

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SABRINA SILVERS

Silent Nights and Vampire Lights

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SESSİZ GECELER VE VAMPIR IŞIKLARI

BİR GRIMM MAWR TATİL ROMANI

SABRINA SILVERS

ABOUT SILENT NIGHTS AND VAMPIRE LIGHTS

Güneşe alerjisi olan düşünceli bir vampirle çıkılan bir yolculuktan daha sıcak ne olabilir? Noel zamanı düşünceli bir vampirle yapılan bir yolculuk tabii ki.

Holly Winters kaçıyor, hem de sadece yalnızlıktan değil. Bu sefer mafyadan. Bir suikasta tanık olması onu çok tehlikeli adamların yaramazlar listesine sokmuştur. Onun Noel Karlı bir tren istasyonunda köşeye sıkıştığında kaçış planı raydan çıkar. Karşısına Nicholas Frost çıkar: uzun boylu, karanlık, gizemli ve biraz da ölümsüz. Onun hayatını kurtarır ama korumanın bedeli nedir? Holly onu eve götürmek .

Nicholas için bu yolculuk bir amaçtan başka bir şey değildir. O, şekerli kurabiyelere, kardan adamlara ya da sürücü koltuğundaki insan kadından gelen Noel şarkılarının bitmek bilmeyen uğultusuna ilgi duymayan asırlık bir vampirdir. Ancak küçük kasabalardaki şenlikli duraklarda ve gece geç saatlere kadar süren sohbetlerde Holly'nin tatil neşesi onun soğuk tavrını çözmeye başlar.

Holly hangisinin daha çılgınca olduğundan emin değildir: bir vampirle yolculuğa çıkması mı, yoksa huysuz, muhteşem yolcusunun bir şekilde beklemediği türden tatil duygularına ilham vermesi mi? Ya Nicholas? O da bu şımarık kızın, belki de, sadece belki de Güneş ışığı dolu insan, ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği en büyük hediyedir.

Yuletide neşesi, karşı konulmaz şakalaşmalar ve çok ateşli sessiz gecelerle dolu bir yolculuğa hazır olun!

Telif Hakkı© Aralık 2024 yazar Sabrina Silvers Kapak

Erin Dameron-Hill

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hatalar yazara aittir ve kasıtlı ve kurgusal olabilir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Sonsöz](#)

[Gargoyle Koruyucusu Gizlice Görüldü](#)

[Sabrina Silvers Sabrina](#)

[Silvers](#)

[HakkındaYazarından](#)

BÖLÜM 1

NICHOLAS

A Küçük Pennsylvania tren istasyonunda sabahın erken saatlerinde tren düdüğü havayı deldi. Güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden şimdilik güvendeydim, ama eğer lanet olası trende. İstasyona geç girmiştim ve güneşin doğma riskini göze almıştım ama yine de zamanım vardı. Yine de bir şey beynimi dürtüyor, bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Benimle ilgili değil, sadece trene binmeme izin vermeyen belirsiz bir huzursuzluk hissi.

Tabii ki trene binme nedenim bu gerginlik hissine neden olabilirdi. Elimdeki kâğıt parçasını buruşturdum ve birkaç metre çöp kutusuna atma isteğime direndim. Ne kadar görmezden gelmek istesem de onu atmak mesajı silmeyecekti. Evren, mümkün olan en yavaş yolla -posta servisi ve evden ayrıldığımdan beri geçen yıllar boyunca geride bıraktığım tüm farklı adres değişiklikleri- postalandığı için zaten birkaç hafta boyunca onu görmezden gelmeme izin vermişti. Bir e-posta ya da kısa mesaj çok daha kolay ve doğrudan olabilirdi, ancak bu yöntemler geçmişe saplanıp kalmış ailem için fazla moderndi. Kabul ediyorum, onlara güncel cep telefonu numaramı vermeyi unutmuş olabilirim, ancak o kadar nadir kullanıyordum ki çoğu zaman kendim de unutuyordum. Yoksa unutmuş muydum? Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyordum. Onlarca yıl olmuştu. Evdeydim ama ailemizin kan hizmetkârlarıyla iletişim halindeydim, Böylece hala hayatta olduğumu biliyorlardı. Bana nasıl ulaşacaklarını hep biliyorlardı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Vampirler, diğer doğaüstü varlıklarla birlikte

yaratıklar, ancak son birkaç on yılda ortaya çıktı. O zamana kadar, yaşlanmadığıma dair soruları azaltmak için sürekli yer değiştirmek ve kimliğimi sık sık değiştirmek zorundaydım. Şimdi ise işler çok daha kolaydı. Orijinal ismimi kullanmaya devam ettim ve sadece geceleri olmak üzere istediğim gibi seyahat ettim. Bu lanet tüm vampirleri olduğu gibi beni de hâlâ etkiliyordu.

İşte bu yüzden Pennsylvania kırsalının ortasındaki bu soğuk, plastik bankta oturmuş, eve dönüş yolculuğumun başlayacağı treni bekliyordum. Gerçi tek sebep bu değildi.

Yorulmuştum. Uzun zamandır yalnızdım, eyaletlerde yolumu bulmaya, insanlara yardım etmeye, vampir topluluğu ile insanlar arasındaki ilişkileri yumuşatmaya çalışıyordum. Başlangıçta bunu bir gizlilik perdesi altında yapmışım, çünkü vampirler sadece bir efsane, bir şehir efsanesiydi. Kendimizi ifşa ettiğimizde işler pek de iyiye gitmedi. Bazı insanlar bizi hoş karşılarken, diğerleri bizi avladı. Ve bizim türümüz de aynı şekilde kötü tepki verdi. Vampir topluluğu çok uzun zamandır insanları düşman ya da yiyecek olarak görüyordu. İlişki kurmak için ortak bir zemin bulmamız gerekiyordu.

Bunu babama ve klanımızın lideri kuzenim Hugo'ya söylerken çok safmışım. İkisi de bana genç, kibirli ve deneyimsiz olduğumu söylemişti. Bunlar nazik kelimelerdi. Diğer kelimeler aptal, cahil, basitti. Ama ben onların yanıldığını kanıtlamaya kararlıydım. Başarabildim mi? Şüpheliydim. Tek bildiğim yorgun olduğumdu ve güvende olabileceğim, bir süreliğine inzivaya çekilebileceğim ve sürekli tetikte olmam gerekmediğini bileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Eve gitmem gerekiyordu. Bu mektuba göre, hoş karşılanmışım.

Yavaşça buruşuk kağıdı düzelttim, dikkatlice dörde katladım ve deri ceketimin iç cebine soktum. Ayağa kalktım, spor çantamı omzuma attım ve yolculuk için ayırttığım yataklı vagonu bulmak üzere trene doğru ilerledim. Bu demiryolu vampirler için özel konaklama sağlıyordu. Bu ve fazladan bağış sayesinde gün boyunca derin uykumdayken korunacak, sonra da ısıtılmış kandan oluşan nefis bir akşam yemeği beni bekleyecekti. Torbalanmış, taze değil. Kimse trende aç bir vampir istemezdi.

Bir adım atarken durakladım, o huzursuzluk hissi duyularımı dürtüyordu. Sonra esintide narin, taze bir koku yakaladım. Şekerli kurabiye, tarçın ve vanilya kokusu duyularımı okşadı ve dişlerim diş etlerime baskı yaparak, o akşam zaten iyi beslenmiş olmama rağmen bir açlığı ateşledi. baktım, etrafı taradım

platform alanını ve otoparkı çevreliyordu, ancak nefis kokunun kaynağını göremedi.

"Devam edebilir misin dostum?" Arkamdaki adam beni hafifçe itti, ben de donup kaldım ve yavaşça dönerek ona baktım. Adamın rengi soldu ve tökezleyerek geri çekildi, elindekileri bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim dostum. Acele etme."

Başlamasına izin verdiğimi bile fark etmeden göğsümdeki gümbürtüyü susturdum ve trene bindim. Ama huzursuzluk fısıltısı beni terk etmedi. Normal vagonun koridorundan arkadaki yataklı vagona doğru ilerlerken, pencerelerden karanlığa baktım ve gece görüşümü engelleyen platformun kör edici ışıklarına lanet ettim.

Sonra onu gördüm. Beyazlar içinde bir figür, hızla hareket ediyor, hatta koşuyordu. Ama önce iki karanlık figür ona ulaştı ve onu gölgelerin içine geri çekti. Etrafta kimse yoktu. Kimse görmemişti. Tek tanık bendim.

Döndüm ve arkamdaki adamı iterek geçtim, onu zaten oturmakta olan bir kadının içine ittim, zar zor mırıldanarak özür diledim. İçimden bir ses onu kurtarmam gerektiğini, yoksa sonsuza dek pişman olacağımı söylüyordu. Uzun yıllarımın çoğunu benzer bir kapasitede, adalet dağıtarak ve uygun gördüğüm şekilde başkalarına yardım ederek geçirmiştım. Ama hiçbir şey bu andan daha zorunlu değildi.

Trenin kapıları kapanmaya başladı ve vagon sarsıldı. Makinistin sesi, inmeye hazırlanırken değişti. "Dostum, şimdi inemezsin. Öleceksin!"

Bilet kontrolörü önümde durarak çıkışı engelledi ama ben tısladım, dişlerim tamamen devreye girmişti ve gözlerim içimde kabaran kanın şehvetiyle kıpkırmızıydı. Adam gördüğü manzara karşısında dehşete kapılarak geri çekildi.

Peronun kapıları kapanmak üzereydi ve ben kapıları iterek açtım, çantam bir anlığına kapıya takıldı. Hareket halindeki trenden atladım, perona ellerim ve dizlerim indim, darbeyi zar zor hissettim. Ayağa fırladım, bakışlarım kadının sürüklendiği yere sabitlenmişti bile. İçime çektim, duyularımı açtım. Silah yağı, sarımsak ve korku kokusu, ilk algıladığım daha tatlı kokuları bastırdı.

Çantamı yanıma bırakarak, sadece bir vampirin yapabileceği kör edici bir hızla karanlığa doğru koştum, içimden bir hırıltı yayıldı. *Benimkini.*

Holly

I Aralık sabahının erken saatlerinde tren istasyonunun otoparkını tararken titriyordum. Kemiklerim kırılmıştı, vücudumdaki her kas yorgunluktan ağrıyordu. Bir fırıncı olarak, erken saatlere alışkındım.

sabahları, ama bu genellikle erken yattığım bir geceden sonraydı. Neredeyse bir hafta önce çalıştığım fırının arkasındaki sokakta gördüklerim yüzünden beni susturmaya kararlı gangsterler tarafından günlerce sonra değil.

Polis bana yardım etmeye çalıştı ama hikayemi doğrulamak için zamana ihtiyaçları vardı. Bay Dimitriou'nun bütün hafta dükkânını açmaması ve eve gelmemesi yeterli değil miydi? Sağlığı için aniden seyahate çıktığına gerçekten inanıyorlar mıydı? Sağlığı berbattı çünkü onu sokakta vurularak öldürülürken gördüm! Artık şeker hastalığı yüzünden hamur işlerini karneye bağlamayacak ya da yüksek tansiyonu için endişelenmeyecektim. Artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Ama ona ne olduğunu bilmeyen zavallı karısı için çok üzüldüm. Gerçi iki gün önce onu gördüğümde ve gözlerinin içine baktığımda biliyordu ama konuşamayacak kadar korkmuştu.

Ve şimdi birisi benim de bundan asla bahsedemeyeceğimden emin oluyordu. Kök salabileceğimi düşündüğüm tek yer olan fırından ayrılmak zorunda kaldım. Şimdi nereye gideceğimi bulmam gerekiyordu. Nerede güvende olacaktım? Ailem yoktu, çok az arkadaşım vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Teorik olarak, bu durum peşimdeki adamların beni takip etmesini zorlaştırmalıydı, değil mi? Hareketlerimi tahmin edemezlerdi. Yine de bir şekilde, son birkaç gün içinde gittiğim her yerdeydiler - otobüs terminali, polis karakolu, dairem, şehirdeki bir otel. Bu saatte ya uyuyor ya da çalışıyor olacaklarını ve şehirden sıvışabileceğimi ummuştum.

Şimdiye kadar çok iyi.

Evimden kurtarabildiğim tek çantayı aldım. Başka bir şey için geri dönmeye cesaret edemedim, hele ki evimi yağmalarken içeri girdikten sonra. Sadece çantayı ve arabamı alıp kaçmışım. Deyim yerindeyse, şimdi defolup gitmeliydim.

Sadece birkaç yalnız figür gördüm, muhtemelen şehre giden trene binen ya da iş seyahatinde olan iş kıyafetli kadın ve erkekler. Hiçbir yerde oyalanan başka kimse yoktu. Kenarda hiç araba yoktu. Tren gelene kadar iki saat boyunca oturup bekledim. Düdük çaldığında kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı. Ama artık kaçabilirdim. Başka bir yerde yeni bir hayat kurabilir ve beni bulamayacaklarını umabilirdim.

Birkaç dakika daha düşündükten sonra çantamı aldım, arabamdan çıktım ve trene doğru koştum, ancak tam otoparkın kenarında geri çekildim. Çığlık attım ama deri bir eldiven ağzımı kapatarak sesimi kesti.

"Sessiz ol yoksa seni susturmak zorunda kalacağız," diye tehditkâr bir ses arkamdaki karanlıktan konuştu.

"Zaten bunu yapacağımızı sanıyordum. Onu öldürmeyecek miyiz Tommy?" diye sordu daha tiz ama hâlâ erkek olan diğer ses.

Bir tokat sesi duyuldu ve tiz sesli erkek "Ah, bu ne içindi?" diye bağırdı.

"Aptal olduğun için. Kapa çeneni ve çantasını al. Kimse bizi görmeden gitmeliyiz," dediğini tahmin ettiğim Tommy beni dehşete düşürmüştü.

Büyükbabam beni balığa götürdüğünde teknede çırpındığını gördüğüm alabalıklar gibi sertçe kıpırdandım. Çırpınışlarım onları şaşırtmış olmalı çünkü aniden tutuşum hafifledi ve birilerinin bana yardım etmesi için bağırarak uzaklaştım.

Ama kimse kalmamıştı. İstasyon terk edilmişti ve tren uzaklaşıyordu. Tren ve umudum uzaklaşırken düdüğün tiz ve delici sesi çığlıkларımı bastırdı.

Burada ölecektim. Tek başıma. Kimsenin umurunda olmayacaktım. Kimsem kalmamıştı. Ailem ben küçükken ölmüştü ve büyükannemle büyükbabam beni yanlarına alıp ölene kadar büyütmişlerdi. Başka kimsem . Unutulacaktım. Ve yılın en mutlu zamanında.

Noel'de.

Berbat değil mi?

BÖLÜM 2

NICHOLAS

O Peron ışıklarını geçtikten sonra görüşüm karanlığa alıştı ve işte oradaydı; doğruca bana doğru koşuyordu. Hayır, özellikle benim için değil. Güvenlik için koşuyordu, herhangi bir için. Hayır. Herkes vampirlerin güvenli olduğunu düşünüyordu ama biz değildik. İstemediğimiz sürece değil.

Ve bu gece, olmak istemedim.

Daha önce beslenmiştim, bu yüzden açlık benim sorunum değildi. Ama öfke? İçimi yakıp kavuruyordu, bembeyazdı ve her şeyi tüketiyordu. Aniden bir şey tarafından geri çekildiğinde -eşarbı ya da saç olabilir- çıkardığı boğuk sesi duydum. Boğuluyordu. Bu benim öfkemi körükledi, dişlerim tamamen aşağı indi, hırlamalarım gecenin içinde . İki adam önce beni fark etmedi ama fark ettiklerinde artık çok geçti.

Sıska olan çığlık attı -tiz, acınası bir ses- tam ben ona çarparken. Onu omuzlarından yakaladım, mide bulandırıcı kemik çatırtılarını duyacak kadar sert salladım ve yanındaki çalılarının arasına fırlattım. Uzak bir gümbürtüyle karanlığın içinde kayboldu.

Diğerine döndüm, elinde silah olana. Silahı bana doğrulturken eli titriyordu, nabızı beni gülümsetecek kadar yüksek atıyordu. "Bela istemiyoruz," diye kekeledi. "Yolunuza gidin ve kimse zarar görmesin."

Hiç kimse mi? Bakışlarım daraldı, kan kokusu bana sertçe çarptı. Onun. Vanilya ile baharatlanmış kanının tatlı, sinir bozucu kokusu,

Tarçın ve ona özgü bir şey, ona verdikleri yarık dudağın görüntüsüyle birleşti.

"Kimse yok mu?" Tekrarladım, sesim yumuşak ve tehlikeliydi. "Yani gitmekte özgür mü?"

Aptal dondu kaldı, gözleri kıza kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Hızlı bir hareketle silahı elinden aldım ve onu rahat bir ters vuruşla uçurdum. Bir arabaya çarptı ve arabanın alarmini çalıştırdı. Siren sesi sinirlerimi tırmalıyor, insani şeylerin ne kadar kırılgan ve gürültülü olduğunu hatırlatıyordu.

Ona doğru bir adım attım, başladığı işi bitirmeye hazırdım ki ondan gelen bir ses -sadece yumuşak, acı dolu bir inleme- dikkatimi başka yöne çekti.

Döndüm ve işte oradaydı, kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu. Kokusu bana tekrar çarptı, şimdi daha güçlüydü, lanet olası bir zincir gibi etrafımı sarıyordu. Vanilya, tarçın ve kurabiye mi? Benim neyim vardı böyle?

Yanında diz çökerek yüzünü inceledim, solgun ve dehşete düşmüştü. "İyi misin?" diye sordum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Nefes nefese kalmış, o saçma atkının sıkıca düğümlendiği boğazını pençeliyordu. Ne olduğunu anladığımda örme Noel Babalar ve dans eden ren geyikleri benimle alay etti - piç kurusu atkıyı çekmiş ve onu boğmuştu.

Kumaşı kolayca yırttım ve bir kenara attım. Geriye doğru çöktü, derin nefesler aldı ve boynunu ovuşturdu, eşarpın sıkıldığı yerde derisi kırmızıya boyanmıştı.

Adam mı? Şimdi koşuyordu, otoparkta tökezleyerek ilerliyordu. Onu anında yakalayabilirdim ama kıpırdamadım. Tüm dikkatim ondaydı.

Sonra bana yumruk attı ve elini sallayarak tekrar bağırdı.

"Eşarbımı mahvettin!" diye bağırdı, sesi kısıktı ama öfkeyle doluydu. "O benim en sevdiğim eşarbımdı!"

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Eşarp mı?" Ben de yineledim. "Bir eşarp yüzünden mi kızgınsın? O adamlar neredeyse seni öldürüyordu."

"O eşarp benim için önemliydi," diye terslendi ve sanki bir şekilde onları tekrar bir araya getirebilecekmiş gibi parçalanmış uçlarını tuttu.

Keskin ve mizahsız bir kahkaha attım. "O zaman belki de seni onların merhametine bırakırım. Diğerleri hâlâ buralarda bir yerde, muhtemelen başladığı işi bitirmeye hevesli."

Kocaman gözlerini benimkilere dikti, kırmızı gözlerimi ve uzamış dişlerimi görünce yüzündeki öfke boşaldı. Sallandı, sonra bayıldı ve kollarıma yığıldı.

Oh, Tanrı aşkına. Bir bayıltıcı. Tabii ya.

Holly

I Başım zonklayarak yavaşça uyandım ve hareket halindeki bir arabanın arka koltuğunda yattığımı fark ettim. Vücudum sarsılarak doğruldu, içime adrenalini yayıldı. Ne be? Onlar mı Ben dışarıdayken beni yakaladılar mı? Beni bir çöplüğe mi götürüyorlardı?

Bekle. Bu benim arabama benziyordu. Battaniye. Market için . İçinden pembe bir sütyen de dahil olmak üzere kıyafetlerimin gelişigüzel çıktığı tıka basa dolu bir gece çantası. En sevdiğim. Bu da ne ?

Gözlerimi kırpıştırarak direksiyonun arkasındaki figüre odaklanmaya çalıştım. İri yarı bir adamdı, boyu 1.80'in üzerindeydi ve benim Subaru Impreza'mı palyaço arabası gibi gösterecek kadar genişti. Direksiyonun üzerine eğilmişti, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Peki ya araba? Salyangoz hızında sürünerek ilerliyordu, muhtemelen ondan daha hızlı yürüyebilirdim.

Beni daha önce yakalayan sürünenlerden biri değildi. Bundan emindim. Ama o bir tür kurtarıcı mıydı, yoksa uzun bir çizgideki bir sonraki kötü karar mıydı?

"Affedersiniz?" Sesim keskindi, sessizliği yarıp geçiyordu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, başı döndü. Bir an için irkilmiş görünüyordu, sonra yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Güzel, uyanmışsın."

Tam oturma pozisyonuna geçmeye çabaladım, kollarımı kavuşturdum, sanki kendimi bu yeni bir şekilde koruyabilirmişim gibi. "Belli ki. Beni nereye götürüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi alçaktı, neredeyse utangaçtı. "Sadece gece için güvenli bir yere ihtiyacım var."

"Kulübe katıl," diye mırıldandım, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Sonra fark ettim; dişlerin parıltısı, az önceki kırmızı gözler. Geri çekildim

Kendimi koltuğa bastırarak olabildiğince uzağa gittim. "Sen bir vampirsin. Aman Tanrım, beni daha sonra atıştırmak için saklıyorsun, değil mi? Sana şimdiden söylüyorum, ben premium kan değilim. Bok gibi yiyorum, egzersiz yapmıyorum ve tombulum. Dışarıda çok daha iyi seçenekler var."

Beni şaşırtarak sırttı. Dişlerini gösterecek kadar korkunç bir sırtıma değildi ama onu neredeyse yakışıklı gösterecek kadar sırtıyordu. "Merak etme," dedi, ses tonunda biraz mizah vardı. "Ben zaten yedim. Bugünlük. Ama güneş doğuyor ve trenimi kaçırdım. Saklanacak güvenli bir yere ihtiyacım var."

"Yani beni de yanında sürüklemeye mi karar verdin?" Sesim kuşkuyla daha da tizleşti. "Neyim ben-akşam yemeği mi, gece yarısı atıştırması mı, yoksa başka bir şey mi?"

"Ya da başka bir şey."

Daha açıklama talep edemeden, çalan bir korna dikkatimi dışarıdaki caddeye çekti. Yolun ortasında durmuş, trafiği tıkamıştık. Arabalar arkamızda sıralanmış, sürücülerini kornalarına dayanmıştı. "Araba kullanmalısın," diye tısladım. "Şimdi."

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi sakindi, sanki bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket değilmiş gibi.

Şakaklarımı ovuşturarak iç çektim. Beş mil yarıçapındaki her başıboş veya kayıp ruha bakıcı diye bağırın şey neydi? Önce apartmanımı istila eden ve beni evden attıran kediler, şimdi de bu adam. İyi. Her neyse. "Şu otoparka çek," dedim, bütün gece açık olan bir lokantayı göstererek. "Şimdilik."

İtaat etti ve otoparka döndü. Motoru durdurduğunda bana doğru döndü. "Nicholas Frost," dedi. "Başın belada."

"Hadi canım, Sherlock." Ona ters ters baktım, hayal kırıklığım taşıyordu. "Ben Holly Winters."

Yine dişlerini gösterdi ve bu sefer sırtışı daha az çekici, daha yırtıcıydı. Dişlerinin daha küçük, daha az korkutucu görünmesi de buna yardımcı oldu. "Sana yardım edebilirim."

"Polis de aynı şeyi söyledi," diye karşılık verdim, sesime acı sızıyordu. "Hikayemi 'doğruladıktan' sonra."

Homurdandı. "Sanırım bu pek iyi gitmedi."

"Tam olarak değil." Tereddüt ettim, ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim ama o zaten başımın belada olduğunu biliyordu. "gereken bir şey gördüm ve şimdi . 'Onların' kim olduğunu bile bilmiyorum ama ölmemi istiyorlar."

Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşardı. Tanrım, ağlamaktan nefret ederdim. Bir Hallmark reklamı, çocuğuna sürpriz yapan bir asker ya da lanet bir hayvan videosu fark etmezdi, her zaman ağlardım. Ve şimdi, onca insan arasından bir vampirin önünde? Mükemmeldi. Sadece mükemmel.

Nicholas gözyaşlarım karşısında dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Aksine, pişman olmuş gibi görünüyordu. "Durmayacaklar," dedi sonunda. "Eğer kalırsan, seni bulurlar. Toplu taşıma mı? İzini bulurlar. Ama benimle gelersen kaçma şansın olabilir."

Gözlerimi kısmıştım. "Seninle nereye gideceğim?"

Yüz ifadesi ekşidi, sanki az önce limon ısırılmış gibiydi. "Ev. Tatil için çağrıldım."

"Çağırılmış mı? Nesin sen, hizmetçi falan mı? Neden eve gitmek istemiyorsun? Eğer bir ailem olsaydı, asla gitmezdim."

"Güven bana, bu biraz karışık." İçini çekti. "Ama eve gitmem gerek ve trenim gitti. Bir araca ihtiyacım var. Ve bir arkadaş'a."

Dağınık zihnimde vampirler hakkında ne bildiğimi çılgınca aradım. Batı Pennsylvania'da küçük bir kasabadan geliyordum. Ne çok fazla doğaüstü varlığımız ne de vampirimiz vardı. En yakınımızda küçük bir kurt sürüsü ve birkaç ork vardı ve hepsi de kendi halinde yaşardı. Kurtlar çiftlik hayvanlarını avlamadığı sürece, çoğu insan onlarla iyiydi ve orklar harika demircilerdi. Ancak vampirlerle ilgili hiçbir deneyimim yoktu, bu yüzden bildiğim her şey söylentilerden ve hikayelerden geliyordu. Bunun beni büyük bir dezavantaja soktuğunu hissediyordum. Keşke telefonum olsaydı da biraz araştırma yapabilseydim, ama etrafımda hiçbir yerde göremedim.

Açıkça belirtmem gereken bir şey vardı. "Ben bir kan bankası ya da tekerlekli yemek servisi değilim," diye uyardım.

Gözlerini devirdi, bıkkındı. "Sana söyledim, kanını istemiyorum. Sürüş becerilerini istiyorum. Beni eve , güvende olduğundan emin olacağım. Onların radarından tamamen uzakta."

"Kaybolmak mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Bu yeni bir kimlik demek," dedi sabırla. "Hayatta olacaksın ama kimse seni bulamayacak."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? "Peki," dedim sonunda. "Ama beni kemirmek yok. Ciddiyim."

"Anlaştık." Sırtışı geri döndü, bu kez tehditkâr olmaktan çok eğleniyordu. "Gidelim mi?"

Tanrı yardımcım olsun. Az önce neyi etmiştim?

BÖLÜM 3

NICHOLAS

A onu kan torbası olarak kullanıp kullanmayacağımı soruyor - onun sözleri, benim değil - ya da tekerlekli yemek. Bu pervasızlık olurdu, hakaretten bahsetmiyorum bile. Kendimi kontrol edemediğimden değil; . Aksine

Yaygın inanişâ göre çoğu vampir, açlıktan ölmedikleri sürece kurbanlarının kanını spor yapmak ya da karınlarını doyurmak için emmez. Sadece gerçekten sapkın olanlar bu tür bir barbarlığa düşkündür.

On yıllarımı bu pislîği temizlemek için savaşıarak geçirdim - o acayip "partileri" dağıttım ve insanların benim türümden güvende olmasını sağladım. Peki bunun karşılığında ne aldım? Minnettarlık mı? Hayır. Sadece kalbime saplanmış kazıklar ve hiç bitmeyen dirgenler. İnsanlar böyle öngörülebilirdi, tüm vampirleri tek bir kanlı klişede toplarlardı.

Babam beni bu konuda uzun zaman önce uyarmıştı. "İnsanlar bize asla güvenmez, Nicholas. Bizi, cadıları, şekil değıştirenleri ve diğeri canavarları yüzyıllardır avlıyorlar. Açık fikirli yaratıklar değiller." Neredeyse yüz yıl boyunca onun yanıldığını kanıtlamaya çalıştıktan sonra, işte buradaydım, tükenmiş ve kuşkusuz biraz da hayal kırıklığına uğramıştım.

Annemden gelen mektup hem rahatlatmış hem de yük olmuştu. Babamla yüzleşmeye, onun haklı olduğunu kabul etmeye ya da klanın veya Grimm Mawr'ın boğucu politikalarına katlanmaya istekli değildim. Ama huzura ihtiyacım vardı, bunu bulmak için gururumu ayaklar altına almam gerekse bile.

Bir de Holly Winters vardı, her şeyi karıştıran. Tatlı, naif Holly, inatla benim kan arkadaşım ya da hizmetçim olmayı reddetti. Bu bağ olmadan, onun üzerindeki korumam

ailemin bölgesine ulaştığımızda sadece bir yere kadar giderdi. O adil bir oyun olurdu. Grimm Mawr'da, onu ele geçirmekte tereddüt etmeyecek yırtıcılarla çevrili olması fikri... hayır. Biz gelmeden önce onu göndermeliydim. Ama önce sözümü tutacak ve yeni bir kimlikle güvende olduğundan emin olacaktım.

Nihayet motele ulaştığımızda, güneşin ilk ışıkları ufku tehdit etmeye başlamıştı bile. Çok yakındı. Aralık ayının kısa günleri ve zayıf güneşi biraz lütuf sunuyordu ama yeterli değildi. Holly, emrettiğim gibi itaatkâr bir şekilde odada kalırken, ben gün ışığının çekiciliğine yenik düştüm.

Uykumda bile onun farkındaydım. Televizyondaki tatil müziğine eşlik ederken sesinin yumuşak uğultusu. Onun kokusu -Sıcak ve insan kokulu. Odadan , bu da karşılaştığım çoğu insan kadar umursamaz olmadığını kanıtlıyordu. Küçük nimetler.

Güneş nihayet battığında, uyandığımda üzerimde gezinirken buldum, mavi gözleri geniş ve meraklıydı. Ben daha konuşmadan çılgılık atıp diğer yatağa fırladı.

"Neye ?" Yavaşça doğruldum.

Yanakları kızardı ve , "Ben sadece ne zaman uyanacağını merak ediyordum. Güneş saatler önce battı ve sen hiç kımıldamadın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Güneş henüz tam olarak batmadı. Vücudum tam olarak ne zaman doğup battığını biliyor. Buna göre uyanıyor ve uyuyorum."

Başını meraklı bir kuş gibi eğdi. "Yani kontrol edemiyor musun? Narkolepsi gibi mi?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Bu bir hastalık değil. Biyolojik bir şey. Ve uyumak zorunda değilim."

Başını eğdi. "Uyanık kalabilir misin?"

"Tıpkı sizin gibi bizim de uykuya ihtiyacımız var. Ancak güneş doğup battığında, bizi güneşin zararlı etkilerinden korumak için vücudumuzu bir tür kış uykusuna zorlar, ancak kış uykumuz sırasında uyumamız gerekmez. Türümüzün çoğu uyumayı seçer. Bu sizin... aylık döngünüze benzer bir süreç, sadece günlük."

Burnu tiksintiyle kırıştı. "Tamam, bu konuda konuşmayalım. Sen benim patronumsun. Bu çok garip."

"Ben senin patronun değilim," diye düzelttim. "Sen benim yoldaşımsın."

"Kan bankanız da öyle," diye karşılık verdi. "Beni araba kullanmam için tuttunuz ve ödemem de yeni bir kimlik. Patron. Çalışan."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye mırıldandım, ayağa kalkıp gerinirken.

Bir not defteri ve bir harita kaparak canlandı. "Araba kullanmaktan , bu gece için rotamızı planladım! Yol üzerinde en iyi Noel pazarına sahip küçük şirin bir kasaba olduğunu biliyor muydun? Bir günlüğüne orada durup bir göz atabiliriz diye düşündüm."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Noel turunda değilim. Yule'den önce eve gitmem gerek." Noel'i sevmezdim bile.

"Yolumuzun üzerinde," diye ısrar etti. "Dolambaçlı yol yok. Bir oda bile ayırttım." Sanki bu plan dehanın zirvesiymiş gibi bana gülümsedi.

Gazeteyi elinden kaptım ve rotayı taradım. Çenem gerildi ama mantığı inkâr edemezdim. "İşe yarar. Benimkinden daha iyi bir rota."

Sırtışı genişledi. "Harika! Büyük şehirlerden uzak durmanın bizi takip etmelerini zorlaştıracığını düşünmüştüm. Daha az nüfuslu bölgelere göz kulak olmak daha kolaydır, değil mi?"

İçimi çektim. "Onları görmek daha kolay, evet. Ayrıca tanık olmadan bizi pusuya düşürmeleri de daha kolay."

Gülümsemesi ve nedenini anlamasam da suçluluk duygusu içimi sızlattı. "Ama" diye ekledim, "aşırı kalabalık şehirlere tercih ederim. Bu iyi bir plan."

Yüzü tekrar aydınlandı ve sevincinin sıcaklığı göğsümün tam ortasına çarptı. Lanet olsun.

"Gidelim," diye cıvıladı. "uzun bir yol var."

Holly

I Yolculuk atıştırmalıkları aramak için koridorlarda dolaşırken benzin istasyonunda çalan "Jingle Bells "in neşeli melodisine eşlik ettim. Çok fazla seçenek, çok az zaman. Ne zaman sorsam Nicholas ne isterse istesin, bana o düz, sinir bozucu bakışıyla bakıyordu. Şahdamarımı ölçüyor olabileceğini düşündüren türden bir bakış. Etrafta dolanıp bunu öğrenecek değildim. Ellerimi boynuma götürdüm ve o bir şey söyleyemeden içeri daldım. Vampirler yemek yer miydi?

Tezgâhın yanında, gözüme Pittsburgh logoları olan siyah ve altın rengi eşarplar çarptı. Hokey mi? Futbol mu? Bilmiyordum ve umurumda da değildi. İçime saplanan kayıp acısını görmezden gelmeye çalışarak kumaşı parmakladım.

Noel Baba ve geyik atkımı özlemiştim. Parçaları hâlâ bendeydi ama tamir etmek imkânsız gibi geliyordu. Büyükannem o atkıyı benim için örmüştü, onunla olan son somut bağımdı ve şimdi mahvolmuştu. Parçalanmış yün boğazımdan daha iyiydi elbette ama yine de acıtıyordu.

Yine de son zamanlarda boynumu kapalı tutmak bir rahatlıktan çok bir zorunluluk gibi geliyordu. Nicholas'ın bana yoğun ve odaklanmış bir bakışı vardı ve merak etmekten kendimi alamıyordum: Beni ısırsa acır mıydı? Yoksa buharlı vampir aşk romanları gibi zevkli mi olurdu?

Sergilenen eşarplardan birini kaptım. Olmadı. Oraya gitmiyorum. Bu bir işti ve işle zevki karıştırmak kendimi öldürtmenin en hızlı yoluydu -ya da daha kötüsü. Kararımı verdim, kasaya doğru yürüdüm, eşarbımın ve atıştırma malikânesinin parasını ödedim ve dışarı çıktım.

Pompaların arasındaki parlak ışıklı alandan geçerken kollarım abur cubur ve saçma atkıyla doluydu. İşte o zaman hissettim. Sert bir şey yan tarafıma bastırdı ve donakaldım. Bir el kolumu kavradı, sert ve inatçıydı.

"Bu işi yavaş yavaş halledeceğiz tatlım. Anladın mı?" Karanlık bir ses kulağıma tırmaladı, alçak ve tehditkâr. "Çıglık atmak yok, yardım çağırmak yok. Senin yüzünden başka kimsenin ölmesini istemezsin, değil mi?"

Başımı salladım, uyuşmuştum. Gözlerim etrafta gezinirken ellerim atıştırma malikânesi ve atkıyı daha sıkı kavradı. Birkaç metre ötede genç bir kadın benzin pompalıyordu, arka koltuğunda bir araba koltuğu görünüyordu. Bir bebek. Başka bir adam kamyonetinin başındaydı, kamyonetin arkası üç çocuk, bir köpek ve bir eş için çıkartmalarla kaplıydı. Onlara ihtiyacı olan insanlar vardı.

Sonra Nicholas'ı aradım. Bir sonraki pompanın başlığını kaldırıyordu. Vampirler silah seslerinden kurtulabilir miydi? Bunu öğrenmek istemedim. Ailesiyle karmaşık bir ilişkisi vardı elbette ama en azından bir ailesi vardı. Onu özleyecek insanlar.

Ben mi? Kimsem yoktu. Ortadan kaybolsam kimse fark etmezdi bile. Şu anda yapabileceğim tek şey barışı korumak ve diğerlerini kurtarmaktı.

Sertçe yutkundum ve "Tamam" diye fısıldadım.

"Akıllıca bir karar." Beni binanın yan tarafına, ışıklardan ve kameralardan uzağa doğru götürmeye başladığında adamın beni kavrayışı sıkılaştı. Gölgeler bizi yuttu ve kendimi olacıklara teslim ederken omuzlarım çöktü.

Sonra başımı çevirmeye cesaret edebileceğim kadar gevşedi.

Nicholas artık pompaların yanında değildi. Neredeydi? Arabaya geri mi dönmüştü?

Ben daha bir şey söyleyemeden gözüme bir hareket çarptı. Birden saldırganım duvara çarptı, Nicholas'ın eli onu zahmetsizce kısırdı. Yüzü adamınkinden birkaç santim uzaktaydı, dişleri loş ışıktaki parlıyordu.

"Bana yemek getirmen ne büyük incelik Holly," dedi Nicholas, sesi yumuşak ve soğuktu. "Açlıktan ölüyordum."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Nicholas dişlerini adamın boynuna geçirdi. Adam sarsıldı ve çırpındı ama ses çıkaramadı. Nicholas çok güçlü ve çok hızlıydı. Sonunda geri çekildiğinde adamın vücudu yere yığıldı ve Nicholas keskin bir hareketle adamın boynunu kırdı. Mide bulandırıcı çatırtı sessiz gecede yankılandı.

Nicholas cesedi çöpmüş gibi yakındaki bir çöp konteynerine attı ve gömleğindeki var olmayan tozları temizleyerek bana döndü. Yırtıcı bir şeylerin titreşimi dışında ifadesi okunamazdı.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu, sesi sakın, neredeyse sıradan, sanki tam bir korku filmi bölgesine geçmemişiz gibi.

ellerim titrerken ben aptal atkıyı tuttum. "Evet. Her şeyi."

BÖLÜM 4

NICHOLAS

T Kız bu sefer bayılmadı, bu bir adımdı. Ama Holly'nin sessizliği o kadar uzadı ki baskısı altında çatlayıp çatlamadığını merak etmeye başladım. O sadece orada oturdu, gözlerini kocaman açmış ve

Uçamayacak kadar sersemlemiş kırılğan bir kuş gibi titriyordu. Sonunda uzandım, atkıyı ve atıştırmalıkları sert kollarından nazikçe aldım ve onu arabaya kadar yürüttüm.

İçeri girdikten sonra bizi kısa bir mesafe uzağa götürdüm, sessiz bir yere park ettim ve kaloriferi sonuna kadar açtım. Holly o kadar şiddetli titriyordu ki göğsüm sıkışıyordu - bunu ona itiraf etmedim. Eşarbi sıcak tutmaktan çok rahatlatmak için boynuna doladım ve arkama yaslanıp yavaşça kendini toparlamasını izledim.

Titremeleri hafifledi ve öylece oturup önüne bakmaya başladı. "Onu sen öldürdün," dedi sonunda, sesi küçük ama keskindi.

Hiç irkilmedim. "Seni öldürebilirdi. Hangisini tercih ederdin?"

Bana döndü, o geniş gözleri inançsızlık ve suçlama arasında bir şeyle yüzüyordu. "Bunların hiçbiri olmamıştı!" Kolumu koltuğun arkasına yaslayarak derin bir iç çektim. "Anlıyorum. Ama onu canlı bırakmak bir seçenek değildi. Gelebilirdi tekrar peşine düşeceğim. Bunu biliyorsun."

Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Yutkundu, bakışları kucağındaki ellerine kaydı. "Diğerleri de onu takip edecek."

"Belki," diye omuz silkerek itiraf ettim. "Ama bahse girerim seni nerede bulduğunu kimseye söylememiştir. Patronlarının başarısız olduğunu bilmesini istemezdi. Şimdilik bir avantajımız var."

"Bunu çok kolay söylüyorsun," diye mırıldandı, ısıtıcının uğultusundan zar zor duyuluyordu. "Bunu nasıl... yapabiliyorsun? Birini hiçbir şey olmamış gibi öldürebiliyorsun?"

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. Hiçbir fikri yoktu. "Önemli bir şey değil. Ama ben uzun zamandır bir infazcı, bir askerim. Türümüzü hizada tutuyorum, insanlara ya da karşı haddimizi aşmadığımızdan emin oluyorum. Öldürmeyi sevmem ama başka seçenek yoksa yaparım. Ve bu gece, yoktu."

Sessizliği, kapalı alanda gerilim çatırdadı. Sonra sessizce, "Teşekkür. Beni kurtardığın için. Tekrar."

Ses tonumu düz tutmama rağmen ağzımın kenarları seğirdi. "Bir şey değil."

Tereddüt etti, sonra kaçırdı, "Ondan içtiğin zaman-"

"için zevkli olabilirdi ya da olmayabilirdi," diyerek sözünü kestim. "Artık bir önemi yok. Seni avlamaktan vazgeçmeyeceğini bilecek kadar zihnini gördüm. Bu yüzden hafızasını silmedim - bu asla bir garanti değildir."

Ona söylemediğim şey, planlarının ne kadar çarpık olduğuydu. Adam bir pislikti ve ölümü ikimiz için de bir merhamet olmuştu.

Holly yavaş ve titrek bir nefes verdi, sonra koltuğunda doğruldu. "Pekâlâ," dedi kırılğan bir gülümsemeyi zorlayarak. "Yola geri dönmeliyiz. Zaten yeterince zaman kaybettik. Yolculuk müziğini de şoför seçiyor!"

Tanrılar yardımcım olsun. Bu işe kaydolduğumda onun yürüyen bir Noel müzik kutusu olduğunu bilmiyordum. Eğer, tekrar düşünebilirdim.

-Ya da yola çıkmadan önce arabanın teybini söktü. Ama az önce olanlardan sonra, iniltimi bastırdım ve bunu ona bıraktım.

Bir, belki iki saat idare ettim. Sonra festival kaosunun üçüncü saati akıl sağlığımı bozmaya başladı. Holly her şarkıya eşlik ediyor ve beni de neşeli çılgınlığına dahil etmeye çalışıyordu. "All I Want for Christmas Is My Two Front Teeth" şarkısının peltekliği beynimi tirmalarken şakaklarımı ovuşturdu. Diş etlerim dayanışma içinde ağrıyordu. Sonra "I Saw Mommy Kissing Santa Claus" geldi. Burun sızısı o kadar dayanılmazdı ki kendimi hareket halindeki araçtan dışarı atmayı düşündüm.

Holly hınzır bir sırıtışla bana bakarak, "Sana işkence ettiğimi sanırsın," diye takıldı. "Nesin sen, bir çeşit grinch mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Bu şarkılar duyulara bir saldırı. Kafatasına saplanan bir buz kıracağı gibi."

Arabayı sinir bozucu bir kolaylıkla manevra ettirirken gözlerini devirerek homurdandı. "Oh, hadi ama. Bir çocuk olduğunuzu hayal edin, annenizi Noel Baba'yı öperken bulmak için gizlice aşağı iniyorsunuz. Bu büyülü bir şey!"

"Annenin babanı aldatmasının neresi büyülü?" Ben de karşılık verdim.

Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Bu Noel Baba! Listede adı var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Liste mi?"

"Bilirsiniz, her çiftin kiminle birlikte olmak istediğine dair izinler listesi..." Sesi kesildi ve mırıldandı, "Bilmiyorum. Bir ilişki yaşamayalı ya da seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ama neyse."

Bu son kısım benim için değildi ama vücudum yine de tepki verdi. Kokusu, sıcaklığı, teninin altında baştan çıkarıcı bir şekilde çırpınan nabızı... Hepsi çok fazlaydı. Yakın zamanda beslenmişim ama onu tatma, kanının içimde dolaştığını hissetme düşüncesi... Tehlikeliydi. Çıldırıcıydı.

"Bir izin listesi," dedim, daha güvenli bir konu bulmuştum. "Bunlardan birini hiç düşünmemiştim. İlgi çekici."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bayan Impaler falan mı var?"

"Benim adım Frost," diye düzelttim, "ve hayır, ." "O zaman neden bir listeye ihtiyacınız olsun ki?"

Sırıttım ama cevap veremedim otoyoldan çıkıp dar bir arka yola saptı. Bu ani değişim beni sarstı. "Neden otoyolda değiliz?"

Bakışlarımı kaçırdı. "Birinin bizi takip ettiğini düşündüm. Yoldan saptık."

Önümdeki tampon tampona trafiği işaret ettim. "Harika bir plan."

Beni görmezden geldi ve "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" şarkısını mırıldanmaya başladı. Bir an için kendimi rahat bıraktım - ta ki bir tepeyi aşır aşağıdaki vadi gözümü kamaştırana kadar.

Işıklar. Çok fazla ışık. Her bina, her ağaç, kasabanın her santimetre karesi yanıp sönen, parlayan bir kaos denizinde boğuluyordu.

"Bu da ne böyle?"

Holly

O Noel Köyü'ne gideceğimden tam olarak bahsetmemiştim. Ama Pennsylvania'da çok büyük bir cazibe merkeziydi ve yıllardır gitmek için can atıyordum. Hatta bu sezon ziyaret etmeyi planlamıştım ama hayat her zamanki gibi araya girdi. Nicholas'ın uyumasını ya da ölmesini izlerken rotamızı belirlediğim mi? Vampirler teknik olarak ölmek sırasında ve gün? -Ben fark etti biz köyün çok yakınından geçiyordu. Bu bir işaret gibiydi, küçük bir

Noel mucizesi sadece benim için.

Nicholas'ın iddia ettiği kadar Grinch olduğuna inanmıyordum. Yine de, yaklaştıkça ve müzik seçimim hakkında homurdandıkça, ruh hali beni meraklandırırdı. Bu sadece daha yüksek sesle şarkı söylememi, Broadway seçmelerine katılıyormuşum gibi "Jingle Bell Rock "ı söylememi sağladı. Kırmızı gözlü bakışı beni duraksatmaya yetti. Tamam, belki de onu biraz fazla zorlamıştım.

"Yolumuzun üzerinde," diye geveledim, sıradan görünmeye çalışarak. "Otoyoldan sadece birkaç mil uzaktayız. Ayrıca ana yolda bir kaza oldu. Zaten trafikte sıkışıp kalacaktık, tetikçiler için kolay hedef olacaktık. Bu yol daha güvenli. Değil mi? Yani, daha fazla tanık falan..."

Nicholas gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Holly, akıl sağlığım için lütfen konuşmayı kes."

Kaşlarımı çattım, parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. "Sadece ekranı görmek istedim. İnanılmaz olması gerekiyordu."

Sanki ondan karda yalınayak yürümesini istemişim gibi iç geçirdi. "Gitmemiz gereken bir yer var ve seni takip eden adamlara çok yakınız. Bunu düşündün mü?"

"Çocukların önünde saldırmazlar, değil mi?" İçime şüphe girerken sesim titredi. Tanrım, ya gerçek bir vampiri ve bir grup masum çocuğu tehlikeye sürüklemiş olsaydım?

İlerideki göz kamaştırıcı ışıklara baktım, hepsi sıcak ve ısıltılıydı, gecenin ortasında saf tatil neşesi gibi. Göğsüm sıkıştı. "Hayır, haklısın. Yola devam etmeliyiz."

İç çekerek flaşöre bastım ve arabayı geri döndürmeye başladım.

"Dur." Nicholas'ın eli benimkinin üzerine indi. "Bu ucubeyi gerçekten görmek istiyorsan, bir saat ayırabiliriz. Sadece bir saat."

Sevinç içimde havai fişekler gibi patladı. "Pişman olmayacaksın. Muhteşem bir şey. Ailen için hediyeler bile bulabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Şüpheli."

Onu görmezden geldim ve otoparka doğru ilerleyen araba kuyruğunu takip ettim. Dakikalar sonra, parıldayan ışıklar, tatil neşesi ve daha önce hiç görmediğim kadar çok süslemeden oluşan bir harikalar diyarında yürüyorduk. Büyüleyiciydi. Çocukların kahkahalarını, tarçın ve çam kokusunu ve gizli hoparlörlerden yayılan şenlikli müziği içime çekerken beni kimin kovalayabileceğine dair tüm endişelerim yok oldu.

Ben Noel Baba ile kıkırdayan çocukları izlerken Nicholas uzaklaştı. Döndüğünde bana bir fincan uzattı. "Sıcak çikolata," dedi, sesi sertti. "Lezzet versin diye içine nane çubuğu eklemişler."

Nane içermeyen kendi fincanına bakarken güldüm. "Çok lezzetli. Bir fincan Noel gibi. Denemek istemedin mi?"

"Çikolata bir lezzettir. Neden başka bir şey ekleyelim ki?" Kaşlarını çattı, belli ki bu kavram onu şaşırtmıştı.

Şaşkınlığı beni daha çok güldürdü. "Dene," dedim fincanımı dudaklarına götürerek. "Noel'i sevmesen bile hoşuna gidebilir."

"Noel'i sevmediğimi hiç söylemedim," diye mırıldandı isteksizce bir yudum almadan önce.

Bir kaşımı kaldırdım. "Müzikten nefret ediyorsun, buraya gelmek istemedin, açıkça eve gitmek istemiyorsun ve kelimenin tam anlamıyla şenlikli hiçbir şey giymiyorsun. Tam bir Grinch'sin. Şimdi itiraf et, nane şekeri her şeyi daha iyi yapıyor."

Yutkundu, yüzü isteksizdi. "Bu... benzersiz."

"Ha! Onu alacağım. Ama benimkini alamazsın. Tatsız, normal sıcak çikolatanla kaldın." İçkimi yudumlarken bir sonraki keşfimiz için etrafı taramaya başlamıştım bile. "İçki için teşekkürler. Ve iyi bir sporcu olduğun için. Bunun sana göre olmadığını biliyorum."

Sertçe başını salladı, keskin bakışları sanki bir güvenlik görevlisiymiş gibi kalabalığı tarıyordu. Siyah deri ceket ve kot pantolonuyla, neşeli tatil kazakları denizinde ışıktaki bir gölge gibi göze çarpıyordu.

"Sanırım burada güvendeyiz," diye mırıldandım. "Rahatlayabilirsin."

Bana düz bir bakış attı. "Güvenli mi? Neyden? Haydut bir ren geyiğinden mi?"

Espriyi anlamam bir saniye sürdü, ama anladığımda kahkahayı patlattım ve yoldan geçenlerin birkaç meraklı bakışını kazandım. "Ren geyikleri sadece büyükanneleri ezer, vampirleri değil. Hadi ama. Bakalım sırada ne var."

Kolumu onun koluna doladım ve onu başka bir yola doğru çektim. Fazla uzaklaşmadan dondu kaldı, bir şey duymuş gibi başını yana çevirdi. Tek kelime etmeden Noel Baba'nın Postanesi ile zencefilli kurabiye evin arasından geçti.

"Bekle!" Kafam karışmış bir halde koştum.

Yetiştüğimde, beş yaşından büyük olmayan ve hüngür hüngür ağlayan küçük bir çocuğun önünde çömelmiş duruyordu. Nicholas'ın alçak sesi sakindi ve bir süre sonra çocuk başını salladı, gözlerini ovuştururken hıçkırıyordu.

Nicholas doğruldu, çocuk kendini bacaklarına doğru fırlattığında şaşkın görünüyordu. Çocuğu kaldırmaması için elimle işaret ettim. Garip bir şekilde çocuğu camdan yapılmış gibi tuttu.

"Adın ne senin?" Nazikçe sordum.

"Sam," diye burnunu çekti çocuk.

"Tamam Sam. Aileni bulmana yardım edeceğiz. Onları en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun?"

Başını salladı, taze gözyaşları dökülüyordu.

Nicholas içini çekti. "Kız kardeşi balık insanları ararken kendisinin ren geyiği aramaya gittiğini söyledi."

Bir araya getirmem bir saniyemi aldı. "Deniz altında Noel gösterisi. Bu taraftan."

Göle doğru yürüdük, Sam bir koala gibi Nicholas'a yapışmıştı. Çok yürümemiştik ki bir kadın "Sam!" diye bağırdı.

"Anne!" Çocuk kıpırdandı ve Nicholas tam zamanında onu yere bıraktı, çocuk annesinin kollarına koştu.

Babası bize yaklaştı, minnettarlığı yüzünden okunuyordu. "Çok teşekkür ederim. Bir anda ortadan kayboldu, çok korkmuştuk."

"Ren geyiği arıyordu," dedi Nicholas kesin bir ifadeyle.

Adam yüzünü buruşturdu. "Rudolph saplantısı. Yemin ederim, bu çocuklar için bir tasmaya ihtiyacım var."

Nicholas son derece ciddi bir tavırla, "Onları yapıyorlar," diye cevap verdi.

Ona sertçe dirsek attım. "Şaka yapıyor. Sanırım!" Gergin bir kahkaha atarak babayı temin ettim. "Mutlu Noeller!"

Uzaklaşırken Nicholas'a ters ters baktım. "Tasmalar evcil hayvanlar içindir." Omuz silkti. "Etkili görünüyordu."

Gözlerimi devirdim. "Hadi gidelim. Köy yakında kapanıyor."

Öpüşme Köprüsü'ne vardığımızda bir işçi bizi durdurdu. Yukarıdaki ökse otunu göstererek, "Geçiş ücretli," dedi.

Nicholas cüzdanına uzandı ama çocuk başını salladı. "Para değil. Bir öpücük."

Nicholas bana dönüp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bunu algılayacak zamanım bile olmamıştı.

Öpüşü sert ve amaçlıydı ama ben ona karşı yumuşayınca derinleşti. Dili dudaklarıma dokunarak onları açmaya ikna etti ve göğsümde beklemediğim bir sıcaklık alevlendi. Onun içinde erirken parmaklarım ceketine dolandı, çikolata ve nane şekeriyle karışık tatlı, sarhoş edici tadının tadını çıkardım.

Çok erken geri çekildi, beni nefessiz ve şaşkın bıraktı.

"Ücret ödendi mi?" diye homurdandı sersemlemiş işçiye.

"Evet, dostum."

Nicholas arkasına bile bakmadan köprüden karşıya geçti. Sessizce onu takip ettim, dudaklarım karıncalanıyor ve kalbim hızla çarpıyordu.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 5

NICHOLAS

I Onu neden öptüğümü bilmiyorum. hakkındaki o eski pagan efsanelerine - "birlikte olduğun kişiyi öpmelisin" saçmalığına - inanmıyorum. Ama son yirmi dört saati onunla geçirdikten sonra - tatlı kokusu, bitmek bilmeyen gevezeliği, akortsuz şarkı söylemesi ve o bitmek bilmeyen neşesine rağmen Tetikçiler tarafından kovalanırken onu öpmek istedim.

Onu için.

Hepsi .

Ve bir süreliğine işe yaradı. Tuvalet molamızdan sonra ve arabaya dönene kadar sessizleşmişti. Şimdi onun sesini özliyordum. Lanet olsun ona.

Arabanın kapı koluna uzandı ama ben onu durdurdum, elimle onun elini kapattım. "Bekle. Sana bir şey getirdim."

Atkıyı ona uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. İskandinav desenli kırmızı, yeşil ve beyaz -geyik, kar taneleri ve Noel Babalar. Eski atkısı değildi ve kesinlikle nefret ettiğini bildiğim siyah ve altın rengi de değildi, daha sıcak ve şenlikli bir şeydi. Biraz daha Holly.

"Seninkiyle aynı değil," dedim huysuzca, "ama seni sıcak tutar."

Yüzüne tutarken parmakları yumuşak örgüyü okşadı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Sen... bunu bana sen mi aldın?"

Birden rahatsız olarak yer değiştirdim. "Sen banyodaydın ve hediyelik eşya dükkânı da yan . Seni mahvettiğim için

hayatınızı kurtaran atkı."

Bana kaşlarını çatarken bakışlarındaki yumuşaklık buharlaştı. "Bu konuyu açmak zorundaydın, değil mi? Eşarbımı yok etmeden hayatımı kurtaramaz mıydın?"

Gözlerimi kırptım. "Eşarp seni öldürüyordu. Onu çekti ve boynuna doladı. Nefes alamıyordun."

Bakışları hiç . "Sen çöz o zaman! O atkıyı büyükannem yapmıştı. Ölmeden önce benim için ördüğü son şeydi." Arkasını dönüp arabaya bakarken sesi çatallaştı.

Son zamanlarda fazlasıyla aşına olduğum bir his olan pişmanlık göğsümü burktu. Elim omzuna koydum. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Tekrar bana döndü, gözyaşlarını geri kırptı. "Hayır. Haklısın. Kendi hayatımı tercih ederim. Sadece onu özlüyorum."

"Tamir edilebilir mi?"

Yumuşak bir şekilde güldü, sesi duygu yüklüydü. "Hayır. Büyükannem bana örgü örmeyi öğretmeye çalıştı ama hiç sabredemedim. Kıpırdamadan oturamazdım. Hep konuşur, hep hareket ederdim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hiç tahmin etmezdim."

Koluma vurdu. "Ah. Hiç hoş değil." Sonra elini salladı ve "Kaya gibi sağlam" diye mırıldandı. Çantasını karıştırdı ve limon yeşili, saçma sapan tüylü bir şey çıkardı. "Bugün hediye günü olmalı. Banyodan gizlice kaçtım ve sana da bir şey aldım. Ta-da!"

Parmak uçlarında yükselip bu ucubeyi boynuma doladı. Bir Grinch atkısı. Sahte kürkle tamamlanmış. Dehşete düşmüş bir halde tuttum. "Bu da ne böyle?"

Bana gülümsedi. "Şimdi ikimiz de şenlendik. Gitmeye hazır mısın?"

Cevabımı beklemeden arabaya bindi. Ben de onu takip ettim, hâlâ beni aynı anda hem güldürmeyi hem de sinirlendirmeyi nasıl başardığını anlamaya çalışıyordum.

Arabayı sessizlik içinde sürdük, Noel müziği arabayı dolduruyordu. Şarkı bile söylemiyordu, sadece arada bir mırıldanıyordu. Sessizlik beni etkilemeye başladı.

"Eşarp için teşekkür ederim," dedim sonunda. "Çok düşüncelisin."

Dudakları o alaycı tavrıyla kıvrıldı. "Soğuk görünüyordun Vlad."

"Benim adım Nicholas."

"Sana Nick diyen var mı?"

"Hayır."

"Annen bile mi?"

Gecenin mürekkep gibi karanlığına baktım. "Kimse yok."

Kadın homurdandı. "Çok resmi görünüyor. Seni bir Nicky olarak göremiyorum ama Nick? Kesinlikle."

Uzun bir duraksamadan sonra itiraf ettim: "Kız kardeşim bana birkaç kez Nick dedi. Gençti ve senin gibi düşünüyordu. Babam aynı fikirde değildi."

Bakışları bana kaydı, gözlerinde merak parlıyordu. "Adı neydi?"

"Lillian. Ve hayır, ona hiç Lily demedik," diye alaycı bir şekilde ekledim. "İsminden nefret etmesine rağmen."

"En son ne zaman eve geldin?" Tereddüt ettim. "Uzun zaman oldu."

"Bu bir cevap değil."

İçimi çektim. "Vampirler uzun, Holly. Ben yılları saymam."

Bana yan gözle baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Senden daha büyüğüm."

"Belli ki."

"1910'da doğdum."

O bana bakarken araba savruldu. Direksiyonu tutup bizi sabitledim. "Dikkatli ol. Belki de sana söylemek için beklemeliydim."

Gözleri beni taradı, yüzüne inançsızlık kazınmıştı. "Yüz küsur yaşına göre harika görünüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Sağlıklı besleniyorum ve yapıyorum." "Bu neden araba kullanmadığını açıklıyor."

"Araba kullanabilirim. Sadece hoşuma gitmiyor," diye itiraz ettim.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı, sonra gözleri büyüdü. "Bekle... insanları sağlıklarına göre mi seçiyorsun? Yani, sağlıklı olup olmadıklarını biliyor musun? Sağlıksız biri... içmek için kötü mü?"

İçimi çektim. Onun saçma sorularına alışmış olmalıydım. "Evet, söyleyebilirim. Sağlıklı kanı tercih ederim. Alkol, uyuşturucu ya da hastalık etkilerini sevmiyorum. Diğerlerinin umurunda değil."

Merakı daha da derinleşti. "Yani alkol ve uyuşturucunun etkilerini hissediyor musun? Kafan güzel mi?"

"Evet, kısaca. Hatta bazı vampirler bu amaçla kan hizmetkârları tutarlar. Bu benim tercihim değil."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Bu... üzücü. Onlara yardım etmelisin, onları kullanmamalısın."

Onun sözleri benim babamla olan tartışmalarımı yansıtıyordu. İnsanlar sadece yiyecek değildi. Onlar birlikte yaşamayı öğrenmemiz gereken bir türdü. Ama babam aynı fikirde değildi ve bu bana her şeye mal oldu.

Onun esnemesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ufka baktım, gökyüzünde soluk ışıklar belirmeye başlamıştı. "Bugünlük durmamız gerekiyor."

"Bir pansiyonda rezervasyon yaptırdım." Bakışları yola sabitlenmişti ve parmakları direksiyon simidinde esniyordu.

Dikkatli ses tonunda, bana bakmaktan kaçınmasında beni geren bir şeyler vardı. Gözlerimi kısmıştım. "Nerede kalıyoruz Holly?"

Holly

I Pennsylvania ve New York sınırındaki Little Bethlehem'de bulunan Yule House'un sahibiyle birkaç gün önce konuşmuştum. Nicholas ve benim erken geleceğimizi biliyorlardı.

ve odamıza gitmemiz için talimatlarla birlikte bizim için bir ışık bırakacaklarına söz verdiler. Beklemediğim şey, tatil kazaklarıyla bizi bekleyen sahipleri Mae ve Harold Birnham tarafından karşılanmaktı, gülümsemeleri şehre güç verecek kadar parlaktı.

Sadece bir sorun vardı. Nicholas'ın kurdeşen dökecekmiş gibi görüldüğü her yerdeki Noel neşesi patlamasının yanı sıra.

"Sadece bir odanız mı var?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

Mae'nin gülümsemesi hafifçe soldu. "Evet, korkarım öyle. Bir tane istediğinizi sanıyordum ve elimizde sadece bu kaldı. Noel Pazarı nedeniyle yoğun bir sezon geçiriyoruz, biliyorsunuz."

Nicholas bana öyle bir bakış fırlattı ki, neredeyse içimi kestiğini hissedebiliyordum. Onu görmezden geldim. Bu mola benim fikrimdi. Zaten dinlenmemiz gerekiyordu ve buradaki Noel Köyü büyüleyiciydi. Bu ona ailesi için hediye seçmesi için mükemmel bir fırsat verecekti - çünkü o siyah, sıkıcı spor çantasında hediyeye benzer bir şey olmasına imkân yoktu.

En iyi gülümsememi takındım. "Bu iyi olacak Bayan Birnham. Tek oda mükemmel. Şu bahsettiğimiz gözlüklerden var, değil mi? Benim

Patron güneş ışığına karşı çok hassastır."

Mae'nin bakışları merakla Nicholas'a kaydı, Nicholas da ona alametifarikası olan boş bakışlarından birini attı. "Elbette canım. Yerleşmeden önce biraz kahvaltı ister misin? Ya da yorgunsan odana getirebilirim."

Nicholas yumuşak bir sesle, "Odamızda olmasını çok isteriz, teşekkürler," dedi ve Mae'nin kızarmasına neden olacak kadar çekici bir gülümseme takındı. Gözlerimi kırptım. Bu Nicholas nerede saklanıyordu?

Harold hırçın bir sesle boğazını temizledi, belli belirsiz sinirlenmiş görünüyordu ama Mae neşelendi. "Senin için özel bir şey var mı?"

Nicholas hafifçe eğildi, gülümsemesi daha da yumuşadı. "Şimdiden çöreklerin kokusunu alabiliyorum sanırım? Cennet gibi kokuyorlar. Onlardan birkaç tane lütfen. Benim için başka bir şey yok. Holly?"

"Yemekle birlikte çay ve su. Çok teşekkür ederim," dedim, sakın görünmek için elimden geleni yaparak ve Nicholas'ın az önce sergilediği performans karşısında hiç telaşlanmadan.

Odaya kapandığımızda nefes aldım. Burası mükemmeldi; küçük bir Noel harikalar diyarı. Büyük boy Cherrywood kızaklı yatakta bembeyaz çarşaf ve içine dalmam için adeta yalvaran kırmızı-yeşil bir yorgan vardı. Yastıklar bulutlar gibi üst üste yığılmış, şenlikli ekosellerle vurgulanmıştı. Yatağın ayak ucunda yeşil kadife bir sedir bile vardı.

İki pencere arasında bir gazlı şömine titriyor, alevi şöminenin üzerine örtülmüş çelenklere rahat bir parıltı yayıyordu. Alevsiz mumlar usulca titriyor ve yukarıda asılı muhteşem bir antika altın ayna mekânı daha büyük hissettiriyordu. Ağır, kırmızı kadife perdeler pencereleri çerçeveliyor, Nicholas'ın özel ihtiyaçları için altlarına karartma perdeleri sıkıştırılıyordu.

Odayı biri pencerenin yanında, diğeri de şöminenin yanında olmak üzere iki pelüş sandalye tamamlıyordu. Kendimi şimdiden bir kitap, bir fincan çay ve o çöreklerden bir (veya üç) tanesiyle kıvrılmış olarak hayal edebiliyordum. Sadece bir gece kalacak olmamız çok kötüydü.

"Bu odayı seviyorsun, değil mi?" Nicholas'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Burası cennetten küçük bir parça," diye itiraf ettim, sesim hülyalı çıkıyordu.

"Burası Noel kusmuş gibi görünüyor." Görevdeki bir adam gibi karartma perdelerini incelemek için yanımdan geçti.

Gözlerimi devirdim ve kapıyı kapattım. "Noel'den neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. Yılın en harika zamanı-

mutluluk, aile, yardım eden insanlar..."

Döndü, tek kaşı kalkıktı. "Gerçekten mi? Tetikçiler tarafından kovalanan, ailesi olmayan bir kadın söylüyor bunu. Bunun sizin için yılın en harika zamanı olduğunu söyleyemem."

Ahh. Bu itiraf etmek istediğimden daha fazla acı verdi. "Haklısın," dedim, odadaki neşe azalmıştı. "Tamamen karamsar ve kasvetli olmalıyım. Belki hazır başlamışken biraz çul da bulurum."

Bir kahkaha attı. "Tavsiye . Kaşındırıyor. Yün kazaklara sadık kalın."

Kapı ve Mae ile Harold iki tepsiyi dengeleyerek içeri girdiler. Tepsileri küçük bir masanın üzerine koydular ve çıkmadan önce kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin olacaklarına söz verdiler.

"Bir kişi için çok fazla yemek var," dedim tepsilere bakarak. "Ama elimden geleni yapacağım."

Nicholas bana düz bir bakış attı. "Bir kişi için ne demek istiyorsun?"

"Yemek yemediğini düşünmüştüm çünkü..." Sesimi alçalttım. "Biliyorsun."

Sırtarak sandalyeye yaslandı. "Yemek yiyorum. Sadece hayatta kalmak için kana da ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. "Ama bütün yolculuk boyunca hiçbir şey yemedin."

"Çünkü seçimleriniz berbat. Hamur işleri, cipsler, şekerler. Pek besleyici değiller."

Ona şekerli bir gülümseme attım. "Sadece kanımın senin için mümkün olduğunca çekici kalmasını sağlamaya çalışıyorum."

Daha yakına eğildi, sesi alçak ve şehvetliydi. "Güven bana, Holly. Hiçbir şey kanını benim için çekici kılamaz. Ama sana söz veriyorum, sana dokunmayacağım. Sen istemedikçe."

Bakışlarındaki yoğunluk beni dondurdu, kalbim göğsümde tekledi ve meme uçlarımla gerildiğini hissettim. Sırtarak gerginliği bozdu ve ağzına bir parça tarçınlı çörek attı.

"Lezzetli," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ben hepsini bitirmeden yesen iyi olur."

BÖLÜM 6

NICHOLAS

I Holly yatakta tekrar yer değiştirirken inledi. Büyük boy bir yataktı -aramızda bolca boşluk vardı- ama nedense her hareketi lanet olası okyanusta bir dalgalanma gibi geliyordu. Süzüldü Dramatik bir nefes vererek diğer tarafa geçti ve ben tam dalmaya başlamışken tekrar geri döndü.

"Tanrım, Holly. Bir yer seç ve orada kal. Burada beni deniz tutuyor."

Ellerinde kalın yorganı tutarken dondu kaldı ve yorganın üzerinden bana baktı. "Nasıl uyanık olabiliyorsun? Gün içinde ölmüyor musun?"

Bir elimi gözlerimin üzerine bastırdım. "Vampirler hakkındaki bu bilgileri nereden alıyorsun? Televizyon mu? Ben de en az senin kadar canlıyım.

-Sadece... farklı. Ciddiyim, dönüp durman mide bulandırıcı."

Dramatik bir iç çekişle doğrulup yatak başlığına yaslandı. "Uyuyamıyorum."

"O zaman lanet olası bir kitap oku."

Gözleri odayı dikkatle taradı. "Elbette, çünkü buralarda bir yerde saklı bir kütüphane var. Hayatımı kurtarmak için koştururken bir roman hazırlayacak vaktim olmadı. Hem gündüzleri nasıl uyuyorsun? Işık seni rahatsız etmiyor mu?"

Tekrar iç çektim, uykudan tamamen vazgeçmişim. "Bu benim için doğal. Jaluziler de karartma perdeleri olduğu için içeri güneş girmiyor. Gece vardiyasında çalışıp gündüz uyuyan biri gibi düşünün."

Bunu düşünerek başını eğdi, sonra başını salladı. "Sanırım bu mantıklı. Ben de erkenciyimdir. Eskiden sabahın üçünde kalkıp yemek pişirmeye başlardım, bu yüzden daha çok sabah insanıyım."

Sırıttım. "Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Bütün gün durmadan cıvıldaayan bir sabah kuşu."

Dudakları sırtarak yukarı kıvrıldı. "Ben cıvıldamam. Çok fazla." Hafif ve melodik bir kahkaha attı. "Peki, tamam. Ben çok konuşurum."

"Belki de bu yüzden uyumuyorsundur," diye mırıldandım, kendimi yine sırtıtmaktan alıkoyamıyordum.

Yan yattı ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Bana ailenden biraz daha bahset."

Gözlerimi kapattım. "Hayır."

"Bunu yapana kadar konuşmaya devam edeceğim," diye tehdit etti şarkılı bir sesle.

Tek gözümü kırarak açtım. "Sana onlardan zaten bahsettim. Sıra sende. Bana ailenden bahset."

Yüz ifadesi değişti, sırtüstü yatıp ellerini başının arkasında kavuştururken yüzündeki şakacı ifade kayboldu. "Paylaşacak bir şey yok. Herkes gitti. Ben yalnızım."

Sesi düzdü, her zaman taşıdığı canlı enerjiden arınmıştı. En iyi kararına rağmen, onu incelemek için başımı çevirdim. "Büyükannen ve büyükbaban tarafından büyütüldüğünden bahsetmiştin. Nasıl bir şeydi?"

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme değdi. "Harikaydı. Batı Pennsylvania'da küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Büyükannemin bir fırını vardı ve bana ilgili bildiğim her şeyi öğretti. Büyükbabam marangozdu ve küçük bir çiftliği vardı. Büyüleyiciydi."

Sesi hüzünle karışık yumuşak, hüzünlü bir ton taşıyordu. Sormak istemedim ama yine de kelimeler ağızımdan kaçtı. "Ailene ne oldu?"

Gülümsemesi duraksadı. "Babam bir askerdi. Ben beş yaşındayken Afganistan'da öldü. Annem de birkaç yıl sonra öldü. Bir araba kazasında."

Sesi titriyordu, hüzün kelimelerin arasından süzülüyordu ve hiç beklemediğim bir şekilde içime işledi. İnsanlar arasında geçirdiğim onlarca yıldan sonra bile onların kırılganlığına alışamamıştım. Ben aynı kalırken onların yaşlanmasını, kırılmasını ve ölmesini izlemek beni . Arkadaşlarımı, tanıdıklarımı -kendime değer verdiğim insanları- kaybetmişim, ta ki kimseyi içime almayana kadar. Bundan bıkmıştım. Kaybetmekten yorulmuşum.

İnsanlar. Yalnızlıktan bıkmıştım. Ve bir şekilde Holly'nin bu yalnızlığı herkesten daha iyi anladığını biliyordum.

"Özür dilerim," dedim sessizce.

Saklamaya çalıştığı acıyı ele veren, biraz sulu bir kahkaha attı. "Teşekkürler. Vampirler ölür mü?"

Sadece beni sormuyordu. Sorusunun ardındaki ağırlığı duyabiliyordum. "Bizleri öldürmek insanlardan daha zor, ama evet. Kazalar, yaralanmalar, güneş ışığı, bunların hepsi bizi öldürebilir. Sadece sizin gibi doğal sebeplerden ölmeyiz."

Vampirlerin konuşmadığı diğer kısmı eklemedim. Bazıları ölümü seçer - sonsuzluğun ağırlığı dayanılmaz hale geldiğinde güneş ışığına adım atarlar. Nedenlerini şimdi anlıyordum, hiç düşünmediğim kadar.

Bir an sessiz kaldı, sonra usulca sordu: "Aileni neden terk ettin?"

Sıvalı tavana baktım, anılar gittiğim zamanki kadar gerçek ve acı vericiydi. "Ben gitmedim. Klanımdan sürgün edildim."

Yuvarlandı ve dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerini şaşkınlıktan kocaman açtı. "Sürgün mü? Ailen seni kovdu mu? Sen ne yaptın? Bir insanı mı kuruttun? Diş mi kırdın? Cadılar Bayramı için çocukları mı korkuttun?"

Saçma yorumlarına rağmen gülümsedim. "Tam olarak değil. Bu fikirleri buluyorsun? Babam ve klanımızın başı olan kuzenimle vampir ve insan ilişkileri konusunda anlaşmazlığa düştük. Ben onlarla daha fazla bütünleşmemizi isterken, o ayrı kalmamızı istiyordu."

"Ama hayatta kalmak için insanlara ihtiyacınız var, değil mi?"

"Gündüzleri bize hizmet eden kan hizmetkarlarımız var ve Beslenme. Onlar eğilim için geçmek ve rol üzerinde için Ancak bazı vampirler bu rolü insanlara verirler. Bazı vampirler de diğer insanları kullanır, beslendikten sonra zihinlerini silerler." Herhangi bir korku sergileyip sergilemeyeceğini görmek için bekledim ama sadece düşünceli görünüyordu. "Böyle mi hayatta kaldın? İnsanların zihinlerini silip yıllarca? Yoksa o birini mi getirdiniz?"

Ailemizin hizmetkârlarını düşündüm. Fletcher ailesiyle uzun bir geçmişimiz vardı ve birçok nesil ailemize bağlıydı. "Oliver benimle geldi. Bu konuda ısrar etti. Kan kaynağı bulamamam durumunda bana yardım edecek birine ihtiyacım olacağına yemin etti. O zamanlar vampirler henüz ortaya çıkmamıştı, bu yüzden doğam gizli kalmak zorundaydı."

"En azından yalnız değildin." Sonra kaşlarını çattı. "Ona ne oldu?"

Onun kaderi yüzünden duyduğum suçluluk hâlâ içimi kemiriyor. "Kan hizmetkârları bizimle geçirdikleri zaman sayesinde daha sağlıklı ve uzun bir ömre sahip olurlar ama ölümsüz değillerdir. Başka bir vampir yaptığım bir şeye kızdı ve ben uyurken onu hedef aldı. Onu yıllar önce öldürdüler."

Nefes nefese kaldı. "Bu korkunç bir şey. O vampir bunu nasıl yapabildi?"

Hatırladığım acı beni batırmakla tehdit ederken bile omuz silktim. "Bu eski bir yöntem. Kan hizmetkârları vampirler arasındaki savaşlarda adil bir oyundu." Onu korkutup kaçırmayacağımı umarak ona baktım. "Merak etme. Ben intikamımı aldım."

Sert ses tonum karşısında gözlerini kıstı. "Güzel. Bunu hak etti."

"Kadın," diye düzelttim. "Bizim dünyamızda dişiler de erkekler kadar acımasız olabilir. Bunu asla unutma Holly. Vampirler yırtıcıdır. geldiğinde seni güvende tutacağım. Bana yakın dur ve ben ne dersem onu yap.

sizi güvenli bir yere götürebilir."

Hiç de endişeli görünmüyordu. Onun yerine yumuşak yatağa yerleşti, pamuklu yorganı yüzüne çekti ve yastığa sarıldı. "Sana güveniyorum, Nicholas. Beni güvende tutacağını biliyorum."

Umarım yapabilirim. Onu aileme, kan hizmetkârı olmayan insanlara pek de saygı duymayan bir klanı getiriyordum. Onlar tecritçiydi ve bir amaca hizmet etmedikleri sürece insanlar pek hoş karşılanmazdı. Oraya varmadan önce onu korumanın ya da kendi yoluna göndermenin bir yolunu bulmalıydım.

"Eve geldiğini biliyorlar mı?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra. İçimi çektim. "Hayır."

"Neden gitmeyeyim? Gerçekten gideceğinden emin değildin, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. " gibi bir şey."

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Yani tüm bu yan yolculukları gerçekten umursamıyorsun. Sadece eve dönüşünüzü geciktiriyor."

Lanet olsun. Çok anlayışlıydı. "Tatilleri sevmiyorum. Sanırım dönüşümü geciktirmek için başka bir yol bulabiliriz."

"Neden eve gitmek istemediğini anlamıyorum. Yani, sürgün edilme olayını anlıyorum. Bu aile buluşmalarına gölge düşürecektir. Ama bir ailem olsaydı, hiçbir şey beni onlardan uzak tutamazdı."

Homurdandım. "Böyle düşünebilirsiniz ama dışarıdan biri olmak, her zaman ait olmayan biri olarak görülmek berbat bir şey. Benim var

Onlara hiçbir zaman uyum sağlayamadım, her zaman babamı sorguladım ve onunla tartıştım. Bu durum sadece bizim için değil, annem ve kız kardeşim için de rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ayrılmak daha kolay oldu."

"Ama sen gitmedin. Sürgün edildin. Bu canını yakmış olmalı." Yumuşak sesinden sempati damlıyordu ve beni ilk ayrıldığım günlere geri götürüyordu.

"Gururluydum. Onlara haklı olduğumu göstermeye kararlıydım."

"Gurur soğuk bir yatak arkadaşıdır, ya da öyle derler," dedi sessizce.

"Evet," diye cevap verdim. Tavandaki macun gerçekten kötü yapılmıştı, düzensiz aralıklarla yerleştirilmişti ve boyası yer yer aşınmıştı. Ama amacına hizmet ediyordu. Dikkatimi konuşmadan ve Holly'nin içimde uyandırdığı duygulardan uzaklaştırmak için.

Ne yazık ki Holly caydırılamayacaktı. "Ama seni eve davet ettiklerine göre, seni özlemiş olmalılar. Sen onları özleyorsun musun?"

Annemi ve ben ayrılırken döktüğü gözyaşlarını düşündüm. Ne babamla tartışmıştı ne de klandan başka biriyle. Yalnızdım. Onları özlemiş miydim? Onlarla konuşmayalı ya da herhangi biriyle yakınlaşmama izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Oliver öldüğünden beri.

Holly'nin sık sık yaptığı gibi sessizliğimi görmezden geldi. Sessizlikten nefret mi ediyordu yoksa bu şekilde bana yardım mı ediyordu emin değildim. "Ailemi özleyorum ve eğer onları tekrar görebilseydim, görürdüm. Ne olursa olsun. Hayat tartışmalar için çok kısa, Nick."

"Nicholas. Ve unutuyorsun, ben bir vampirim. Senden çok daha uzun yaşayacağım." Ve nedense bu beni üzdü. Ben yaşamaya devam ederken onun ışığının söneceğini bilmek. Holly Winters olmadan dünya daha sönük olacaktı.

Çenesini çatlatan bir esnemeyi bastırdı, göz kapakları sarktı. "Bu neşeli not üzerine, sanırım şimdi uyumaya çalışacağım."

Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Konuşma için teşekkürler. Çok yardımcı oldu. İyi geceler. Yoksa iyi günler mi? Siz vampirler uyurken birbirinize ne diyorsunuz?"

Gülümsememi bastırdım. "İyi geceler, Holly."

Bana yine parlak bir gülümseme verdi. "İyi geceler, Nick."

Ve adımı kullanmasını düzeltecek cesareti kendimde bulamadım. Dudaklarından mükemmel çıkıyordu.

Holly

I boa yılanı gibi sıcak ve sert bir yastığa sarılmış olarak uyandım. O vücut yastıklarından biriyle uyumadığımdan oldukça emindim ve bu yastık benimkinden çok daha sertti.

olabileceğini düşündüm. Gözlerimi siyah pamuklu bir tişörtle açtım. Başımı yavaşça kaldırdığımda Nick'in yüzünün uykuda düzeldiğini gördüm. O kadar huzurlu, o kadar rahat görünüyordu ki, yüzünde sık sık görmeye alışık olduğum ifadelerden hiçbiri yoktu - hoşnutsuz, sinirli, bıkkın. Pek çok insanda görmeye olduğum tüm duygular. Büyükanнем ve büyükbabam beni severdi ama onları sık sık sınıdığını da biliyordum. Çok fazla konuşurdum. Çok neşeliydim. Memnun etmeye çok hevesliydim.

Onların ölümünden bu yana, kendi sorunlarımı anlamama yardımcı olması için çok sayıda kişisel gelişim kitabı okudum. Ailesini kaybetmiş bir genç kız nasıl her zaman bu kadar mutlu olabilirdi? Görünüşe göre, bir yük olacağımdan ve birilerinin beni geride bırakacağından korkuyordum. Eğer bir sorun olmasaydım, belki de beni tutarlardı. Ama her nasılsa, yine de oldu. Elbette, yaşlanma sürecini durduramadılar, yani bu onların hatası değildi. Ama başka pek çok insan kendi başına gitti. Erkek arkadaşım, patronlarım, arkadaşlarım. Ben hep fazlaydım. Çok muhtaç, çok neşeli, çok her şey.

Ve burada da aynı şeyi tekrarlıyordum. Tatillerle ya da benimle hiç ilgilenmeyen bir vampire tatil neşemi dayatıyordum. Aslında ben onun isteyebileceği her şeyin tam tersiydim. Ben onu gideceği yere götürene kadar bunun kısa süreli bir ittifak olacağını çoktan açıkça belirtmişti. Beni güvenli bir yere götürecekti, eğer böyle bir şey varsa, ve pek de neşeli olmayan yoluna devam edecekti.

Hızla yaklaşan bir bitiş tarihimiz vardı, yine de bir şekilde beni büyülüyordu. Neredeyse acısını, yalnızlığını hissedebiliyordum ve içimde bir şey umutsuzca ona yardım etmek istiyordu, bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olduğunu bilsem bile. Benim yardımına ihtiyacı yoktu ya da yardımımı istemiyordu. Sadece onu ailesine götürmem için bana ihtiyacı vardı. Onun korumasına ihtiyacı olan bendim. Onun korumasını daha fazlasıyla bir tutmayı bırakmalıydim. Sanırım buna Stockholm Sendromu diyorlardı. I

Beni kaçırmadığını biliyordum ama onunla gitmek gibi bir seçeneğim de yoktu. Yani neredeyse aynı şeydi, değil mi?

Yatakta uzanırken aklıma bir şey geldi. Bir vampirin sıcak, neredeyse sıcak olmasını hiç beklemezdim. Bir ceset gibi soğuk olmaları gerekmiyor muydu? Nick bu fikrimle alay ederdi, özellikle de bunu ona sorarsam. Vampirler hakkında saçma sapan fikirlerim olduğunu düşündüğünü zaten biliyordum ama başka türlü nasıl bilebilirdim ki? Bildiğim kadarıyla hiç vampirle tanışmamıştım, bu yüzden ona sormam gerekiyordu. Büyükbabam beni her zaman soru sormaya teşvik ederdi, bazı günler bundan pişmanlık duyduğundan emin olsam da.

Oda zifiri karanlıktı, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi yenilenmiş hissediyordum, bu yüzden günün sonuna doğru olduğundan şüphelendim. Nick'in göğsü derin bir uykuda inip kalkıyordu, bu da gün içinde ölüp ölmediği sorusunu yanıtlıyordu (ölmemişti). Ama hâlâ uyuduğuna göre, güneşin hâlâ doğmuş olduğundan şüpheleniyordum. Ya da o benden daha yorgundu.

Omuzlarıma ve sırtıma ağır bir yük çökmüştü ve eli popomu kavırıyordu. Nick'e sadece sokulmakla kalmadığımı, onun da bir kolunu bana dolayarak beni kendine yakın tuttuğunu fark ettim. Küçük, alaycı yanım onun sadece beni kendisine bağladığına, bir yere gitmemem için uğraştığına inanmak istiyordu. Daha büyük, romantik yanım ise beni istediğine inanmak istiyordu, özellikle de kıcımlı kavrayışına. Ama bu yol deliliğe giden bir yoldu ve kendimi kaybedip patronum hakkında kötü şeyler düşünmeye başlamadan önce bu hislerimi bastırmam gerekiyordu.

Elbette, bir bacağım patronumun kalçasına dolanmıştı, sert kasları, kaçarken geride bırakmak zorunda kaldığım vibratör dışında hiçbir hareket görmemiş olan yere baskı yapıyordu. Kahretsın, sonunda benim de sevdiğim bir vibratör bulmuştum. Ona Pine, Evans ve Hemsworth'ün kısaltması olarak Chris adını vermiştim. Bu, saf düşünceler düşünmeme pek yardımcı olmuyordu. Kalçalarımı hafifçe salladım, deneysel olarak ona sürtündüm ve kalçası tam sıcak noktama çarptığında bir inilti bastırdım. Evet, bir şekilde patronumu becermek muhtemelen beni ona hiç sevdirmeyecekti.

Göğsünden acı çekiyormuş gibi bir inilti yükseldi ve ben donakaldım. "Holly, kutsal olan her şey aşkına, lütfen kıpırdanmayı kes."

Kafamı kaldırdığımda gözlerinin bana baktığını gördüm, gözlerinde bir parça kırmızı parlıyordu. Çenesi sıkılmıştı ve kaşlarının üzerinde çizgiler vardı. Kolu kıcımlı sıkıca kavramış, beni yerimde tutuyordu. Bir yere gittiğimden değil. Yavaşça başladım

Bacağımı onunkinin etrafından çekince tısladı. Tüm hareketlerimi durdurdum ve nefesimi tuttum.

"Özür dilerim. Seni uykunda taciz etmek istememiştim." Tamam, belki birazcık yapmış olabilirim. Uzun zaman olmuştu.

Güldü, boğuk bir sesle, parmakları hâlâ kıcımlı kavırıyordu. "Sanırım bu karşılıklıydı."

Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama istemiyordum. Nick sıcaktı, güvenliydi ve çok seksiydi. Kolu hâlâ etrafımdaydı, ağırlığıyla beni rahatlatıyordu. Bir erkekle yatmayalı ne kadar olmuştu? Nick'in yanında yatarken hormonlarımın ne kadar heyecanlandığına bakılırsa çok uzun zaman olmuştu. Başka bir şey olduğunu düşünsenize.

"Gözlerin kırmızı. Kana mı ihtiyacın var?" Neredeyse cevaptan korkarak sordum.

Dokunuşum karşısında dondu kaldı, sonra boğazını temizledi. "Ben iyiyim." "O zaman belki de artık kalkmalıyız," dedim isteksizce.

Ben gerçekten

yatakta oyalanmak istedim. Bunu yıllardır yapmamıştım. Sabahları fırına yetişmek için her zaman acele ederdim, bu yüzden yatakta benimle birlikte biri varsa, sabah vardiyası için fırına gitmek üzere gizlice çıkan hep ben olurdum. Çoğu zaman geride bıraktığım soğuk bir yatak olurdu. Ama şimdi, yatakta sıcacık, inanılmaz seksi bir beden varken ve aceleyle fırına gitmek zorunda değilken, tıpkı lezzetli bir tarçınlı rulo gibi anın tadını çıkarmak istiyordum. Sadece bu hoşgörü doğrudan kalçalarımın gitmeyecekti. Bunun yerine şahdamarımın gidebilirdi. Yine de, beni bir yemek olarak yemesi düşüncesi kadar büyük bir itici güç değildi. Belki beni bir meyve suyu kutusu olarak kullandıktan sonra, umarım kanımın bir kısmını sonraya bırakır, onu o seksi ağzını kullanmaya ikna edebilirdim.

tamamen farklı bir şekilde yemek yememi sağladı.

Lanet olsun. Ne zaman böyle seksi düşüncelerim olmuştu ki? "İnsanların beynini yıkıyor musunuz?"

Bana baktı, rastgele düşüncemden ürkmüştü. Belki de şaşırmadı. Şimdiye kadar garip fikirlerime alışmış olmalıydı. "Beyin yıkama mı? Şimdi bana ne gibi tuhaf bir suçlamada bulunacaksın?"

Yüzüm yandı ve o kıkırdadı. "Hayır, Holly. Kafana bu tür düşünceler sokmuyorum. Yine de bazı insanları zorlayabilirim, özellikle de beslenmem gerektiğinde, işlem sırasında acı hissetmemelerini veya beslendiğimi hatırlamamalarını sağlamak için."

Elim boğazıma ve oradaki pürüzsüz tene gitti. Kaşlarını çatı. "Bunu sana ben yapmadım. Sana bir söz verdim."

Elimi bıraktım. "Yaptığını düşünmemiştim."

Bana inanmamış gibi bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Kolunu kaldırdı ve benden uzaklaşarak oturur pozisyona geçti, sırtı bana dönüktü. Ona baktım, kırgın mı yoksa güne, akşama ya da her neyse ona mı hazırlanıyor diye merak ediyordum. Ama omuzları yorgunmuş gibi çökmüştü ve suçluluk duygusu içimi sızlattı.

Bir dirseğime yaslanmak için mücadele ettim ve bir elimi sırtına koydum, kaslarının elimin altında toplandığını hissettim. "Özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum."

Boğuk, çığ bir kahkaha attı. "Bir vampire asla güvenme, Holly."

Sözlerini nasıl karşılayacağımı bilemediğimden donup kaldım. Elimı bıraktım ve yatağın benim tarafımdaki kenarına doğru döndüm. "Yolumuza devam etmeden önce alışveriş yapabileceğimiz güzel bir Noel Pazarı var. İstersen ailen için birkaç hediye alabilirsin."

Ayağa kalktı ve sessiz bir yoğunlukla beni inceledi. "Hediye almam gerektiğini sana düşündüren ne? İhtiyaçları olan her şeye sahipler."

Odanın köşesine atılmış eski püskü siyah spor çantasını işaret ettim. "Belki de o çanta kıyafetlerinle birlikte hediye taşıyamayacağı içindir. Ve hediyeler insanların ihtiyacı olan şeylerle ilgili değildir. Onlara kendileri için almayacakları, istedikleri bir şeyi vermekle ilgilidir."

Yine o lanet kaşını kaldırdı ve bunu yapmaya devam ederse kaşını tıraş edeceğime yemin ettim. "Belki de onlara hediye çeki veriyorumdur."

"Solaryum salonları için mi?" Ben de karşılık verdim.

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Hayır, Kan Tipi Örnekleyici Kutusu ile daha çok ilgilenirlerdi ama depoda stokları."

Bir süre ona baktım, sonra kahkahayı patlattım. Bir süre sonra Nick de bana katıldı, gülüşü biraz paslıydı ama zengin, derin bir sese dönüştü. "Little Bethlehem'de alışveriş saatleri açık olan bir kan bankası olduğundan emin değilim. Ticaret Odası'nın web sitesinde böyle bir şey görmedim."

Cık cık diye bir ses çıkardı. "Ve yine de durduk mu? Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"El işi süsler ve buz pateni pisti daha çok ilgimi çekti. Bir dahaki sefere vampir dostu şeyler ararım. Yapabilir misin?"

bana bir liste verir misin?"

Dişlerini gösterdi. "Bu konuda sana geri döneceğim."

BÖLÜM 7

NICHOLAS

I En son ne zaman o akşam uyandığım kadar sert ve bir kadını arzulayarak uyandığımı hatırlamıyordum. Dişlerim aşağıya inmişti ve onu yuvarlamamak için içimdeki her şeyi kullandım.

Onu sırt üstü yatırıp, anlamsızca öpecek ve becerecektim. Üzerime çöken sisi hissedebiliyordum, babamın bir keresinde benimle ve kuzenimle bu olasılığa hazırlıklı olmamız için konuştuğu çiftleşme çılgınlığı, bunun bizim için hiç gerçekleşmeyeceğini düşündüğünden değil.

Vampirlerin gerçek eşlerini bulmaları nadir bir durumdu. Daha sık olarak, duygularımızı geliştirdiğimiz ve birlikte uzun yıllar geçirdiğimiz birini bulduktan sonra yolumuza devam ederdik. Uzun süre yaşadığımız için, vampirlerin uzun yıllar boyunca genellikle birden fazla partneri olurdu. Her eşleşmede çocuk sahibi olmak garanti değildi. sadece iki eşi vardı, ben ve kız kardeşim. Bildiğim kadarıyla, başka eşi ya da yoktu ve annemle birlikte kalmaktan memnun görünüyordu, annem de öyle.

Holly için çiftleşme çılgınlığı hissedip hissetmediğimi merak ediyordum. Babam bir insanla çiftleşmenin mümkün olup olmadığını tartışmamıştı. Bunun mümkün olduğu fikrini aklına bile getirmezdii ama Holly'nin etrafında giderek artan sahiplenme dürtüsü, aç olmadığım zamanlarda bile kanını tatma arzusu ve yolculuğun sonunda onu bırakma konusunda isteksizlik hissediyordum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim. Yolculuğa devam etmek için zorlamalıydım. Holly'yi daha uzun saatler araba kullanmaya, anlamsız küçük yan gösteriler için durmamaya zorlamalıydım. Yine de, bir şekilde, onun turist tuzaklarını ve tatil çılgınlığını görme arzusunu şımarttım. Belki de bu, Holly'nin

ya da yolculuğumun sonunda karşılaşacaklarımdan korkuyordum, ama her iki durumda da akşamın bir bölümünü Noel Pazarı'nda geçirmeye ve Holly'nin hayatta olduğu on yıllardan daha uzun süredir görmediğim bir aileye hediyeler almaya kararlıyım. Aileme ne alabilirdim ki? Onları artık tanı mıyordum. Ama Holly haklıydı. Eve elim boş dönmemeliydim.

Bağlantılı banyodaki su kesildi ve çıplak ve ıslak bir Holly'nin hayalleri beynimde dans etti. Holly varken kimin şekere ihtiyacı vardı ki? O her şeyden çok daha tatlı ve çekiciydi. Lanet olsun. Kendimi kontrol etmek zorundaydım, yoksa kendimi dişlerimi ve sikimi ona batırırken bulacaktım, tüm arzularımı tatmin edecek ve muhtemelen onu ömür boyu yaralayacaktım.

"Nick? İyi misin?"

Bir el omzuma indi, hafifçe titriyordu ve ben de döndüm. Holly bir adım geri çekildi, gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Banyodan çıktığımda cevap vermedin. Şimdi duşu kullanmak ister misin diye merak ettim."

Aman Tanrım. Ne kadar zamandır orada trans halinde duruyordum? Holly bana baktı, göğsünde büyük boy kızıl cık rengi bir havlu tutuyordu. "Çantamı burada unutmuşum. Oraya girmek isteyebileceğini düşündüm, böylece daha çabuk gidebiliriz. Gözlerin yine kızarmış."

Yüz ifadesi belirsizdi ve onu korkuttuğum için kendime lanet ettim. Ona bunun kana ihtiyacım olduğuna dair bir işaret olmadığını, onu tüm varlığımla istediğimi nasıl söyleyebilirdim? Sadece onun kanının beni tatmin edebileceğini? Lanet olsun. Benden korkuyordu. İşte bu yüzden vampirler ve insanlar asla birlikte olamazdı.

"Önemli bir şey değil. Sadece yorgunum."

Yanından geçmek için hamle yaptım, o da bana doğru uzanarak beni durdurdu. "Nick? Emin misin?"

"Ben Nicholas, Holly," dedim ve banyoya doğru ilerledim, kapıyı arkamdan sıkıca kapattım, beni Holly'ye özgü buhar, vanilya ve tarçın kokusuyla kilitledim. Aletim daha da sertleşmişti. En azından bu konuda yapabileceğim bir şey vardı.

Holly

I Nick-Nicholas'ın kışına kim şeker soktu bilmiyorum ama keşke bir an önce erise. Uyandığımızda neredeyse insandı ve vampir olduğunu unutabilirdim,

Korkmam gereken bir şey. Hemen o sert, nahoş haline geri döndü ve bunun kırmızı gözleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Bunu iki kez inkâr etti ama sanırım aç olduğunu itiraf etmek istemiyordu, hele ki ben asla onun meyve suyu kutusu olmayacağım konusunda bu kadar kararlıyken. Beni ısırdığına ve bana çok daha hoş şeyler yaptığına dair birkaç seksi rüya gördüğümü nasıl itiraf edebilirdim?

Banyodan çıktığında daha sakindi ve gözleri her zamanki koyu kahverengiydi. Orada ısıracak birini bulduğunu sanmıyordum ama ne biliyordum ki? Hiç şikâyet etmeden beni Noel Pazarı'na kadar takip etti ve neredeyse tavrını unutacaktım. Burası tam anlamıyla büyüleyiciydi. Aileler her yerdeydi, akşamın tadını çıkarıyorlardı, havada miktar kar vardı, Noel hissini uyandırmak için mükemmel bir geceydi.

Alan boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden yankılanan müzik ve küçük gruplar halinde şarkı söyleyen, Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş ilahiciler kalabalığın arasında ilerledi. Satıcılar her türlü hediyelik eşya ve özel şeylerin bulunduğu stantlarda mallarını satıyordu. İlk defa hediye alabileceğim birilerinin olmasını diliyordum ama kaçtığım ve nakit sıkıntısı çektiğim için hepsini yeni hayatım için ayırmam gerekiyordu. Zaten bir şey alacak kimsem olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

İsteksizce, muhteşem, koyu mavi kaşmir bir panço bıraktım ve yoluma devam ettim. Nick-Nicholas-kaşlarını çattı. "O pançoyu neden almadın? Belli ki çok sevmişsin."

"Çikolatalı ve tarçınlı çörekleri de çok severim ama onları da her zaman yemem." Satıcı tezgahının yanında durmaya devam edince geri döndüm. "Nick-Nicholas, buna ihtiyacım yok. Şu anda değil. Ve nereye gidersem gideyim yeni bir iş bulana kadar paramı biriktirmem gerekiyor."

Farkına varana kadar ona anlamlı bir bakış attım. Cüzdanını almak için arka cebini karıştırdı. "Senin için satın alabilirim."

Yüzüm yandı ve dönüp hızla uzaklaştım. Yardıma muhtaç bir vaka olmaktan bıkmıştım. Beni kovalayan insanlardan kurtarmak için onun yardımına ihtiyacım olması yeterince kötüydü. Her şey için ona bel bağlamak istemiyordum, her ne kadar şu anda bunu yapıyor gibi görünsem de.

Bana yetişmek için acele etti ve beni durdurdu. "Bana kızgın mısın?"

Onunla yüzleştım. "Yaptığınız masrafları size geri ödemek niyetindeyim. Ben hayır kurumu değilim."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Beni eve senin bırakacağın ve tüm masrafları benim karşılayacağım konusunda anlaşmıştık."

"Beni koruyacak ve bana yeni bir kimlik bulacaktın. Ama ben bundan faydalanmak istemiyorum."

"Panço avantaj sağlamak değildir," diye cevap verdi, ne dediğimi açıkça anlamamıştı.

Sıkıntıyla ofladım. "Ona ihtiyacım yok."

"Hediye ihtiyaçla ilgili değildir. Bunu bana bu gece daha önce söylememiş miydin?"

Burnumu kırıştırdım. "Beni dinlemeye başlamak için berbat bir zaman seçtin. Ayrıca, biz sadece bir iş ilişkisiyiz." Daha fazlasını istesem bile. Bir hareket gözüme çarptı. "Hadi ama! İşte buz pateni! Denemek istiyorum!"

İçini çekti ve onu yol boyunca sürükledim, derme çatma pistin kenarında durana kadar ailelerin ve çiftlerin etrafından dolandım. Ahşap korkuluklar avuçlarıma batarken, alanda süzölen insanları izledim; bazıları kolaylıkla kayarken bazıları düşüyordu. Herkes gülüyordu. Benim istediğim de buydu. Eğlence ve neşe, son birkaç yıldır hayatımda şiddetle eksik olan bir şeydi. Tehlike her adımımı takip ederken, bir süreliğine bunu unutmak istedim. Gerçek değilmiş gibi davranmanın aptalca olduğunu bilsem bile.

Nick'in elini tuttum ve onu paten sırasına doğru çektim. "Hadi paten kiralayalım."

Bu kadar iyi bir sporcu olmasına şaşırmıştım ve birkaç dakika içinde kiralık patenlerimizi bağlayıp buzı test ediyorduk. Kenar boyunca yolumu hissetmeye çalışırken, bir adam Nathan Chen'in tüm zarafetiyle süzölerek önümden geçti. Tabii ki Nick'ti, çünkü o da bu işte iyi olmalıydı.

"Buz patenini mükemmelleştirmek için onlarca yıla sahip olmak güzel olmalı."

Geriye doğru kayarak yanımdan geçerken sırıttı. "Çocukluğumdan beri paten kaymadım. Yetmiş yıl falan mı?"

"Pislik," diye mırıldandım ve o da kahkahalarla güldü. Daha iyi vakit geçiriyor olsaydım, bu sestten zevk alırdım, ama onun gülüşünden çok rahatsız olmuşum.

rahatlamak için kolaylık ve beceri.

Tekrar yanımdan geçti, bir kolu beni belimden yakaladı ve duvardan çekerek kendisiyle birlikte sürükledi. Çılgılık attım ve ona tutundum ama beni sıkıca tuttu.

"Sakin ol, Holly. Düşmene izin vermeyeceğim."

Pistin etrafında dönerken yavaşça kolundaki ölümcül tutuşumu hafiflettim ve hareketin içinde rahatladım, kalabalığın akışıyla ve Nick'le birlikte kaydım. Kolunu belime dolamış, beni sıkıca ve güvenle tutuyor, bana hiçbir şey olmayacağından emin bir şekilde dans ediyormuşum gibi hissediyordum. Biz kendi baloncuğumuzda var olana kadar her şey arka planda kayboldu, sessizce ve senkronize bir şekilde hareket ederken dünyamıza sadece müzik giriyordu.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardır ve Nick bana bankın yanına kadar eşlik etti; burada isteksizce patenlerimizi teslim ettik ve kaymanın özgürlüğüne karşı yürümenin çok daha yavaş temposuna alışarak tökezleyerek uzaklaştık. Zaman ilerliyordu ve yolumuza devam etmemiz gerektiğini biliyordum.

Sonra durdu, sanki bir şey duymuş gibi başını çevirdi. Kalbim tekledi ve korku beni yakaladı. Çılgınca etrafıma bakındım. "Bir şey görüyor musun? Onlar burada mı?"

Bir elini kaldırdı. "Şşşt. Şu şarkıyı duyuyor musun?"

Kulaklarımı zorladım ama sadece insanların konuşmalarını, aşırı yorgun çocukların ağlamalarını ve mallarını pazarlayan satıcıların seslerini duydum. Aniden yön değiştirdi ve beni arkasından sürükledi. Bacaklarım onun uzun adımlarına zar zor ayak uydurabiliyordum ama denedim, neredeyse koşarak onun hızına yetişmeye çalışıyordum.

Sonunda yaşlı bir adamın ve el yapımı ahşap kutularla dolu küçük bir standın önünde durdu. Bir tanesinde, bir balerin bir ayna üzerinde bir şarkı eşliğinde dans ediyordu.

"Bu Oz Büyücüsü'ndeki şarkı mı?"

Başını salladı, eli kutunun hemen uzağında geziniyordu. "'Somewhere Over the Rainbow'. Kız kardeşim bu şarkıyı ve filmi çok severdi. Babamızın yasaklamasına rağmen gizlice filmi izlemeye gittiğini hatırlıyorum. O şarkıya bayılırdı."

Kolumu onun koluna doladım, hâlâ o filmin yeni vizyona girdiği zamanı hatırlayacak kadar yaşlı olmasına hayret ediyordum. "Bunu onun için almalısın. Çok sevecektir."

Bakışları ona sabitlenmişti ama gerçekten görmediğini hissediyordum. "Muhtemelen artık hayatına devam ediyordur. Yıllar oldu."

"Belki de hatırlamamıştır. Böyle bir şeyi hatırlamış olmanız hoşuna giderdi."

Başını salladı, hâlâ kutuya bakıyordu. Yaşlı adamla göz göze geldim ve kutuyu işaret ettim. Adam gülümsedi kutuyu peçeteye sarıp kutuladı. Nick anılarından uyandı, adama parasını ödedi ve oradan uzaklaştık. Kalabalığın arasında dolaşırken Nick'in eli benimkini buldu. Kendimi ilk kez aşık olan bir genç kız gibi hissediyordum, bu aşkın çok daha ötesine geçtiğinin farkındaydım.

Kalbimi Nicholas Frost'a kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

BÖLÜM 8

NICHOLAS

"W "Bu gece gidemeyiz mi demek istiyorsun?"

Hancılar benim ailem değildi, hayatımda neyi yapıp neyi yapamayacağımı dikte edecek otorite de değillerdi. yapamazdım. Yine de bir şekilde bana Holly ve benim o gece planladığımız gibi ayrılamayacağımızı söylüyorlardı. Pansiyona geri dönmemizin tek nedeni, pazaryerine göz atarken arabayı orada bırakmış olmamızdı, sadece birkaç blok ötedeydi. Oraya kadar arabayla gitmenin bir anlamı yoktu.

Yule Evi'nin sahipleri olan ve bu gece yeni iğrenç tatil kazakları giymiş olan Mae ve Harold, öfkemi görünce telaşla Holly'ye baktılar. Holly hayal kırıklığına uğratmadı.

"Nick'in bu kadar ani davranmak istemediğine eminim. Gitmemekle ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz? Tatil için eve dönmek zorundayız. Eminim anlıyorsunuzdur." Holly elini koluma koydu ve ben de onlara acı dolu bir sırıtışla karşılık verdim.

Açılan gözlerine bakılırsa, onları rahatlatmayı başaramamıştım. Harold yutkundu, damarlarındaki kanın daha da sertleştiğini hissedebiliyordum. "Büyük Göller'den gelen göl etkisi karıyla beslenen büyük bir kar fırtınası geliyor. Birkaç metre kar ve kar fırtınası bekliyoruz."

Mae öne doğru eğildi. "Aslında sizin için çok endişelendik, çoktan yola çıktığınızı ve otoyolda mahsur kalacağınızı düşündük. Şu anda herhangi bir yere gitmek çok tehlikeli."

Harold başıyla onayladı. "Eyalet polisi herkesten en azından gece boyunca, ama büyük olasılıkla yolları açana kadar önümüzdeki birkaç gün boyunca bulundukları yerde kalmalarını istedi."

Kalbimi buz gibi bir ürperti kapladı. Zaman konusunda endişelenmiyordum. Yule'den önce birkaç günüm vardı, yirmi birinci Aralık. Eve dönmek için bolca zaman. Holly'nin izindeki tetikçilerin bizi yakalayabileceğini sanmıyordum, çünkü onlar da karda hareket edemezlerdi. Ama yakında beslenmem gerekecekti. Ve çiftleşme içgüdüğü büyüyordu, beni kaçınmam gereken tek kadına, bu konuda benimle hiçbir şey yapmak istemediği açık olan tek kadına zorluyordu.

Holly endişeyle bana baktı. "Nerede kalacağız? Eminim her yer doludur."

"Kullanabileceğimiz bir ahırınız var mı?" Herkesin bana attığı düz bakışa bakılırsa, şaka pek tutmamıştı.

"Aslında odanız hâlâ sizin için rezerve edilmiş durumda. Hava raporunu gördüğümde, henüz ayrılmadığınızı umarak sizin için ayırdım."

Holly yaşlı kadına sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Çok nazıksın, değil mi Nick?"

Gülümsedim, umarım bu sefer çok daha nazik bir gülümsemeydi.

"Evet, bizi düşündüğünüz için teşekkür ederiz. Hazırlanmanıza yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Mae spekülâtif bir şekilde bana baktı. "Sakıncası yoksa, Harold'ın soba için biraz daha odun getirmesine yardım edebiliriz. Elektrik kesilirse, ateş için yeterli odunumuz olması iyi olur.

Ben de yarın için yemek pişirmeye başlayabilirim. Sanırım burada kahvaltıdan daha fazlasını yapacak insanlar olacak."

"Biraz yardım ister misin? Noel kurabiyeleri pişirmek için can atıyorum ve hazırlıklarla ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

Mae Holly'nin ellerini tuttu. "Çok memnun olurum. Yarının yemeklerini yapacak vaktim olmadı ve bana yardım ederseniz çok sevinirim."

Harold ellerini çırpı. "Hepimiz siparişlerimizi aldık. Arabadaki çantalarınızı taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Onları şimdi getireceğim, sonra da odunlara yardım edeceğim. Bana odun yığınının yönünü göster."

Holly'nin Mae'yi koridordan mutfâğa kadar takip edişini izledim, iki kadın da neşeyle sohbet ediyordu. Harold başını salladı. "Orada saatlerce kaybolurlar. İşimiz bittiğinde paylaşabileceğimiz 12 yıllık bir şişe viskim var. Kadınlardan ve herhangi bir

bizim için yaptıkları işler. Yemin ederim, bu kadın benim için en tuhaf işleri icat edebiliyor."

Onu dışarı kadar takip ettim ve arabadan eşyalarımızı almak için ayrıldık. Birkaç saat sonra, arka kapının yanındaki kulübeye odun yığmayı bitirdiğimizde taneler daha da ağırlaşıyordu. Harold deri eldivenlerini çıkarıp alnını sildi.

"Bunu hallettiğimize sevindim, hem de senin yardımınla çok daha hızlı. Nefes nefese kaldığını bile sanmıyorum. Bunun için çok yaşıyım."

Kanının damarlarında nasıl dolaştığını duymuştum ve yaşlı adamın yükün çoğunu almak zorunda kalmaması için elimden geleni yaptım. Kalbinin bu yükü kaldıracak kadar sağlıklı olmadığından korkuyordum. Onu olası bir kan kaynağı olarak eledim, bir süre özel olarak çalışacağımız için kısaca düşündüğüm bir şeydi ve yaşlı adamı kolayca büyüleyebilir ve iyileşmesi için ona zaman verebilirdim. Ama bu onu çok fazla zayıflatırdı. Başka bir yere bakmam gerekiyordu.

Bir han dolusu seçeneğim vardı. Ne yazık ki vücudum sadece bir kişiyi istiyordu.

Mutfağa girdik ve tarçınlı çöreklerin kokusu, Holly'nin vanilya ve şekerli kurabiyelerin eşsiz karışımından oluşan ve onunla özdeşleştirdiğim kokusuyla birlikte ortalığı doldurdu. Kanım güneye hücum etti ve anında sertleştim. Dişlerim aşağı inmek isterken diş etlerim ağrıyordu. Gözlerimin kızardığından şüpheleniyordum ama kabalık etmeden gidemezdin. Dışarıda lapa lapa yağan karı izlemek için büyük pencereye yöneldim.

Holly yanıma geldi ve yüzünü eğerek dışarıya baktı. "Çok güzel, değil mi?"

Ona, dudaklarını büken gülümsemesine ve mutfak ışığında parlayan gözlerine baktım. "Evet, öyle." Kızardı ve ben de elini tuttum. "Benimle bir yürüyüşe çık."

"Dışarısı buz gibi," diye itiraz etti Mae.

Gözlerimi Holly'den ayırmadan, "Orada fazla kalmayacağız," dedim.

Gözleri parlıyordu. "isterim."

Mae içini çekti. "Madem ısrar ediyorsun, fazla uzağa gitme. Sana bir şeyler getireyim de donma tehlikesi atlat."

I Nick'e ne olmuştu bilmiyorum ama karda romantik bir yürüyüş benim için bulunmaz bir nimetti. İlk kar yağışını her zaman sevmişimdir ve dışarı çıkmak için can atıyordum ama Mae'nin yardımına ihtiyacı vardı, ve yemek yapmayı özlemiştim. Ama işimiz bitmişti ve ben yorgun olmaktan çok uzaktım.

Şapkamı, atkımı, eldivenlerimi ve paltomu giydim, kendimi bir insandan çok Michelin Adamı gibi hissediyordum ve Nick'i dışarıda takip ettim. Hava koşullarına göre zar zor giyinmişti, boynunda bir atkı ve üzerinde bir çift eldiven vardı ama hepsi o kadar. Havadan etkilenmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden sormayacaktım.

Evin ötesine yürüdük ve her şey çok sessizdi, kar yağışı sırasında bir gecenin sessizliği. Birkaç santim yağmıştı bile ve kar yağma şekline bakılırsa hızla birikecekti. Arabayla gitme riskine girmeyip burada kaldığımıza sevinmiştim. Artık neredeyse gece yarısıydı ve gökyüzü yerdeki kar ve ondan yansıyan ışık nedeniyle çok parlaktı. O kadar sessizdi ki, etrafımızdaki kar yığınlarının üzerine yavaşça yerleşen karın sesini duyabileceğimize yemin edebilirdim. Sanki bir kar küresinin içinde, etrafımızda dans eden pullarla ve etrafta başka kimse yokmuş gibi yalnızdık.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım, gözlerimi kapattım ve karın üzerime düşmesine, gözlerimde, saçlarımda ve tenimde toplanmasına izin verdim.

"Kışı seviyorsun."

Gözlerimi açtım ve Nick'e baktım. "Gece kar yağışına bayılıyorum. Çok huzurlu ve sessiz, sanki var olan tek insanlar bizmişiz gibi. Her şeyi unutabiliyorum - tüm kötü şeyleri, üzücü olan her şeyi - ve sadece olabiliyorum."

Sanki ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Sonra başını salladı. "Her yerde çok fazla insan var, her zaman. Sanırım kar onları içeri çekiyor, böylece sen burada yalnız ve huzurlu olabiliyorsun."

"Aynen öyle. Herkes içeride kalıyor, bu da eğlenceli olabilir, ama çok temiz ve taze. Kara bir bakın. Beyaz, saf, kirli değil ya da küreme, kum ya da başka bir şey yüzünden zarar görmemiş. Taze bir başlangıç. Çok güzel. New England'da yaşadınız. Orada karı tecrübe etmiş olmalısın."

Düşünceli görünüyordu. "Gerçekten hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Kar sadece başka bir mevsimiydi bizim için. Biz bir izole edilmiştik

toplum ve kar bunu pekiştirdi. Ayrıldığımdan beri çok seyahat ettim ve bazı bölgelerde hiç kar yoktu. Ama hiç böylesini görmemiştim."

Başımı tekrar kaldırdım ve dilimin üzerindeki kar tanelerini yakalamak için dilimi dışarı çıkardım. "Temiz, taze, yeni. Bir dene."

Ben tepki veremedenden beni kendine çekti ve öptü. Dudakları benimkilere karşı sertti, bir karşılık istiyordu ve ben de hevesle karşılık verdim, ağzımı biraz açtım ve o da bundan faydalandı. Dili içeri girdi, serin ve ısrarcıydı, etrafımıza yağan karla hiçbir ilgisi olmayan omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Nick'in elleri belimi kavradı ve kışlık montumun kalın yününe rağmen parmaklarındaki gücü hissedebiliyordum. Beni hiç çaba harcamadan ezebileceğini bilmek kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu ama korkmuyordum. Artık korkmuyordum. Ondan değil. Bana koruyucu yanını göstermişti ve ondan asla korkmamam gerektiğini biliyordum.

Başımı arkaya eğip öpüşmeyi derinleştirmesine izin verdiğimde kirpiklerime kar taneleri düştü. Ağzı bir insanınkinden daha serindi ama öpüştüğçe daha da ısındı, sanki benim sıcaklığım onun içine sızıyordu. Bu düşünce beni daha da yakınlaştırdı, bu sıcaklığı daha fazla paylaşmak istedim.

Kar etrafımıza sessizce yağıyor, benim hırıltılı nefes alışım ve Nick'in göğsünden gelen yumuşak hırıltı dışında tüm sesleri bastırıyordu. Beyaz taneler Nick'in koyu renk saçlarına takılıyor ve pansiyonun pencerelerinden sızan loş ışıkta onu başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteren çarpıcı bir kontrast yaratıyordu. Soluk tenine düşen her bir kristal pul, sanki onu kendilerinden biri olarak tanıyormuş gibi erimeyi reddediyordu -güzel, soğuk, sonsuz.

Saç eli sırtımdan yukarı kayarak saçlarıma dolandı ve başımı tam da istediği gibi eğmek için kavrayışını kullandı. Bu sahiplenici hareket karnımda ısı birikmesine neden oldu ve omuzlarına yapıştım, parmaklarım paltosunun pahalı kumaşına saplandı. Öpücük daha sert, daha umutsuz bir hal aldı ve genellikle sürdürdüğü dikkatli kontrolün kaymaya başladığını hissettim.

Dudakları boynumdan aşağı inmek için benimkileri terk ettiğinde nefesim kesildi. Gece yarısı havası ciğerlerimde keskinleşti ve her nefes verişim küçük bulutlar oluşturdu. Ne istediğini, ikimizin de ne istediğini biliyordum.

-Ve sessiz bir davetle başımı yana eğdim. Göğsü tekrar gümbürdedi ve dişlerinin boğazıma sürtündüğünü hissettim, deriyi kırmıyordu ama olabilecekleri vaat ediyordu.

"Holly," diye fısıldadı nabız noktama doğru, sesi ihtiyaçtan sertleşmişti. Adımı dudaklarında duymak beni yeniden ürpertti. "Durmaliyiz."

"Durmak istemiyorum," diye nefes , bir elimi ensesine götürüp onu boğazıma dayadım. Kar şimdi daha sert yağıyor, sanki kendi özel dünyamızdaymışız gibi etrafımızda beyaz bir perde oluşturunuyordu. "Sana güveniyorum, Nick."

Bana karşı ürperdi ve başını kaldırıp bana bakmadan önce boynuma son bir öpücük kondurdu. Gözleri her zamanki griliğinden parlak bir gümüş rengine dönmüştü, gözbebekleri arzuyla büyümüştü. Uzun kirpiklerine kar taneleri yapışmıştı ve titreyen parmaklarımla onları fırçalamak için uzandım.

"Bana güvenmemelisin," dedi, dokunuşuma doğru eğilerek. "Güvende ."

"Belki de güvende olmak istemiyorumdur," diye cevap verdim, parmaklarımla yanağında izin vererek. Teni mermer gibi soğuk ve pürüzsüzdü ama bu kontrollü dış görünüşün altında yanan ateşi biliyordum. Bir anlığına görmüştüm ve daha fazlasını istiyordum. "Belki de sadece seni istiyorumdur."

Parmaklarımla altında titredi ve alnını benimkine yasladı. "İçeri girmeliyiz. Burası senin için çok soğuk."

Kıpırdamayı reddettim ve o da tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Sadece kaldığımız yerden devam edersek."

İç çekti. "Holly..."

Parmaklarımla dudaklarına bastırdım. "Ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum Nick ve istediğimi elde edememekten bıktım. Lütfen."

Sanki bu kelime tüm çekincelerini yıkmış gibi beni kollarına aldı ve bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi hana doğru yürüdü.

BÖLÜM 9

NICHOLAS

N Holly'yi öptüğümde kimse daha fazla şaşırmamıştı. Benden karın tadına bakmamı istediğini biliyordum ama o anda onun tadına bakmayı başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım çok istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Sonra o kadar tatlı bir şekilde karşılık verdi ki, onu hemen orada, soğuk ve ıslak karın içinde almamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Neyse ki mantığım araya girdi ve bir adım geri çekildim; Holly peşime düşüp daha fazlasını isteyince. Belki zayıf biriydim ama ne olduğunu bilmeden onun yanında bir gece daha geçirmeyi hayal bile edemezdim.

Nasıl hissettiğini, boşalırken nasıl ses çıkardığını ve tadının nasıl olduğunu.

Muhtemelen lanetlenirdim, özellikle de onu bırakmak zorunda olduğumu bildiğim için. Ama bununla başka bir gün ilgilenecektim. Bu gece bencil davranacak ve Holly Winter'ı şımartacaktım.

Onu artık boş olan mutfığa taşıdım. Biz dışarıdayken Birnbaum'lar yatmış olmalıydı. Eğer ben de onlar kadar erken kalkmak zorunda olsaydım, ben de erkenden yatardım. Elbette Holly'nin yatağında olması yatakta çok daha uzun süre kalmamı sağlayacaktı ve ben bütün günü onunla geçirmeye niyetliydim.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve koridordan odamıza doğru yürüdüm. Ben odunları istifleyip kenara koyarken Harold bavullarımızı getirmişti. Bu gece ihtiyacımız olmayacaktı. Şöminede ateş çıtırdıyordu ve yatak düşünceli bir şekilde aşağıya doğru çevrilmişti. Holly'yi nazikçe yatağa fırlattım ve o da kıkırdayarak zıpladı. Ceketimi ve gömleğimi yırtıp kenara attım ve Holly'yi bir bebek gibi açmaya başladım.

Şapkası, atkısı, eldivenleri ve büyük yün paltosuyla aldığım en tatlı hediye.

"Hep bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istemişimdir. Hakkında okumuştum ama kimsenin bunu gerçekten yapabileceğine inanmamıştım-"

Ağzını benimkiyle kapattığımda sözleri bir gıcırtyla sona erdi. Soğuk dudaklarıma değen dudaklarının sıcaklığı uzun süredir ölü olan sinirlerime elektrik gönderdi. Neredeyse yüz yıl sonra bile Holly'yi öpmek gibi bir şeyi hiç yaşamamıştım. Dudaklarının her dokunuşu, çıkardığı her küçük ses, içimde uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırıyordu.

Kalbi hızla atıyordu. Hızlı çarpıntılarını duyabiliyor ve derisinin altındaki kanının tatlı akışının kokusunu alabiliyordum. yırtıcı hayvan bu sesle kıpırdandı ama ilk defa hissettiğim en güçlü açlık kana susamışlık değildi. Onun kanından daha fazlasını istiyordum. Onun her şeyini istiyordum.

"Nick," diye fısıldadı ağzıma karşı, parmakları saçlarıma dolanmıştı. Adımın dudaklarından dökülmesi beni ürpertti. Teni kızarmış, etrafımızdaki havayı ısıtıyordu ve kokusu sarhoş ediciydi. Saçlarında eriyen karlar taze ve temiz bir koku yayıyor, bu koku kendi kokusuyla karışarak Holly'ye özgü bir aroma yaratıyordu.

Ağzını keşfetmek için zaman ayırdım, her hissi ezberledim. -Dilinin benimkine yaptığı yumuşak baskı, öpücüğü derinleştirdiğimden çıkardığı küçük iç çekişler, alt dudağını dişlerimin arasında nazıkçe yakaladığımda ellerinin omuzlarımı kavraması. Onunla geçirdiğim her an değerliydi, her dokunuş bir daha alacağımı hiç düşünmediğim ve bu gecedden sonra asla alamayacağım bir hediye idi.

Koyu pembe kazağı kıvrımlarına yapışmıştı ve onu yardım ettim, bunu yaparken parmaklarım yanlarında gezindi. Teninin ipeği dokunuşumun altında inanılmaz derecede yumuşaktı ve aramızdaki kontrasta hayret ettim - benim soğuk mermer dış görünüşüme karşı onun sıcak, canlı teni. Titredi ama soğuktan değil; uyarılmışlığının kokusunu aldım, nefesinin kesildiğini duydum.

Mükemmel bir göğsünü yoğurdum, yumuşak eti elime tam oturuyordu. Başparmağımla meme ucunu okşadım ve inledi. Tepe noktasını hafifçe büküm ve nefesi kesildi, gözleri açıldı ve bakışlarımla buluştu.

"İşte . Gözlerini benden ayırma, aşkım."

Kızardı, kırmızılık göğsünden boynuna ve yüzüne doğru yayıldı. Çok güzeldi. Sütyeninin kancasını açtım ve askılarını aşağıya doğru çektim.

bir kenara fırlattı ve onu bakışlarıma çıplak bıraktı. Yatağa uzanmış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Beğendiğiniz bir şey var mı?"

Pek çok şey. Göğüsleri mükemmeldi, uçları soluk pembe meme uçlarıyla doluydu, sıkıydı ve ilgim için yalvarıyordu. Öpücüklerimi boğazında gezdirdim ve dişlerimin nabzının attığı noktaya hafifçe sürtünmesine izin verdim. Nefes nefese kaldı, içime doğru eğildi ve bu hareketin verdiği güven neredeyse beni çözüyordu. Başka bir insan olsa geri çekilir, bir vampirin dişlerinin boğazına bu kadar yakın olmasından korku duyardı. Ama Holly değil. Holly asla.

"Korkmuyorsun," diye mırıldandım tenine karşı, hâlâ bu gerçeğe hayret ediyordum. Parmakları saçlarımda sıkılaştı.

"Senden asla," diye nefes aldı. "Sana hayatım pahasına güveniyorum. Her şeyimle."

Onun güveninin ağırlığı üzerime bir örtü gibi çöktü. Nazik olmalıydım, kontrolü elden bırakmamalıydım. Gücüm onu kolayca incitebilirdi ama bana bakışı, sanki canavar değil de bir kahramanmışım gibi, bu güvene layık olduğumu kanıtlamak istememe neden oldu.

Meme ucuna kadar öptüm ve ağzıma aldım, Holly acıdan hoşlanıyor gibi görüldüğü için dişlerimle sıyırdım. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni yerinde tutmak için sıkıca kavradı. Bu meme ucunu yalayıp emerken diğer meme ucunu cimcikledim, sonra yer değiştirdim, başını savurup ilgi altında inleyene kadar ileri geri oynadım.

Zevkinin sesi yüzyıllardır duyduğum en tatlı müzikti; yumuşak inlemeler, fısıltılı yakarışlar, adımın dudaklarından bir dua gibi dökülüğü. Tırnakları küçük acı iğneleriyle kafa derime batıyor, beni istediği yerde tutuyordu. Onu hafifçe ısırdım ve başımı kaldırarak bu hissin içinde kayboluşunu izledim.

Tutuşunu gevşetti ve aynı şevkle vücudumu keşfetti, eski yara izlerini ve kas düzlemlerini meraklı parmaklarıyla takip etti. Soğuk tenime değen avuçlarının sıcaklığı enfes bir işkenceydi. Kadınlarla çok az zaman geçirdiğim için dokunmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum, açığa çıkma ya da kaybetme riskini göze almak istemiyordum ama Holly bana yeniden öğretiyor, beni dışarıdan içeriye doğru ısıtıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, gözleri arzudan kararmıştı.

Kaburgalarım boyunca uzanan özellikle uzun bir yara izini takip etti.

"Her iz, her yara izi senin hikayenin bir parçası. Seni sen yapan şeyin bir parçası."

Bugün olduğun kişi." Sözleri içimde uzun zaman önce kireçlendiğini sandığım bir şeyi delip geçti. Hiç kimse yara izlerime -şiddetli dönüşümümün görünür hatırlatıcılarına- böylesine kabulle, böylesine sevgiyle bakmamıştı.

Ellerini avuçlarımın içine aldım, dudaklarıma götürüp avuçlarını, bileklerini öptüm, nabzının dudaklarımda altında attığını hissettim. "Güzel olan sensin," dedim ona, her kelimesinde ciddiye.

Hayatın ta kendisiydi; sıcak, canlı ve mükemmel bir insandı. Ateşin ışığı teninde oynuyor, onu altın rengi ve gölgeler içinde bırakıyordu ve bir an için bu görüntüyü sonsuza dek yakalayabilmeyi diledim: Holly, saçları yastığa yayılmış, bana büyük bir güven ve arzuyla bakıyordu.

Onu tekrar öptüğümde, daha yavaş, daha derin, ifade edemediğim tüm duygularımı bu jeste döküyordum. Elleri sırtımda geziniyor, tenime damgalanmış gibi hissettiren desenlerin izini sürüyordu. Her dokunuş, her iç çekiş, her fısıldanan kelime benim için değerliydi. Uzun yaşamım boyunca, nazik olmayı hiç bu kadar istememiştim.

Yana doğru yuvarlandım ve ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarıp beni çıplak bıraktım. Ona manzarayı özümsemesi ve bir karar vermesi için bir an verdim. Kalçalarını kaldırdı ve kıkırdanarak kot pantolonunu çıkarmaya çalıştı.

"Kahretsin," diye küfretti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Bunu nasıl bu kadar zahmetsizce yaptın?"

Kıkırdadım. "Yılların pratiği."

Göğsüme bir tokat attı. "Bir kadınla yataktayken asla ona diğer fetihlerini hatırlatma."

Elini tuttum ve kalbimin üzerinde tuttum ki atışını hissedebilsin. "Ben keşif değildim ama o kadar da çok keşif yoktu Holly. Ve hiçbir hakkında senin için hissettiklerimi hissetmedim."

Bakışlarımı karşıladı ve gözlerinde umut gördüm.

"Gerçekten mi?" Öne doğru eğildim ve onu öptüm.

"Gerçekten."

Ailem bir insanı sevdiğimi, eşimin bir insan olduğunu öğrenirse onu kınayabilirdim ama şu anda umurumda değildi. Birlikte olmamız için bir yol bulacaktım ya da ailem onu öğrenmeden önce gitmesine izin verecektim. Ama bu gece bunu düşünmeme gerek yoktu.

"Sanırım seni seviyorum," diye dudaklarıma doğru nefes aldı ve kelimeler güneş ışığı gibi çarparak içimi ısıttı. "Senin ne olduğunu, bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve yine de seni seviyorum. Hepinizi, karanlığınızı ve aydınlığınızı."

Gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildim ve orada samimiyetten başka bir şey görmedim. Bu olağanüstü insan, bir şekilde tüm savunmalarımı, özenle inşa ettiğim tüm duvarlarımı aşmış ve ruhumdan geriye ne kaldıysa onu kendine ev edinmişti. Olduğum şeyi kabul etmekle kalmadı, beni kucakladı, beni kucakladı, beni alçakgönüllü bırakan bir bütünlükle.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, kelimeler dilimde yabancı ama doğru gibi geliyordu. "Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla. Hak ettiğimden daha fazla. Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde hayata döndürdün."

Yüzüme dokunmak için uzandı, başparmağı alt dudağımda gezindi. "Bırak da neyi hak ettiğine ben karar vereyim," dedi usulca ve beni tekrar kendine çekti. Ve o anda, onun sıcaklığı, kokusu ve sevgisiyle kuşatılmışken, kendimi iki yüzyıldır hissetmediğim kadar insan hissettim.

Holly

I Nick'e onu sevdiğimi söylediğime inanamıyordum. Erkeklerle bunu her zaman çok çabuk söyledim ve onlar da bacalarının onları taşıyabildiği kadar hızlı koşmanın yollarını bulurlardı, genellikle biraz para ya da

Ceplerindeki değerli eşyalarını. Ama Nick, şaşırtıcı bir şekilde, bu sevgiye karşılık veriyor, kelimeleri söylüyor ve hatta onları kastediyor gibi görünüyordu. Ona inanmaya cesaret edebilir miydim?

Sonra beni tekrar öptü, o uzun, yavaş, beni uyuşturan öpücüklerden biriyle, ona gömülmemi ve sadece hissetmemi sağladı. Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime yerleşti, göğsü göğsüme serindi, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Elini yan tarafımdan aşağı kaydırды ve kot pantolonumun üst kısmına sürttü.

"Bunları senden çıkarmaya ne dersin?" diye mırıldandı ağzıma karşı.

Başımı salladım, seksi bir şekilde soyunamadığım için çok utanmıştım. Demek istediğim, o Magic Mike dansçısı gibi kıyafetlerini yırtıp attı ve ben de daha önce hiç kıyafet görmemiş bir çocuk gibi dolandım. Bu ne kadar seksiydi?

Kotumu tek bir hareketle çıkardı. Cidden. Kıçıma bile geçiremezken çok basitti. Onları yırttı mı? Eğer yırttıysa

onu öldürürdüm. O benim tek kotumdu.

Karnımın yumuşak tenine bir öpücük kondurdu ve ben donakaldım, yırtık kot pantolonla ilgili tüm düşünceler beynimden uçup gitti. Tenime karşı güldü ve büyükanne külotunun üstüne ulaşana kadar benim boyunca öpücükler izledi. Evet, mafya adamlarını dairemde bulduğumda çamaşır günü olmuştu. Temiz olan tek şey büyükanne külotumdu. Ne kadar utanç verici.

Nick, kalçalarımın üstünden karnımın kesesine kadar her yerimi tam anlamıyla örten beyaz pamuklu iç çamaşırları giymemi umursamıyor gibiydi. Sadece bir parmağını lastiğin üzerinde gezdirdi ve aşağı doğru hareket ettirdi, ardından da karnımı titreten hafif, kelebek öpücükleri kondurdu.

İç çamaşırlarımı aşağı indirirken onu geniş gözlerle izledim, sonra kalçamda keskin bir çimdik hissettim ve bir yırtılma duydum. "Ooops. Umarım o özel iç çamaşırına bağlı değilsindir. Sanırım onlara zarar verdim."

Ona kaşlarımı çattım. "Fazladan giysilerle dolu değilim." "Onlar iğrençti. Sana yüz tane daha alırım. Ya da iyisi, ."

Gözlerimi devirdim, gerçi itiraf etmeliyim ki ben de onlardan nefret ediyordum. "Sanki alışveriş için vaktimiz var da."

"Eğer beni müzik kutusu ve kar küresi almaya zorlayabiliyorsanız, iç çamaşır için de zaman bulabiliriz."

Bacaklarımı ayırdı ve geniş omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi, böylece onları kapatamadım. Sonra bana hınzırca bir gülümseme verdi ve açıklığımdan klitorisime kadar beni yaladı. Nefesim kesildi ve parmaklarımı saçlarına gömdüm, bu his tüm sinir uçlarımı uyandıran bir şimşek gibi içimde zonkluyordu. Klitorisimi ağzına aldı ve bir parmağını içeriye soktu, kaslarımı titreten derin bir noktaya vurmak için kıvırdı.

Başımın geriye düşmesine izin verdim ve üzerimde yuvarlanan, beni zevkle boğmakla tehdit eden hislere teslim oldum ve onların içinde boğulmaktan çok mutluydum. Beni en sevdiği şeymişim gibi yalayıp emdi ve ben sadece nefes alıp inleyebildim, saçlarını sıktım, tuttuğu yerde kıvrıldım ama o beni bırakmadı.

Orgazmım beni gafıl avladı, dalga çöktü ve beni hızla altına aldı. Yüzeye çıktığımda Nick üzerimdeydi, sert siki girişime oturmuştu.

"Benim için hazır mısın, Holly?"

Yanağını avuçladım ve kalçalarımı kaldırarak sözsüz bir şekilde onu cesaretlendirdim. Birazcık içeri kaydı ve ben sıkı oturuştan dolayı inledim. Yavaşça, dikkatlice, tamamen oturana kadar daha derine indi, oturuşu neredeyse rahatsız ediciydi, acının sınırındaydı. Yer değiştirdim ve başını alnıma koyarak inledi.

"Hareket etmeyi bırak, Holly. Lütfen. Yoksa bu iş başlamadan bitecek."

İçimden bir kahkaha patladı ve tekrar inledi. "Tabii, sen kendininkini aldın. Senin için her şey yolunda."

Etrafında sıkıştım ve deneysel olarak hareket ettim. "Gerçekten bir tane daha istiyorum, eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan."

Başını kaldırdı, bir kaşı kalkıktı. "Devam etmek mi? Kiminle birlikteydin?"

Gülümsedim, yatakta biriyle hiç bu kadar eğlenmemiştim. "Belli ki doğru erkek değilsin, çünkü beni orgazm eden ilk kişi sensin."

Kollarının üzerinde yükseldi. "Bir tane daha alalım."

Aletini içimden çıkardı ve aman Tanrım, bu duygu çok yoğundu. Sonra eve geri döndü ve beni oraya kolayca götürebileceğine inandım. Yavaş ve emin, istikrarlı ve sert hamleleri içimdeki her bir noktaya çarparak o dalganın yeniden zirveye çıkmasını sağladı. Kollarımı ona doladım, daha hızlı, daha sert hareket etmesi için yalvarırken tırnaklarım omuzlarına batıyordu.

Nick buna mecbur kaldı, daha sert hareket etti, ıslak etin tokat sesi odada yüksek sesle yankılandı. Yine orgazmım beni hazırlıksız yakaladı ve onun etrafında kenetlenerek adını haykırdım. Nick benim orgazmım boyunca hareket etmeye devam etti, beni bir üçüncüye itti, beni kendi orgazmıyla takip etti, kendi salıverilmesini haykırdı.

Sonra uzun bir süre üzerimde yattı, vücutlarımızdan akan ter bizi birbirimize yapıştırdı. Nick üzerimize bir çarşaf çekti ve beni yanına çekerek yanıma yerleşti. Başımı omzuna yaslayarak ona sarıldım. Karnını ve karnını çevreleyen sıkı kas çizgilerini okşadım. Tatilimin böyle bir şeye dönüşmesini hiç beklemiyordum. Sadece hayatta kalmak için dua etmiştim. Nick gibi birini bulmak ve aramızdaki bağ tamamen beklenmedik bir şeydi. Ama bundan sonra nereye gidecektik?

BÖLÜM 10

NICHOLAS

W O gece birkaç kez daha seviştik, Holly'ye olan ihtiyacım doyumsuzluk sınırındaydı. Beni onunla duygusal bir bağ kurmaya iten şeyin çiftleşme bağı olduğunu biliyordum ve ben

Mesafemi korumaya çalıştım ama korkarım artık çok geçti. Aramızdaki şey fiziksel olmaktan öteydi. Holly'den gerçekten hoşlanıyordum, sorduğu aptalca sorulardan bile. Gittiği her yere neşe ve ışık götürüyordu. O benim karanlığımın güneşiydi, gecemi aydınlatıyordu ve onu kaybetmek istemiyordum.

Yine de bir karar vermem gereken günün hızla yaklaştığını biliyordum. Ya ailemden sürgün edilip Holly ile kalacaktım ya da ailemin yanına dönüp huzur bulacaktım. Yolda olmaktan, yalnızlıktan ve doğamı saklamaktan yorulmuştum. Holly'den saklanmak zorunda değildim ama onun dünyasında ona nasıl bir hayat sunabilirdim ki? Ve benim dünyamda tehlikede olacağını biliyordum.

Gitmesine izin vermeliydim. Vampirler, teknik olarak dünyada "var" olsalar da, gerçek anlamda kabul görmüyorlardı ve hâlâ zulümle karşı karşıyaydılar. Tek başıma daha fazla risk altındaydım, bu da Holly'yi riske atıyordu. Onu yanımda klanı getirebilirim güvende olabilirdi ama klanımın insanlara pek faydası yoktu. Onun hayatını riske atamazdım. Gitmesine izin vermeliydim.

Şafak ufukta belirmeye başlamıştı. Uyuşukluk kemiklerime sızarken güneşin yükseldiğini hissedebiliyordum. Güneş doğduğunda uyumama gerek yoktu ama kendimi daha yorgun hissediyordum. Ve beslenmem gerektiği için normalden daha da yorgundum. Gözlerimi kapattım ve Holly'nin tenimi nazikçe okşayışını hissetmeye başladım.

"Bugün üşümüştün," dedi sessizliği bozarak.
Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Birlikte uyuduğumuz her zaman sıcaktın, neredeyse bir fırın gibi. Ama bugün üşüyorsun." Bana bakabilmek için vücudunu kaydırıldı.
"Beslenmen gerekiyor, değil mi?"

Gerçeği inkâr edemeyerek başımı salladım.

Çenesini göğsüme koydu. "Odunu yaparken Harold'dan beslenmeyi planlıyordun, değil mi? Ama yapmadın."

Omuz silktim. "O daha yaşlı ve kalbi pek iyi değil. Kanını almam onun için iyi olmazdı, özellikle de fırtına yaklaşırken. Onun gücüne ihtiyacı var."

Kaşlarını çattı, kaşları çatıldı. "Bizi kovalayan adamlardan beslendin. Yeterince almadın mı?"

Kanlarını hatırladım. Kirliydi ve içmem gerekenden fazlasını içmek istememiştim. Yüzümü buruşturdum ama yine de açıkladım. "Kan bizim için besindir. Bazıları iyidir, bazıları ise daha çok fast food gibidir. Bir de ilaçlarla ya da hastalıklarla kirlenmiş kan vardır. Onların kanı pek iyi değildi. Beni uzun süre idare etmezdi."

Ateş yanarken bir süre sözlerimi düşündü. "Benim kanım iyi olur mu?"

Bu masum soru ve bilmeden teklif ettiği şey karşısında diş etlerim sızladı. Ama yüz ifademi dengede tutmaya, hevesime ihanet etmemeye çalıştım. "Kanınız beş çeşit enfes bir yemek deneyimi olacak."

"Vay canına, bunu beklemiyordum. Yediğim onca hamur işi yüzünden şekerinin yükseleceğini düşünmüştüm. Michelin restoranları ya da süslü püslü şeylerle pek aram yoktur."

Ona daha sıkı sarıldım. "Her zaman ne yediğin önemli değildir."

Onun durumunda, benim için anlamı buydu. Çiftleşme bağı, onun beni diğerlerinin ötesinde beslemek için tasarlanmış tek kişi olduğu anlamına geliyordu. Onun kanı yaşayacağım en tatlı bağımlılık olacaktı. Tek bir tadımla diğerlerini mahvederdim. Bir başkasından içmeyi midem kaldırabilirse, diğer herkes soluk bir karşılaştırma olurdu.

"O zaman benden içmelisin." Ağzımı açtım ama ben konuşmadan o devam etti. "Beni savunmak için tamamen hazır olmana ihtiyacım var ve beslenmediğin için zayıf düşersen beni koruyamazsın. Bu benim için gerçekten bencilce."

Uyarılmasının kokusunu alıyordum ve sözlerinde ciddi olduğunu, ondan beslenmemi istediğini biliyordum ama bu sadece bir araçtı.

Sonunda. Bu konsept ilgisini çekmişti, bu deneyimi yaşamak için sabırsızlanıyordu. Kanı damarlarında hızla akıyordu ve dişlerim etine batmak, derisinin hemen altında kokusunu alabildiğim kanı tatmak için can atıyordu.

Oturur pozisyona gelmek için çabaladı ve saçlarını bir tarafa çekti, başını eğerek boynunu bana gösterdi, vücudu acıya hazırды. "Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Oh lanet olsun. Çok tatlı bir şekilde sunulan şeye karşı koyamadım. İnledim ve oturdum. "Bunu asla başka bir vampire teklif etme, yoksa kendini bu sırayla becerilmiş ve ısırılmış bulursun."

Gözleri büyüdü ve ben de güldüm. "Evet, ciddiydim. Bunu benim yöntemimle yapacağız."

Şişmiş dudaklarını nazık bir öpücükle aldım. "Teklifin için teşekkür ederim. Söz veriyorum acıtmayacak."

Hafifçe gevşedi. "Sana güveniyorum, Nick."

Bu kadın. Benim için fazla iyiydi. Kucağıma oturana kadar onu üzerime çektim, sikim bacaklarının arasında sıkışmıştı. Yavaşça öpüştük, dillerimiz düello ederken onun uyarılmışlığı artıyordu. Parmaklarını saçlarıma doladı, beni daha yakına çekti ve ereksiyonumun üzerinde sallanmaya başladı, kaygan amı üzerime cömertçe sürtünyordu. Sikim sık sık klitorisine çarpıyordu ve ben ona süründükçe nefesi kesiliyordu. Klitorisini çimdiklemek için bir elimi aramızda hareket ettirdim ve daha çılgınca hareket etmeye başladı, inlemeleri daha yüksek sesle büyüyordu.

Onu, sikimin girişine girmesine izin verecek kadar kaldırdım, sonra geri yerleşti, sikim tamamen oturana kadar onu gerdi. Hareket etmeye, üzerimde yuvarlanmaya ve yükselmeye başladı, daha hızlı ve daha hızlı, orgazmını kovalıyordu. Boğazını, nabız noktasının üzerinden yaladım, orada kalan teri ve yüzeyin hemen altındaki tatlı kan ipucunu tattım. Orgazmının çırpınışları sikimi sıkmaya başladığında, dişlerim şahdamarının derinliklerine batarak saldırdım.

Bir anlık acıyla kaskatı kesildi ve aynı anda orgazm oldu. Adımı haykırdı, vücudu etrafımda kenetlendi. Kendi salgım patladı ve kanı ağzıma doldu, hiç tatmadığım kadar tatlı bir tattı. Holly'ye bağımlı olacağımı bilerek, bundan sonra onu nasıl bırakacağımı bilmeden derin derin içtim.

Sonunda Holly bana doğru yığıldı, orgazmı tamamlanmıştı. Boynunu yalayarak kapattım ve yatak başlığına yerleşerek onu göğsüme yaladım. Uykulu bir şekilde göğsümü öptü.

"Bu inanılmazdı. Herkes böyle mi hissediyor?"

"Asla."

Gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Holly

I Rahatlamış, Nick'in göğsüne sarılmış, tamamen doymuş ve bir haldeydim. O son orgazmlar beni . Bekliyordum ki onun ısırik için incindim, ve ise Orada vardı olmuştur Dişlerini ilk batırdığında bir anlık acı hissettim ama hemen ardından o kadar yoğun bir zevk geldi ki neredeyse bayılacaktım. Nick'in kendini kaptıracağından ya da bana zarar vereceğinden hiç korkmamıştım. Onun yerine, bana daha önce hiç kadar zevk vermişti. Şimdi ben

bunun ne anlama geldiğini bulmak zorundaydım.

Bir şeye mi başlıyorduk, yoksa bu tek gecelik, rahat bir şey miydi? Yemeğe ihtiyacı vardı ve ben de müsait miydim? Ne olmasını istiyordum ki?

İlişkiler hayatımda hep arka planda kalmıştı çünkü bu konuda çok kötüydüm. Programım çok düzensizdi. Çok meşguldüm. Ve çoğu erkek sülük gibiydi, her zaman avantaj sağlıyorlardı. Yalnız olmak daha kolaydı ama çoğu zaman yalnızdım. Büyükannem ve büyükbabam öldükten sonra çiftliklerinden taşındım, sağlık faturalarını ödemek için çiftliği sattım. Büyüdüğüm kasabayı özlemedim. Kendimi hiçbir zaman oraya ait hissetmedim. Belki de büyükanne ve büyükbaba tarafından büyütüldüğümünden, sorumluluklarım olduğunu hissettiğimden, sınıf arkadaşlarımla sahip olmadığı şeyleri yapmak zorunda olduğumdan. Kasabadan ayrılmak büyük bir mesele değildi. Onlar gittikten sonra hiçbir bağım kalmadı.

Son birkaç günü Nick'le geçirmek bana neyi kaçırdığımı, neyi istediğimi bile bilmediğimi hatırlatmıştı. Ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Ne hakkında bu kadar derin düşünüyorsun?" Sesi, göğsüne yaslandığım yanağımın altında bir gümbürtü gibiydi.

Elim boş boş onun çok etkileyici karın kaslarının üzerinde bir desen çiziyor, taş gibi karnını ortaya çıkarıyordu. "Kanımdan dolayı şekerin mi yükseldi? Dün gece çok fazla kurabiye yedim."

Kıkırdadı. "İşler pek yürümüyor."

Çenemi göğsüne yasladım. "Uyuşturucu için olduğunu söylemiştin." "Şeker bir uyuşturucu değildir. Diğer kimyasallarla aynı şekilde değil.

Nasıl hissediyorsun?"

Ses tonu daha keskin, yüz ifadesi daha yoğun ve beni bir sıkıntı belirtisi var mı diye inceliyordu. Endişesi kalbimi ısıttı. Biri benim nasıl hissettiğimi umursamayalı çok uzun zaman olmuştu. Gözlerim yaşardı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"Holly? İyi misin?" Sesi endişeyle doldu ve beni yerinden kaldırarak oturdu.

Oturur pozisyona gelmek için mücadele ettim. "Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

Omuzlarımı hafifçe kavradı ve sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Emin misin? Senden çok şey mi aldım?"

Güldüm. "Çok fazla mı aldın? Nick, aklımı başımdan aldın. Bütün gün yatakta kalıp kendime gelmem gerekecek." Bacaklarımın arasındaki acıyı hissederek yatakta kaydım. "Benim de uzun bir banyoya ihtiyacım olabilir."

Kendinden çok memnun bir şekilde sırtıttı. "Mae'den gücünü toplaman için sana yiyecek bir şeyler getirmesini isteyebilirim."

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle oraya gitmeyeceğim. Dün geceden sonra komşularımızdan herhangi biriyle yüzleşmek istemiyorum."

Yatak başlığına yaslandım, ben de tekrar ona yaslandım, iç geçirdim ve gözlerimi kapadım. "Bundan sonra ne olacak?"

Uzun bir süre durakladı. "Hava raporlarını kontrol edip mümkün olan en kısa sürede yola çıkacağız. Arkadaşlarının peşinde olmadığına ikna olmadım. Yola devam etmek istiyorum. Ayrıca, kış ortasına birkaç gün var."

"Evet, eve dönmek için son tarihiniz."

"Ailem tatil için beni bekliyor ya da en azından orada olacağımı umuyor."

Başımı çevirip ona baktım. "Umuyor musun yoksa bekliyor musun? Geleceğinizi biliyorlar, değil mi?"

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Onlara yolda olduğumu tam olarak söylemedim. Bu bir posta mektubuydu. Ulaşmak için zamanım yoktu. En azından yoldayım."

Nick'in sorunun ana fikrinden kaçtığı gözümünden kaçmadı. Bu yüzden daha açık sözlü olmak zorundaydım. "Nick, bize ne olacak?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap düşünmedim. Sonunda, "Bilmiyorum." dedi.

BÖLÜM 11

NICHOLAS

I Holly'nin sorusundan kaçınmak istiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu onu zevkle oyalamaktı. Ama önce gücünü toplaması gerekiyordu. Ve ben de Holly'nin

konu gitmek. Neyse ki kapı çalındığında başka bir seçenek ortaya çıktı.

Bacaklarımı yataktan çıkardım, belime bir battaniye sardım ve kapıya doğru yürüdüm. Mae Birnbaum elinde kahvaltılıklarla dolu bir tepsiyle, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kapıda duruyordu.

"Bir şeyler yemek isteyebileceğinizi düşündüm. Holly bu sabah odalarınızda yemek yemeyi tercih edeceğinizi söylemişti."

Battaniyeyi düğümledim ve tepsiyi alıp kapının hemen içindeki masanın üzerine koydum. Kapıyı kapatmak üzereydim ama Mae henüz gitmeye hazır görünmüyordu. Holly'nin bana aşılamaya çalıştığı görgü kurallarını hatırlayarak yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Bize yiyecek bir şeyler getirdiğin için teşekkür ederim. Fırtına nasıl?"

Şaşkın görünüyordu. "Oh, yerde neredeyse iki ayak var. Gece yarısından beri şiddetli bir şekilde yağıyor. Biteceğine dair hiçbir işaret yok."

Dehşet mideme ağır bir şekilde yerleşti, ama rahatlama da vardı. Eğer biz gidemiyorsak, başka kimse de bir yere gidemezdi. Ama yaşlı kadından yayılan gerginlik beni endişelendiriyordu. "Her şey yolunda mı?"

Omzunun üzerinden baktı. "Harold bu işin peşini bırakmamı istedi ama bilmen gerektiğini düşünüyorum. Dün gece iki adam geldi,

İkiniz de Noel pazarındayken. Kız kardeşlerini aradıklarını söylediler. Tacizci erkek arkadaşı tarafından kaçırılmıştı ve ona yardım etmek istiyorlardı. Park yerindeki arabanıza çok ilgi gösterdiler ve Holly'ye çok benzeyen birini tarif ettiler."

Holly arkamdan geldi ve bir elini sırtıma koydu. Üzerime bir ürperti çöktü ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Öfke midemde çalkalandı ve ötekiliğimin herhangi bir işaretini göstermemem gerektiğini bilerek öfkemi kontrol etmek için mücadele ettim.

"Bunu bizimle paylaştığın için minnettarız, Mae. Benim hiç erkek kardeşim yok ve sizi temin ederim ki Nick kötü niyetli biri değildir," dedi Holly, sesi güçlü ve kendinden emindi.

Mae o anda rahatladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle olmadığını biliyorum canım. Harold'dan önce evliydim ve o iyi bir adam değildi. Tacizci bir adamı gördüğümde tanırım ve senin adamın öyle biri değil. Ama bu adamlar, onlar kötü haberdir. Bunu hemen anlayabilirdik."

"Onlara ne söyledin?" Ses tonum sertti ve kendimi kötü hissediyordum ama hemen harekete geçmemiz gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyordu.

Holly'nin eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımı okşadı ve Mae şaşkınlıkla sarsıldı. "Onlara Harold'ın kızı tren istasyonuna götürdüğünü ve güneye bilet almasına yardım ettiğini söyledik. Kız trene binene kadar orada kaldı. Bize inanıp inanmadıklarından emin değiliz ama gittiler. Bir süre dışarıda ama oğlum geldi ve gittiler. Kendisi polis departmanında memur, o yüzden oyalanmadılar."

"Bize neden yardım ettiniz?"

"Nick," dedi Holly, sesinde sitem dolu bir ton vardı.

Mae bakışlarını bana dikti. "Çünkü onların iyi adamlar olduğunu düşünmüyorum ve bence sen öylesin. Yanılıyor muyum?"

Buna nasıl cevap verebilirim? Vampirleri canavar, insanları avlayan kötü yaratıklar olarak gören pek çok kişi vardı. Diğerleri bize tapıyordu. Kim haklıydı? Omuz silktim. "Bence herkesin içinde ikisinden de biraz vardır."

Gülümsedi. "İyi cevap. Bence Holly'yi korumak için biraz kötülüğe ihtiyacın olacak. Ama kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Mecbur kalmadıkça kimseye zarar vereceğini sanmıyorum, aradaki fark da bu."

Koridordan ağır ayak sesleri geldi ve ben kaskatı kesildim, dişlerim dövüşmeye hazırlanmak için aşağı indi. Harold köşeden döndü,

ağız onaylamaz bir şekilde aşağıya doğru döndü. "Onlara söyledin, değil mi? Sana karışmamamı söylemiştim."

Mae doğruldu. "Bilmeyi hak ettiler."

"Pekala, o zaman bu kadar." Benimle yüzleşti. "Ne yapacaksın?"

"Güvenli olur olmaz gideceğiz." Tabii ki güvenli olması demek gün batımı ve fırtınanın geçmesi demekti. Umarım bu iki olay aynı zamana denk gelir.

Harold başını salladı. "Fırtına öğlene kadar dinmiş olur. Yolları temizlemeleri biraz zaman alacak. Bu gece dışarı çıkabilirsiniz. Ama arabanızı alamazsınız."

Nefesimin altında küfrettim. "Bir tane kiralarız."

Harold başını salladı. "Şehirde hiçbir yerde bulamazsın. Bunu yapacağınızı düşünerek çoktan kontrol ettim. Bahse girerim o adamlar da aynısını yaptı." Bir kez daha iç geçirdi. "Kamyonetimizi alacaksın. Garajda, gözden uzak bir yere park edilmişti ve o binaya hiç yaklaşmadılar. Bir tane olduğunu bildiklerinden şüpheliyim. Kötü hava koşullarında sizi idare eder ve izinizi kaybettirir."

Bize kamyonlarını teklif ettiklerine ve bizim için kendilerini tehlikeye attıklarına inanmadım. "Bunu neden yaptınız? Bunlar iyi adamlar değil."

Mae hüzünle gülümsedi. "Sana söyledim, daha önce evliydim. Zar zor kaçabildim. Bir keresinde biri bana yardım etti, kaçmamı ve başımın belaya girmemesini sağladı. O iyiliksever sayesinde ikinci bir şansım oldu. Şimdi borcumu ödeme sırası bende."

Holly bana doğru eğildi. "Bu işe karışmamalısın. Sana zarar verebilirler."

Harold kara bir kahkaha attı. "Bırak denesinler. Benim bir tüfeğim var ve onu kullanmaktan korkmuyorum. Ayrıca, oğlumuz ve torunumuz polis departmanında çalışıyor. Bu adamlar için çoktan alarma geçtiler. Bize bir şey olmaz. Siz başınızın çaresine bakın."

"Kamyonunuzu geri almanızı sağlayacağız," diye onları temin ettim.

Harold, Mae ile sessizce konuşan Holly'ye baktı. "Sen sadece ona iyi bak ve onu güvende tut. Önemli olan bu."

Holly ile Lola adındaki huysuz kamyoneti hakkında konuşmak için yanımdan geçti. Ona neden bu ismin verildiğini gerçekten sormak istemiyordum, çünkü bana bir striptizci ismi gibi gelmişti.

Mae sesini alçalttı ve beni kenara çekti. "Holly için fazladan portakal suyu getirdim. Enerji seviyesini yükseltmek için buna ihtiyacı olacak."

Orada da yeterince protein olmalı. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yola çıkarken yanınıza almanız için bir sepet hazırlayacağım."

Sözleri üzerine şüphelerim arttı ve bir süre ona baktım. "Teşekkür ederim, Mae. Ekstra protein ve portakal suyuna ihtiyacımız olduğunu nereden bildin?"

Sırıttı. "Önceki kocamdan kaçmama kim yardım etti sanıyorsun? Neler olduğunu gören tek kişi oydu, zorbaya karşı duracak kadar güçlü olan tek kişi oydu." Bir elini yanağıma koydu. "Pencerelerine karartma perdeleri koymayı neden bildiğimi sanıyorsun? Burada güvendesin, Nicholas. Gitme zamanın gelene kadar seni güvende tutacağız. Oh, ve Harold'dan beslenmediğin için teşekkürler. Kalbinin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Lanetleneyeceğim. Kim olduğumu hep biliyordu.

Sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi bir an durakladı. "Onu diğer vampirlerle birlikte evinize mi götürüyorsunuz?"

Başımı salladım. Onu güvende tutmanın tek yolu buydu. Ayrıca, çiftleşme bağı oluşuyordu ve onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordum.

Mae kaşlarını çatı. "Bunu söylememeni umuyordum. Vampirler kendilerini gösterdiklerinden bu yana çok yol kat ettiler ama çoğu hâlâ insanlardan hoşlanmıyor. Ailenin yanında güvende mi? Onların yanında ona güvenebilir misin?"

Mae'nin sözleri kalbime bir kazık gibi saplandı. Holly'yi koruyabileceğimi düşünüyorsam saflık ediyordum. Grimm Mawr'da bir ziyaretçiydim. Babam ve kasabayı yöneten kuzenim Hugo, yabancı insanlar hakkındaki düşüncelerini uzun zaman önce açıkça belirtmişlerdi. Kan hizmetkârları iyiydi. Klanla bağları vardı ama dışarıdan gelenler tehlikeliydi ve her ne pahasına olursa olsun kaçınılmalı, kaçınılamıyorlarsa ortadan kaldırılmalıydı. Klanda hiçbir itibarım yoktu ve Holly eşim olarak bile korunmayacaktı. Eve dönmek zorundaydım. Yolda olmaktan ve güvende olmamaktan bıkmıştım ama Holly benimle gelemezdi. İkimiz için de güvenli bir sığınak bulana kadar Holly ve ben birlikte olamazdık.

Holly

I hayatım boyunca pikap kullandım. Pennsylvania kırsalında bir çiftlikte yaşayıp da hayatınızda en az bir kez pikap kullanmamış olamazsınız. Araba kullanmayı büyükbabamın on beş yıllık Chevy'sinde öğrenmiştim. Ve kar fırtınalarına yabancı değildim. ya da. Yollar dağınıktı, ama en azından araba kullanan çok fazla insan yoktu, bu yüzden bizi takip eden biri olup olmadığını görmek daha kolaydı. Biz ilerlerken kar lastiklerin etrafında dönüyordu. Yollar sürülmüş olabilirdi ama yine de hafifçe yağan kar taneleri kaldırımda güzel desenler oluşturunuyordu. Yolları temiz tutmak ve tuzlamak için her iki yönden de kar küreme kamyonları geçti, ancak çoğu insanın valinin tavsiyesine uyduğu ve evde kaldığı görüldü. Umarım, tetikçiler bir süreliğine saklanacak derin bir delik buldu.

Birnbaum'lar o sabah bizi terk ettikten sonra Nick pek konuşmamıştı. Yemeğimi yerken beni izledi, midem neredeyse patlayana kadar beni yemeğe zorladı, bu arada kendisi de yemek seçti. Sonraki adımlar hakkında konuşmak istemedi. Kahvaltımız boyunca mesafeli bir ifadeyle hava durumu raporlarını izledi, sonra beni yatağa soktu. Aramızda bir boşluk yaratmasını bekliyordum. Bir önceki akşamın samimiyeti bozulmuş gibiydi. Yine de yatağa tırmandı ve beni kendine yaklaştırarak hemen derin bir uykuya daldı. Uykunun zor olacağını düşünmüştüm, ama kollarının arasında, sıcak ve rahat, onu hızla takip ettim, ancak çok sonra beni salladığında uyandım.

Yol koşulları nedeniyle hızlı gidemiyordum ama fazla trafikle karşılaşmadık, bu da hız sorununu telafi etti. Kısa süre sonra New York Eyaleti'ne geçtik ve trafik seyrek kaldı. Karı çok geride bırakmıştık ve gerçek gece çökmüş, bizi karanlık ve sessizlik içinde bırakmıştı. Nick telefonuna odaklanmış, ara sıra biriyle mesajlaşıyor ama kim olduğuna dair sorularımı geçiştiriyordu. İçimi bir korku kapladı.

Radyoyu bir Noel müziği istasyonuna çevirdim ve Nick hemen kapattı. Ona ters ters baktım ve tekrar açtım. O da kapattı.

"Sessizliğe dayanamıyorum. Ya müzik dinleriz ya da konuşmak."

"Sürüşünüze odaklanmak daha güvenli," diye karşı çıktı.

"Yollar gayet iyi. Eğer daha fazla sessiz kalırsak uyuyakalacağım ve yoldan çıkacağız. Daha güvenli değil," diye karşı çıktım.

Kara gözlerini bana çevirdi, o kadar uzak ve soğuk bakıyordu ki ürperdim. "Peki. Bir şeyler yemek için duracak bir yer buluruz."

"Demek istediğim bu değildi." Önceki geceki tatlı ve seksi Nick nereye gitmişti?

"Zaten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Omuz silktim. " sen kullanmıyorsun. Aramayı sen yap." Bana düz bir bakış attı ve ben de sönmüş hissederek yola geri döndüm. "Oh. Benimle ilgili."

Dün gecenin fikrini değiştirmesini ummuştum. Belki de beni evine götürecekti ama belli ki ailesi için fazla yüklüydüm. Onu gerçekten suçlayamazdım. Tatil için bir arkadaşını eve getirmek başka bir şeydi. Peşinde mafya tetikçileri olan birini getirmek başka bir şeydi. Bu, bayram sezonu için biraz moral bozucu olurdu.

Boğazımı temizledim. "İleride yiyecek ve benzin için bir tabela var. Ellerin ne olduğunu görmek misin?" "Peki."

Vay canına, her türlü coşkuyu gösteriyorsun. "Evinizden ne kadar uzaktayız?"

Yukarı baktı. "Birkaç saat."

"Hepsi bu kadar mı? Bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim."

Evine ne kadar yakın olduğumuzu neden bana söylememişti? Noel pazarında ya da köyde durmasaydık, dün evde . Neden daha fazla zorlamadı?

Omuz silkti. "Önemli değildi. Zamanımız vardı. Ve sen de o yerleri kontrol etmek istiyor gibiydin."

"Bizi yakalayabilirlerdi. Ve sen de daha erken evde olabilirdin."

Beni yola çıkmaya zorlamak neden açıkça nefret ettiği bir şeyi yaptığını -tatil yerlerinde zaman geçirdiğini- anlamaya çalışıyordum. Bizi riske atabilecek olmama rağmen bunları gerçekten sadece benim için mi yapıyordu?

"Sana evde olmam gerekmeden önce zamanım olduğunu söylemiştim. Ve yeni kimliğini bir araya getirmek için zamana ihtiyacım vardı." Telefonu çaldı ve başını kaldırıp baktı. "Bir sonraki çıkıştan çık. Orada bir lokanta olacak. Luiza'nın Yeri. Orada dururuz."

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Şerit değiştirdim ve bizi takip eden biri var mı diye baktım. "Belki sana evinde katılabilirim diye düşündüm."

Beni dikkatle inceledi. "Sana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Ama yakınlarda bir yerde kalabilirim ve sen de daha sonra bana katılabilirsin."

Belki?"

İç çekerek telefonunu kucağına bıraktı. "Holly, senden asla beslenmemeliydim. Keşke farklı olabilseydi ama birlikte olmamamız gerekiyor. Grimm Mawr senin için çok tehlikeli."

"Orada insanlar olduğunu söylediniz. Birinden beslenmek . Ve sen zaten benden beslendin ve henüz ölmedin, yani kanım senin için çalışıyor. Öyleyse neden senin kanından biri falan olamıyorum?"

Muhtemelen mantıksız davranıyordum, yapışkan bir kız arkadaşın tam tanıımıydım, ama neden çalışmadığımızı anlamak istedim. Geçmişte yeterince erkek beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu genellikle önemli değildi. Ama nedense Nick önemliydi. Lanet olası Stockholm Sendromu.

"İşler o şekilde yürümüyor. Kan hizmetkârı olmak kalıtsal bir pozisyonudur, nesiller boyunca aktarılır."

Çıkışın sonundaki ışıklarda durdum ve onunla yüzleştim. "Bana söylemediğin şey ne?"

Bir nefes verdi. "Ailem insanlardan nefret eder. Benimle eve gelersen büyük tehlike altında olursun."

"Şu anda içinde olduğumdan daha fazla mı?"

Güldü, çığ ve boğuk bir sesle. "Kesinlikle."

Kahretsin. Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Işık değişti ve döndüm, parlak ışıklı Luiza'nın lokantasına doğru ilerledim. Otoparkta sadece birkaç araba vardı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Kar fırtınası burayı da vurmuştu ve parlak otoparkın etrafında kar yığınları vardı.

Arabayı park edip inmeye başladım ama Nick beni durdurdu. "Duygularını incittiğim için özür dilerim."

Duygularımı incitmek mi? Bunu çoktan aşmıştık. Gözlerime dolan yaşları temizlemek için gözlerimi kırptım. "Ben iyiyim Nick. Ama kadınlar tuvaletini kullanmam gerekiyor, sakıncası yoksa?"

Kolumu bıraktı. "Dikkatli ol, tamam mı? Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Sözümü tutuyorum Holly. Sonsuza kadar söz vermedim."

"Evet, biliyorum." Elbette o zamanlar başka seçeneğim olmadığını düşünüyordum.

Şimdi, tetikçileri seçebilirim. Bu acı çabuk biterdi.

BÖLÜM 12

NICHOLAS

I Holly'yi lokantaya kadar takip ettim. İçeride oturan birkaç müşteriyi tararken onu geride tuttum. Çoğunlukla kamyon şoförleri, pulluk sürücüleri ve canları sıkılmış gibi görünen birkaç garson. Hayır.

Eğer imajlarını değiştirmedilerse, ki bu şüpheliydi, tetikçiler görünürde yoktu. Bağlantım da içeride değildi. Telefonumun titreşimiyle birlikte farların parlaması bana bağlantımın dışarıda olduğunu söyledi.

"Bize bir masa kap. Hemen döneceğim."

Holly iç çekti ve bana bakmadan uzaklaştı. Kendimi hemen yalnız hissettim ve onu kendime çekmek istedim ama direndim. Benden ayrı olmasına alışmam gerekiyordu. Böylesi daha iyiydi. Benden uzakta olduğu sürece daha güvendeydi.

Döndüm ve ait olduğum yere, soğuğa geri döndüm.

İşim uzun sürmedi ve lokantanın sıcaklığına geri döndüm. Onu cam oturmuş, bir fincan sıcak bir şey yudumlarken bulana kadar kapıda durakladım. Bana bakana kadar kahve olabileceğini düşündüm ve üst dudağında bir şerit krem şanti gördüm. Sıcak çikolata Holly için kesinlikle kahveden daha uygundu. Dilini dudağının üzerinde gezdirerek temizledi ve ben de onu öpüp uzaklaştırma dürtüsüne karşı kendimi çelikledim.

Zarfı sıktım ve masa ve kabinlerden oluşan labirentte ilerleyerek onun karşısına geçtim.

"Sipariş verdiniz mi?"

"Sadece benim için. O pozitif taşıdıklarını düşünmemiştim."

Bir sırtımayı bastırdım. "Ben şahsen O negatifini tercih ederim, ki sanırım sizinki de bu. Ama Fransız Tostu bu gece benim için yeterli, yanında da domuz pastırması."

Burnunu çekti. "Bu benim yeni kimliğim mi? Kimim ben? Daisy Mae Fizzlepop mu?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Bu fikirlere nereden kapıldığın hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayır, sen Kate Morgan olacaksın. Basit, hatırlaması kolay."

Kaşlarını çatı. "Kendimi Kate gibi hissetmiyorum. Belki bir Ava? Ya da Mia?"

Kaşlarımı çatı. O bir Holly'ydi ve ona başka bir şey demekten nefret ediyordum. "Tüm belgeleriniz Kate Morgan için çoktan hazırlandı. Onları başka bir şeyle değiştirmen için zamanımız yok. Yarına kadar Ithaca'daki yeni hayatına doğru yola çıkmış olacaksın. Bir emlak ofisinde yönetici asistanı olarak çalışacaksın."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden fırıncı olarak çalışamıyorum?"

"Çünkü seni bu şekilde bulacaklar. Sizi bulamamaları için her şeyi değiştirmelisiniz."

Gözlerinde yaşlar filizlendi ve onları yok etmek için hızla gözlerini kırptırdı. "Bu kadar çok şeyin değişeceğini fark etmemiştim. Belki de şansımı polisle denemeliyim."

Sesimi sertleştirdim. "Polisi ararsan hayatta kalabileceğini düşünüyor musun? Sana inanacaklarını düşünüyor musun?"

Pencereden dışarı baktı, dişleri alt dudağında endişeleniyordu, hiçbir şey söylemedi. İçimi çektim. "Ben tuvalete gidiyorum. Garson kız geri gelirse benim için sipariş ver."

Dışarı kaydım ve banyoya yöneldim. Geri döndüğümde kabin boştu. Zarf yerde, masanın altındaydı ve bir tabak Fransız tostuna dokunulmamıştı. Lokantanın etrafına bakındım ama onu göremedim. Paniğe kapıldım. Tuvalette sesini duymamıştım.

Garsonlardan birinin tezgâha yaslanmış bir pulluk sürücüsüyle konuştuğunu gördüm. "Arkadaşımı gördünüz mü?"

"Sarışın mı? Evet, bir adamla dışarı çıktı." Kanım dondu.

Holly

I sıcak çikolatamı çalıştım, iştahım kaçtı. Nefis kokan Fransız tostı için bile hevesimi toplayamadım.

Kate Morgan olacaktım, New York'un taşrasında bir emlakçının yönetici asistanı. Yalnız olacaktım, tanıdığım kimse olmayacaktı.

Yalnız olurdum. Orada ne kadar sıkışıp kalacaktım? Sonsuza kadar mı? Bu şekilde yaşayamazdım.

"Burada ne tavsiye edersiniz?" Arkamdaki kabinden bir erkek sesi geldi ve döndüm. "Affedersiniz?"

Gözleri soğuk ve karanlıktı. "Fransız tostuna dokunmayın, bu yüzden bunun iyi olmadığını varsayıyorum."

Omuz silktim. "Denemedim, o yüzden bilmiyorum. Buraya ilk kez geliyorum."

"Sweet Crumbs gibi değil, değil

mi?" Donup kaldım. "Tatlı

Kırıntılar mı?"

"Ben şahsen yapışkan çörekleri seviyorum. Onlardan siz mi sorumluydunuz?"

Yerimde donup kalmıştım, adamın ayağa kalkıp kabinin içine girmesine ve beni yerimde sabitlemesine izin verdim. "Sanırım işverenim sizinle konuşmak istiyor Bayan Winters. Şimdi beni dışarıda güzelce takip edin yoksa sorun yaşayacağız, tamam mı?"

Sözsüzce başımı salladım ve bunun Nick'i son görüşüm olup olmadığını merak ederek onu lokantadan çıkarken takip ettim.

Adam beni otoparkın arka tarafına, gölgelerin arasına park etmiş, renkli camlı, siyah, son model bir sedana götürdü. Daha genç, siyah saçlı, kot pantolonlu ve deri ceketli başka bir adam dışarıda arabaya yaslanmış bekliyordu. Biz dışarı çıktığımızda doğruldu.

"Peki ya diğer adam?"

Korumam omuz silkti. "Gitti. O ortaya çıkmadan buradan gidelim."

Şoför arka kapıyı açtı ve refakatçim beni ona doğru itti. Sonra da gitti. Sürücü nefes kaldı ve panik içinde ortağını aradı. Çalılıklardan dehşet dolu bir çığlık geldi.

aniden önü kesilen arabanın ötesinde. Sürücü titremeye başladı. "Bin şu lanet arabaya. Şimdi."

Beni yakaladı ve çekmeye başladı ama o bağırış sersemliğimden kurtardı. Mücadele ettim, hayatım için savaştım, çünkü yaptığım şey buydu. Eğer o arabaya binersem, ölürdüm. Konuşabileceğim bir işveren yoktu. Benimle konuşmak isteyen kimse yoktu. Beni öldüreceklerdi. Bunu biliyordum. Bu adamlar da biliyordu, ne kadar kulağa hoş gelse de. Nick de biliyordu. Veremezdim. Kate Morgan olarak yaşayabilirdim. Hayatta kalabilirdim.

Bir tekme attım, adamı kalçasından yakaladım, bacaklarının arasından ıskaladım ama bu onun tutuşunu gevşetmeye yetti. "Kaltak."

Kurtuldum ama bu sefer kaçmayacaktım. Dövüşebilir miydim bilmiyordum ama deneyecektim. Kaçmaktan bıkmıştım. Güldü, alçak, uğursuz bir ses, tüylerimi diken etti.

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun, küçük kız? Arkadaşına ihtiyacın var ve ben onu buralarda göremiyorum."

Ama Nick'i gördüm. İntikamcı bir melek gibi çalıların arasından yükselmişti, ağzının bir tarafından kan damlıyordu ve gözleri gecenin karanlığında kıpkırmızı parlıyordu. İleriye doğru yürüdü, boğazından alçak bir hırıltı geliyordu. Bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim halde istemsizce bir adım geri çekildim. Ama sinirlenmişti.

Arkasında bir şey ya da birinin olduğunu hisseden sürücü yavaşça döndü. Nick'i gördü ve ben kaçamadan beni yakaladı, bir kolunu boğazıma doladı ve beni önüne çekti.

"Geri çekil, dostum, yoksa onu öldürürüm."

Nick sadece ilerlemeye devam etti, o alçak hırıltısı daha da arttı, dişleri tam teşhirdeydi. Şoför beni arabaya yaslanana kadar geri sürükledi. "Ciddiyim."

Siktir et. Başı dertte bir genç kız değildim. Ayağımı ayağına vurduğum ve acı içinde inledi, tutuşu gevşedi. Dengesini bozarak yere düştüm, sonra tutuşu kırılınca yuvarlanarak uzaklaştım.

Nick bundan yararlandı, arabanın üzerinden atladı, onu boğazından yakaladı ve arabanın üzerinden arkadaşının bulunduğu çalılıklara fırlattı. O da onu takip etti ve bir çığlık duydum, bir gürültüyle kesildi, sonra sessizlik oldu.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve arabaya yaslanarak taze çürüklerimi katalogladım. Bu sefer çok kötü değildi. Ve hâlâ hayattaydım.

Nick çalıların arasından çıktı, kıyafetlerini düzeltti ve bana doğru yaklaşarak beni arabanın içine sıkıştırdı. "Onunla dışarı çıkarken aklından ne geçiyordu?"

"İçeride kimseyi öldürmesini istemedim."

Uzun bir süre bana baktı, çenesindeki bir kas kasılırken titriyordu. Sonra beni kendine çekti ve öptü, dudakları sert, cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarımı kapladı. Sırtım soğuk metal arabaya yaslanırken Nick boşluğuma dolmuştu, uzun gövdesi beni az önce canımı yakmaya çalışan dünyadan koruyordu. Genellikle sıcak bir kehribar rengi olan gözleri neredeyse siyah bir altın rengine dönüşmüştü ve bir elini başımın yanına koyduğunda vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

"Seni kaybedebilirdim," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. Kelimeler tenimin üzerinde kayarak beni ürpertti. Diğer eli yanağımı okşamak için uzandı ve bariz öfkesine rağmen dokunuşu acı verecek kadar nazikti. "Eğer bir dakika daha geç kalsaydım..."

"Ama sen değildin," dedim, bileğini kavramak için uzandım. Teni avucuma karşı serindi, onun ne olduğunu -asla olamayacağımızı- hatırlatıyordu. "Sen beni kurtardın."

Çenesi ve yüzünde tehlikeli bir şeyin parlayışını izledim. "Seni her zaman kurtaracağım," diye hırladı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Bu diğer öpüşmelerimize benzemiyordu; gizli anlarda paylaştığımız tatlı, dikkatli öpüşmelerimize. Bu sahiplenmeydi, saf ve çiğ. Dudakları dizlerimin bağını çözen umutsuz bir yoğunlukla dudaklarıma yapıştı ve dik durmak için omuzlarına yapıştım. Ellerinden biri saçlarıma dolanmış, öpücüğü derinleştirirken beni tam istediği yerde tutuyordu.

Bakır tadı alıyordum ve bunun yarılan dudağımdan mı yoksa onun avından kalan kandan mı kaynaklandığından emin değildim. Ama bunun bir önemi yoktu. Bana hissettirdikleri dışında hiçbir şeyin önemi yoktu - güvende, istenmiş, sahiplenilmiş. Vücudu daha da yaklaşarak beni soğuk metale yapıştırdı ve ben onun ağırlığını memnuniyetle karşıladım, saldırının dehşetinden sonra beni topraklaması için buna ihtiyacım vardı.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde ikimiz de zor nefes alıyorduk. Alnını benimkine yasladı ve yanaklarımda ıslak bir şey hissettim. Hangimizin ağladığından emin değildim.

"Nick," diye fısıldadım, sesim onun adıyla kesildi.

"Şşşt," diye mırıldandı, şakaklarıma, yanaklarıma, ağzımın kenarına yumuşak öpücükler kondurdu. Her biri bir veda gibi geldi ve kalbim biraz daha kırıldı. "Bu anı yaşamama izin ver. Seni böyle hatırlamama izin ver."

Elleri yüzümü çevreliyor, başparmakları gözyaşlarımı siliyordu. Beni tekrar öptüğünde daha yavaştı ama daha az yoğun değildi. Söylemediği her şeyi hissedebiliyordum - sevgisini, pişmanlığını, uzaklaşmak anlamına gelse bile beni güvende tutma kararlılığını. Ben de onu aynı şiddetle öptüm, dudaklarının hissini hafızama kazımaya çalıştım.

Nihayet çekildiğinde gözleri her zamanki kehribar rengine dönmüştü ama göğsümü sızlatan bir hüznle doluydu. Bir adım geri çekildi ve gece havası vücudunun olduğu boşluğu doldurmak için içeri girdi, beni soğuk ve mahrum bıraktı.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadı ve sözlerinde pişmanlık ve kararlılık duyabiliyordum.

BÖLÜM 13

NICHOLAS

W Son birkaç saati sessizlik içinde, Noel müziği bile olmadan geçirdik. Her şey sona ererken ikimiz de neşeli bir şeyler dinlemek istemedik. Biz

Grimm Mawr'dan yaklaşık bir saat uzaktayken bağlantımın bizimle buluşacağı dinlenme alanını gördüm.

"Bir sonraki mola yerine çek."

Holly bana soru bile sormadı. Şerit değiştirip karanlık dinlenme tesisine girdi ve onu yönlendirdiğim yere, siyah cipin yanına park etti. Bağlantım arabadan indi, adı Michael Solomon olan orta yaşlı bir adamdı.

Michael'ı yıllardır tanırdım. İhtiyacım olduğunda bana kimlik bulmamda yardımcı oldu ve yaşayacak yeni bir yer bulması gereken bazı insanları ortadan kaldırmama yardım etti. Holly'den farklı değildi. Herkese güvendiğim kadar ona da güveniyordum. Yine de bir parçam Holly'yi ona teslim etmek istemiyordu.

Holly sürücü koltuğundan adamı süzdü, bakışlarında açık bir şüphe vardı. "Kate Morgan'ı yaratan adam bu mu yani?"

Başımı salladım. "Seni Ithaca'ya götürecek ve yerleşmeni sağlayacak." Kocaman gözlerini bana çevirdi. "Ona güveniyor musun?"

Umursamazca omuz silktim. "Kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaşabilir."

Koltuğa doğru yığıldı. "İşte bu kadar. İşimiz bitti. Aramızda iletişim yok. Her şey bir aracı vasıtasıyla mı olacak? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve ben kendimi onlara karşı çelikledim. "Bunu konuşmuştuk. Michael'la gitmen senin için daha güvenli."

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Sesi küçük ve kararsızdı ve içim sıkıştı.

Soru buydu. Eve gidiyordum, nasıl karşılanacağımdan emin . Elbette annem beni davet etmişti ama babamın ya da kuzenimin geldiğini bilip bilmediğini bile bilmiyordum. Teknik olarak hâlâ sürgündeydim, bu yüzden Yule'den sonra kalacak bir yerim olmayabilirdi. Ama kalabilsem bile Grimm Mawr'ın sunduğu molaya ihtiyacım vardı. Yalnız olmaktan bıkmıştım. Belki sonunda Holly'yi de yanımda götürebilirdim. Ithaca o kadar da uzakta değildi. Onu ziyaret edebilir, iyi olduğundan emin olabilir ve her şey yoluna girdiğinde birlikte olabilirdik. Tabii beni hâlâ istiyorsa.

"Elbette yapacaksın. Şimdilik güvende olmanı istiyorum. Michael sana yardım edecek."

Ön camdan dışarı baktı, parmakları hâlâ direksiyon simidini sıkıyordu. Sonra tutuşunu gevşetti ve parmaklarını kucağında birleştirdi. "Tamam. Ama seni beklememi bekleme."

Arabadan indik ve arabasına yaslanmış, saçları dökülmüş, yaşlı adamın yanına gittik. Bana hızlıca başıyla selam verdi. "Lokantada başının belaya girdiğini duydum."

"Biz hallettik."

"Durmayacaklar. Yeni bir kimlik yeterli olmayacak."

Bunun farkındaydım. Suikastı düzenleyen mafya babasını kontrol altına almak için gerekli adımları atmıştım bile, şimdiden harekete geçmiş olan birkaç tanıdığıma ulaştım. "Ben hallederim."

Holly'nin geniş bakışları aramızda gezMichael bir an beni inceledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Michael'ın sana söylediği her şeyi dinlemen gerektiği anlamına geliyor, Kate," dedim kararlı bir şekilde.

Burnunu kııştırdı. "Bu ismi hâlâ sevmiyorum."

Michael sırtı. "Özür dilerim. Elimde çok fazla seçenek vardı." Bana baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

İçini çekti ve bana baktı. "Sanırım mı?"

Çenemi Michael'a doğru salladım, o da uzaklaşarak bize biraz mahremiyet sağladı. Holly'yi kendime çektim. "Daha farklı olamayacağı için üzgünüm. Ama bu gerçekten en iyisi."

Başını öne eğdi. "Kimin için? Senin için mi? Bir gün ne kaybettiğinin farkına varacaksın ve yapayalnız kalacaksın. Kendini ,

Nick. Yolda olduğun için yorgun değilsin. Yalnız olmaktan yoruldun. Seni seven biriyle birlikte olabilirdin. Bunun yerine kendini korumayı ve geri çekilmeyi seçtin."

Arkasını döndü, sonra durakladı. "Umarım bir gün pişman olmazsın."

Yolcu kapısını açan Michael'a doğru yürüdü. "Müziği ben seçebilir miyim?"

"Sadece Noel müziğini seviyorsanız."

"Mükemmel." Müzikal kahkahaların sesi boş otoparkta yankılandı, ardından kapının kapanmasıyla kesildi.

Michael bana baktı. "Onu güvende tutacağım, Nicholas." Başımı salladım. "Koruyacağını biliyorum."

Arabaya bindi ve beni karanlıkta ve soğukta bırakarak uzaklaştı. Holly'den önce ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim. Onu şimdiden özlemiştim.

Holly

T Michael beni arabasına doğru yönlendirirken gece havası açıkta kalan tenimi ısırdı, eli nazık ama sert bir şekilde dirseğimdeydi. Beni yönlendirmesine izin verdim, karşı koyamayacak kadar uyuşmuş , zihnim tekrarlıyordu.

Nicholas'ın son sözlerini tekrar tekrar: "Gitmen gerek. Burası güvenli değil." Benden uzaklaşması, omuzlarının kaskatı kesilmesi, gözlerimle buluşmayı reddetmesi göğsümde fiziksel bir yara açmış gibi hissettirdi.

Michael benim için yolcu kapısını açtı ve tek kelime etmeden içeri girdim. Deri koltuk sırtıma soğuk geliyordu ve kollarımı kendime dolayarak bulabildiğim her türlü sıcaklığı içimde tutmaya çalıştım. Onun sürücü tarafına geçtiğini duydum ama arabayı hemen çalıştırmadı.

"Seni korumaya çalışıyor," dedi Michael yumuşak bir sesle, ellerini direksiyona dayamıştı. "Bunu mümkün olan en duygusal açıdan bodur şekilde yapıyor olsa bile."

Daha çok hıçkırık gibi gelen acı bir kahkaha attım. "Beni uzaklaştırarak mı? Sahip olduklarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi davranarak mı?" Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, beni tehdit eden gözyaşları tutmaya çalıştım.

Dökül. "Yüzünü görmedin. Sanki son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi bana doğru baktı."

Michael koltuğunda dönüp bana baktı. Sokak lambasının loş ışığında ifadesi nazik ama ciddiye. "Holly, Nicholas hakkında bir şeyi anlaman gerekiyor. Senden önce, on yıllardır kimsenin -insan ya da vampir- ona yaklaşmasına izin vermemişti. Etrafına ördüğü duvarlar kendi türü arasında bile dillere destandı."

"O zaman neden?" Sesim çatallaştı. "Madem öyle yapacaktı, neden beni içeri aldı-"

"Çünkü hiç denemeden o duvarları yıkıp geçtin," diye araya girdi Michael. "Sen onun hayatına girmeden önce onu görmüyordun. O var oluyordu, yaşıyordu. Hareketlerine devam ediyordu. Sonra birdenbire ondan korkmayan, ona meydan okuyan, onu yıllardır ilk kez güldüren bu insan kadın ortaya çıktı."

Ön camdan dışarı baktım, hafif bir kar yağışı başladı, taneler sokak lambalarının ışıltısını yakaladı. "Onlara geri dönüyor, değil mi? Ailesine?"

Michael yavaşça başını salladı. "Onlarla yüzleşmesi gerekiyor Holly. Dönüştüğünde olanlar, o zamanlar hepimizin fark ettiğinden daha derin yaralar bıraktı. Babasının reddi, annesinin sessizliği, kız kardeşinin ona sırtını dönmesi... Yirmi beş yaşındaydı ve anlamadığı bir dünyada aniden tamamen yalnız kaldı."

"Ama bu bir asırdan fazla zaman önceydi," diye fısıldadım.

"Bazı yaralar sadece zamanla iyileşmez," diye açıkladı Michael. "Özellikle de onları kabul etmenize asla izin vermediğinizde. Nicholas son yüz yılını kimseye ihtiyacı olmadığına, yalnız olmanın daha güvenli olduğuna kendini ikna ederek geçirdi. Sonra sen geldin ve ona neyi kaçırdığını gösterdin ve bu onu dehşete düşürdü."

Michael'a bakmak için döndüm, gözyaşlarım nihayet akmaya başlamıştı. "Ben de onunla giderdim. Onlarla yüzleşirken yanında dururdum."

Michael elimi sıkmak için uzanırken, "Biliyorum yapardın," dedi. "İşte tam da bu yüzden sana izin veremedi. Sevdığı herkesin eninde sonunda onu terk edeceğine kendini inandırmış. Ailesi ona bu dersi verdi ve o da bunu asla unutmadı. Onu savunmasız görmek, muhtemelen onlar tarafından tekrar reddedilmesi düşüncesi-"

"Yani bunun yerine önce o mu beni reddediyor?" Elimi çektim, öfke sonunda uyuşukluğu kırdı. "Bu nasıl adil olabilir?"

"Değil," diye kabul etti Michael. "Ama Holly, onun geri döneceği gerçeği var ya? Bu senin sayende oldu. Ona insanlarla bağ kurmanın her zaman acıyla sonuçlanmayacağını gösterdin. O eski yaraları iyileştirmeye çalışmasını sağladın." Durdu, yüzümü inceledi. "Ve ailesiyle birlikte potansiyel olarak tehlikeli bir duruma girmene izin vermektense, seni güvende tutmak için seni uzaklaştırdığı gerçeği? Henüz kendine itiraf edemese de bu aşktır."

Gözlerimi kapattım ve başımın koltuk başlığına yaslanmasına izin verdim. "Ne dediğini anlıyor olmaktan nefret ediyorum. Mantıklı olmasından nefret ediyorum. Kalbimi kırıyor olsa bile onu hâlâ seviyor olmaktan nefret ediyorum."

"Geri dönecek," dedi Michael sessiz bir kesinlikle. "Şeytanlarıyla yüzleştğinde, yalnız olmanın aslında kimseyi güvende tutmadığını anladığında sana geri dönecek. Yüzyıldır ona yeniden insan olduğunu hissettiren ilk kişi sensin."

Kar şimdi daha sert yağıyor, ön camın üzerinde süzülüyordu. Tanelerin cama yerleşmesini, sıcaktan erimesini ve su izleri oluşturmasını izledim. "Peki o zamana kadar ne yapmam gerekiyor?"

"Seni güvenli bir yere götürmeme izin verdin," dedi Michael sonunda arabayı çalıştırırken. "Ona kızmama, üzölmene ve başka ne hissetmen gerekiyorsa onu hissetmene izin ver. Ve bazen sevginin, acı verse bile birine iyileşmesi için ihtiyaç alanı vermek anlamına geldiğini hatırla."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Michael kaldırımdan uzaklaşırken alnımı pencerenin serin camına dayadım. Karanlığın içinde bir yerlerde Nicholas geçmişine, onu terk eden ailesine doğru gidiyordu. Bir yanım onun yanında olmama izin vermediği için ondan nefret etmek istiyordu ama Michael'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Yüzyıllık izolasyon, sevginin sadece acıya yol açtığına inanma - bağlantımız ne kadar yoğun olursa olsun, sadece birkaç gün veya hafta içinde geri alınamazdı.

"Bana onlardan bahset," dedim sonunda, nefesim camı buğulandırırken. "Ailesi. Bana neye doğru yürüdüğünü söyle."

Michael bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İşte böyle. Her zaman anlamaya çalışıyorsun, o bunu inanılmaz derecede zorlaştırırsa bile."

BÖLÜM 14

NICHOLAS

I'd unutulmuş nasıl ve dağlar baktı at Gece, Yıldızlarla kaplı gökyüzüne karşı siluetleri simsiyahtı. Farlarım karanlığı ve dönen karı yararken, tanıdık virajlı yol hem sonsuz hem de çok kısa geliyordu. Arkamda bir yerlerde, Holly muhtemelen Michael'ın arabasında ağılıyordu ve bu düşünce ellerimin direksiyon simidinde sıkılaşmasına neden oldu. deri gıcırdadı.

Grimm Mawr'a girdiğim anı neredeyse kaçıırıyordum. Gürleyen büyülü bir bariyer ya da eski koğuşların ezici ağırlığı yoktu; sadece havada bir odadan diğerine adım atmak gibi ince bir değişim vardı. "Grimm Mawr'a Hoş Geldiniz" tabelası farlarımın altında parıldadı, taze boyası hatırladığım yıpranmış işareten çok farklıydı. Altında yazan nüfus sayısı göz kırpmama neden oldu: 15,000. Ben ayrıldığımda ancak 3,000'di.

Son tepeyi aştığımda kenara çekmem gerekti. Altımda uzanan kasaba, yukarıdaki yıldızlarla yarışan bir ışık takımyıldızıydı. Tatil süsleri her yerde parıldıyordu - lamba direklerinin etrafına sarılmış, binaların arasına dizilmiş, vitrinlerde parıldıyordu. Ve insanlar vardı. Bir sürü insan, geç rağmen kaldırımlarda geziniyor, kahkahaları Aralık ayının keskin havasına karışıyordu. Doğaüstü varlıkların yanında insanlar da vardı, bunu bir anda fark ettim. Bir zamanlar tamamen doğaüstü olan bölgede özgürce yürüyen insanlar.

Kendimi tekrar araba kullanmaya zorladım, hem tanıdık hem de tuhaf sokaklarda ilerledim. Sayısız saatimi geçirdiğim eski kitapçı şimdi hareketli bir kafeydi, pencereleri buğulu ve sıcaktı. Kasaba meydanı bir tatil pazarına dönüştürülmüştü, ahşap tezgahlarda sıcak çikolatadan el yapımı el işlerine kadar her şey satılıyordu. Bir grup genç -bazıları sıcak kanlı, bazıları değil- bir ateş çukurunun etrafında toplanmış, şekerlemeler ve hikayeler paylaşıyordu.

Holly'nin bu manzara karşısında nasıl büyülenmiş olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Ne oldu burada?" Ailemin malikânesine giden uzun yola saparken kendi kendime mırıldandım. Çakıl yol artık asfalttı ve eski meşelerin arasından hafif bir ışık saçan zarif sokak lambalarıyla kaplıydı. Ve işte orada, yolun sonunda çocukluk evim duruyordu.

Hatırladığım malikâne koyu renkli taşları ve gotik mimarisiyle heybetli, kasıtlı olarak göz korkutucuydu. Şimdi ise yumuşak beyaz ışıklar her pencereyi aydınlatıyor, her kapıya çelenkler asılıyor ve içeriden karın üzerine sıcak, sarı bir ışık yayılıyordu. Misafirperver görünüyordu. Holly'nin seveceği bir yer gibi.

Onun düşüncesi bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Onu koruduğumdan o kadar emindim ki, onu buraya getirmenin onu tehlikeye atacağına o kadar inanmışım ki. Ama burası, memleketimin bu dönüştürülmüş hali, Michael' tarif ettiğim karanlık ve tehlike kalesi değildi.

Arabayı park etmek üzereydim ki ön kapı açıldı. Dışarı bir figür fırladı - annem, yıllardır hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Ben daha arabadan inmeden, kapımı çekerek açmıştı.

"Nicholas?" Sesi benim adımla kesildi. "Oh, benim sevgili oğlum-"

Kendimi yasemin ve ev kokan bir kucağın içinde buldum, parmakları kaybolmamdan korkuyormuş gibi paltomu tutuyordu. Omzunun üzerinden babamın daha yavaş yaklaştığını gördüm ama yüzünü hiç bu kadar duygusal görmemiştim.

Bize ulaştığında basitçe "Evinizdesiniz," dedi. "Güvendesin." "I..."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bir asırlık prova Suçlamalar ve acı konuşmalar, beni gördükleri için duydukları gerçek sevinç karşısında dağıldı. "Ne oldu burada? Kasaba, insanlar-"

Annem sonunda beni serbest bıraktı, ancak sanki teması sürdürmek çok önemliymiş gibi bir elini kolumda tutmaya devam etti. "İçeri gel hayatım. Araba kullanmaktan bitkin düşmüş olmalısın. Sana anlatacak çok şeyimiz var."

Giriş holü aynen hatırladığım gibiydi ama bir şekilde daha sıcaktı.

Duvarlarda aile fotoğrafları sıralanmıştı; kız kardeşimin ve çocuklarının, kasaba etkinliklerinin ve tatil toplantılarının son fotoğrafları olduğunu fark ettim. Çok kaçırmıştım. Bir anne olarak Lillian. Bunu anlayamazdım bile. "Zamanla birlikte biz de değiştik,"

diye açıkladı babam bizi oturma odası. "Yaklaşık yirmi yıl önce, izole bir şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimizi fark ettik. Dünya çok hızlı değişiyordu. Kuzenin Hugo otuz yıl önce uzun uykusuna daldı ve bu bir çeşit uyandırma çağrısıydı. Eski yöntemler sürdürülebilir değildi."

"Bariyerler mi?" En sevdiğim eski koltuğuma gömülerek sordum. Zengin bir bordo renkle yeniden kaplanmıştı.

"Değiştirildi," dedi annem, yanımdaki kanepeye tüneyerek. "Zarar vermek isteyenleri hâlâ dışarıda tutuyorlar ama dost olmak isteyenlere kucak açıyorlar. Artık bir konseyimiz var - tüm türlerden insanlar ve doğaüstü varlıklar birlikte çalışıyor. Tatil pazarı onların fikriydi." Sevgiyle gülümsedi. "Çocuklar buna bayılıyor. Bir de Cadılar Bayramı'nı görmelisiniz. Artık tam bir ay."

"Çocuklar mı?" Ben .

"İnsan ve doğaüstü çocuklar birlikte büyüyor," diye onayladı babam. "Bu... aydınlatıcı oldu. Bazen zorlayıcı ama ödüllendirici. Çok şey öğrendik. Sık sık söylediğin şey buydu. Eğer denersek birlikte yaşamayı öğrenebiliriz. Yol boyunca bazı pürüzler oldu ama genel olarak harikaydı."

Gözlerimi kapattım ve Holly'nin benimle gelemeyeceğini, bunun güvenli olmadığını söylediğim zamanki yüz ifadesini düşündüm. Bana kaç kez geçmişe takılıp kaldığımı söylemişti? Kaç kez bir şeylerin değişebileceği, insanların değişebileceği konusunda ısrar etmişti? Ailemi suçladığım şeye dönüşmüştüm; geçmişe takılıp kalmış, eski yöntemlere saplanıp kalmış ve Holly'ye bir şans bile vermemiştim. Beni kazanmıştı ve ben onu göndermişim.

"Nicholas?" Annemin sesi nazikti. "İyi misin?"

"Korkunç bir hata yaptım," diye fısıldadım. "Buranın onun için güvenli olmadığını düşündüğüm için geride bıraktığım biri var. Onu hoş karşılamayacağınızı düşündüm."

"Bir zamanlar onu hoş karşılamayabilirdik. Ama şimdi... Getirin onu," dedi babam hemen. "O her kimse, onu eve getirin."

Yuvam. Bu kelime göğsümde yankılandı ve var olduğunu unuttuğum boş alanları doldurdu. Etrafımdaki sıcak odaya, ailemin endişeli yüzlerine, geriye bakmaya korktuğum için kaçırdığım onlarca yıllık değişim ve büyümenin kanıtlarına baktım.

"Gitmem gerek," dedim aniden ayağa kalkarak. "Onu bulmam gerekiyor."

Annem bilerek gülümsedi. "Anlıyoruz. Ya Nicholas? Seni özledik. Her gün."

Elimde telefonumla kapıdan çıkıp arabama doğru yürürken Holly'nin başka bir konuda da haklı olduğunu fark ettim: Bazen aşk, korktuğunuzda bile risk almak demektir. Özellikle de korktuğunuzda.

Holly

Michael Oneota'da otoyolun kenarında köhne bir lokantada durdu. Zaten durmak konusunda biraz çekingen davranıyordum, özellikle de daha iyi günler, hatta yıllar görmüş bir yerde

bu durumda. Bugünlerde tetikçiler için mıknatıs gibi görünüyorlardı, ama mesanem bana bağıırıyordu ve gözlerim ağlamaktan şişmişti, bu yüzden bayanlar tuvaletini kullanabilir ve tazelenebilirdim. Aç değildim, bu yüzden banyodan çıktığımda Michael'ı bir kabinde oturmuş, lamine menüyü incelerken bulmak beni şaşırttı.

Karşısındaki vinil koltuğa kaydım. "Daha fazla kar yağmadan gideceğimiz yere varmak istediğini sanıyordum."

Kayıtsızca başını salladı. "Bir şeyler yemek için vaktimiz var. Bu lokanta hamburger konusunda mükemmel bir üne sahiptir."

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Tepedeki floresan ışıkları titriyor, artık bordo vinile uymayan koli bandıyla yamanmış çatlak vinil kabinlere aralıklı olarak hastalıklı bir parlaklık yayıyordu. Parmağımı Formica masanın üzerindeki derin olukta gezdirdim ve kaç on yıllık kahve fincanlarının ve huzursuz ellerin burada iz bıraktığını merak ettim. Yanımdaki pencere kirli ve yıllarca yarım yamalak yapılmış temizlik girişimlerinin izlerini taşıyordu ama pencereden dışarıdaki ıslak kaldırımdan yansıyan neon "AÇIK" görebiliyordum.

Önümdeki menü yapış , lamine sayfaları köşelerden kıvrılıyordu, yemek lekeleri, üzeri çizilmiş ve farklı renkli kalemlerle defalarca yeniden yazılmış fiyatların etrafında bir tür soyut sanat yaratıyordu. Yalnız bir turta parçası tozlu bir vitrinin içinde yavaşça dönüyordu, beze tepeleri yiyecekten çok plastik gibi görünüyordu.

Michael beni güvenli bir yere götüreceğine söz vermişti. Bunun nitelikli olduğunu sanıyordum; vampir ya da insan herhangi birinin, zamanın kendisinin unutmış gibi görüldüğü bir yerde beni aradığını hayal etmek zordu.

"Güvenli mi?" Fısıldadım.

Bana baktı. "Tetikçiler tarafından takip ediliyorsun ve bir lokanta için mi endişeleniyorsun?"

"Mafyadan kurtulduktan sonra salmonella yüzünden ölmek aptalca görünüyor."

"Tatlım, bunu burada bulamazsın. Dominick her şeyi ayakkabı derisi gibi olana kadar pişirir. Salmonella bundan kurtulamaz. Noro virüsü hakkında pek bir şey söyleyemem. Iris gerektiği gibi temizlik yapmıyor," dedi sakız pembesi polyester üniformalı, platin kabarık saçlı ve Pittsburgh'da gittiğim Drag Queen Bingo gösterisinden beri görmediğim kadar makyajlı garson kız.

Bu beni rahatlatmadı. Menüü yere bıraktım. "Kahve. Sade."

Michael homurdandı. "Çizburger. İyi pişmiş, yanında da soğan halkaları."

Gitmesini bekledim ve öne doğru eğildim. "Hareket etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Henüz değil. Zamanımız var."

Bakışlarımı kaçırıyor, menüyü tüm zamanların en sürükleyici, büyüleyici romanıymış gibi okuyordu. Bakışlarımı daralttım, şüphelerim artıyordu. "Ne bekliyorsun?"

Başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Bekliyor musun? Akşam yemeğimi tabii ki. Nicholas sana yeni evine kadar eşlik etmek için kışımı yataktan sürükledi. Akşam yemeği için vaktim olmadı. Sanırım bir şeyler yemeyi hak ediyorum."

Sözleri doğrudu ama bir şeyler ters gidiyordu. Ama içimde bunu umursayacak bir şey bulamıyordum. Artık umursamıyorum.

Kahveme baktım, floresan ışıkların yüzeyinde yağ gibi kayan gökkuşakları oluşturmalarını izliyordum ki kapının üstündeki zilin çaldığını duydum. Kafamı kaldırıp bakmadım - birkaç patron önce kafamı kaldırıp bakmayı bırakmıştım, o olmadığında yaşadığım hayal kırıklığından bıkmıştım. Gıcırdayan

Muşamba üzerindeki ayakkabılar bana birinin yaklaştığını söyledi ve standımın önünde durduklarında gerildim.

"Kahven soğuk görünüyor."

Kalbim göğsümde tekledi. Bu sesi tanıyordum. Yavaşça gözlerimi kaldırdığımda Nicholas'ın orada durduğunu gördüm, bir şekilde hem mükemmel bir şekilde toparlanmış hem de tamamen bitkin görünüyordu. Siyah saçları rüzgârda savrulmuştu, normalde kusursuz olan giysileri hafifçe buruşmuştu ve gözleri - Tanrım, gözleri sanki ben bir suyumşum da o çölde dolaşıyormuş gibi bana sabitlenmişti.

Üzerimize dikildi, bakışları neredeyse beni yiyip bitiriyordu, sonra Michael'a iyice sinirlenmiş bir bakış fırlattı. "Durduğunuz yer burası mı? Burada yemek yerken ölümcül bir hastalık kapmış olabilirsin."

Ona kızgın olduğumu hatırlamadan önce "Ben de öyle dedim," diye cıvıladım.

Michael omuz silkti, sonra kabinden kayarak çıktı ve bir yirmilik attı. "Buraya son geldiğimde bu kadar kötü değildi. Ama sanırım yirmi yıl önceydi. Hatırlaması zor. Eğer bu kadar endişeliysen, belki de çekip gitmemeliydin kardeşim."

Nick, "Belki de konuştuğumuz diğer meseleyi sen halletmelisin," diye hırladı.

Michael sadece gülümsedi. "Artık kafanı kışından çıkardığına göre, ben güneye gideceğim ve kimsenin tatlı Holly'yi bir daha rahatsız etmemesini sağlayacağım." Bana döndü ve elimi tutup arkasından öptü. "Benim için bir zevkti ve eğer Nicholas bir pislik olursa beni ara. Seninle ilgilenmekten mutluluk duyarım."

Nick homurdandı ve Michael kıkırdayarak elimi bıraktı. Kapıya doğru yöneldi. "Senin sorununla ilgileneceğim, Holly. Ve unutma, bazen şansını denemek zordur. Cesur ol. Mutlu Noeller."

Ve onun gittiğini fark etmeyen garsona el sallayarak lokantadan çıktı.

Elimi tutarken bakışlarımı Nick'e diktim. "O da mı vampir?"

Nick, "Çok meraklı bir pislik, ama evet, öyle," diye mırıldandı. "Burada durduğuna inanmıyorum. Hayatını böyle tehlikeye attığına. Gel . Gidiyoruz."

Elimi çekti ama bir yerlere sürüklenmekten bıkmıştım. Elim geri çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Hiç sanmıyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım. Beni terk ettin, Nick. Bana sormadın bile."

Korkudan gözlerim yaşardı. Tek yapmak istediğim bağırıp çağırmak ve bir şeyler fırlatmakken ağlıyor olmaktan nefret ediyordum. Neden büyük bir öfke gösterisi yapıp herkesi korkutamıyordum? Hayır, gidip ağlamalı ve bebek gibi davranmalıyım.

Masaya baktım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir mendil belirdi ve tereddüt ettim. "Buradaki peçetelerden daha temiz."

Nick ağır bir iç çekişle karşımdaki kabine kayd. "Bir hata yaptım, tamam mı? Sen gider gitmez anladım ama kendimi seni koruduğuma inandırmıştım."

"Kendini koruyordun," diye düzelttim asık suratla.

Başını salladı. "Haklısın. Öyleydim. Seni memleketimde kimsenin kabul etmeyeceğine kendimi inandırdım ve buna bir şans bile vermedim. Yine de bir şeyi hesaba katmamıştım. Seni."

Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım, ruhumda umut alevlendi. Gözleri içimde yanıyordu, tutkuyla ve tanımlamaya cesaret edemediğim başka bir şeyle doluydu.

"Sen saf ışık ve neşesin, Holly. Eve doğru yola çıktığımda boştum, her şeyim tükenmişti. Geri çekiliyordum, seninle tanıştığımda hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyordum. İstemediğim zamanlarda bile hayatıma ışık, neşe ve kahkaha getirdin. Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak tatil sezonuna sürükledin ve yeniden yaşamamı sağladın. Eğer benim için bunu yapabildiysen, herkesin seni sevmesini sağlayabilirsin. Ne de olsa beni kendine aşık ettin."

Çenem düştü ve duyduklarıma inanmaya cesaret edemeyerek ona baktım. "Aşık mı?"

Uzandı ve ellerimi tuttu. "Evet, Holly. Seni seviyorum. Senden ayrılmak yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ve bunu korktuğum için yaptım. Benimle gelersen, benimle yaşamamanın senin ışığın için çok zor, çok kısıtlayıcı olduğunu anlayacağını ve beni terk edeceğini düşündüm. Ama sensiz yaşayamam."

"Peki ya benim ne istediğim? Bana hiç sormadın. Sadece kendim için ne istediğime dair varsayımlarda bulundun."

Dondu kaldı, yüz ifadesi durgunlaştı. "Haklısın. Bu benimle ilgili değil, seninle ve ne istediğinle ilgili. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Ellerimi geri çektim, temas kurmadığım için şimdiden pişmanlık duyuyordum. "Yani, gitmek ve kendi yoluma gitmek istersem, bana izin verecek misin? Hatta ben

eve dönmek ister misin?"

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Biz konuşurken Michael senin sorununla ilgilenmek için oraya doğru yola çıktı. Güvende olacaksın. Sana söz veriyorum."

Uzun bir süre onu inceledim, kendini kontrol etmekte zorlanışını izledim. "Ya Grimm Mawr'a gidip seni kovduğu için babanın kışına tekme basmak istersem?"

Gözlerinde umut parladı ve dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Seni seve seve ama beni eve kabul ettiğini ve seni de yanımda getirmemi şiddetle tavsiye ettiğini belirtmem gerektiğini hissediyorum. Grimm Mawr değişti. olduğu gibi bir kasaba değil."

Hayal kırıklığı içimde büyümekte olan mutluluk balonunu deldi. "Yani bu yüzden mi buradasın? Artık oraya dönmemde bir sakınca yok mu?"

"Hayır, zaten senin için geliyordum. Sensiz yaşarken asla mutlu olbiliyordum. Ama artık birlikte, açık bir şekilde yaşayabileceğimiz ve hiçbir şey için endişelenmeyeceğimiz bir yerimiz var."

Açık ve ciddi ifadesi o ana kadar ondan gördüğüm her şeyin tam tersiydi. Yolculuğumuzun belirli zamanları dışında çok uzak ve içine kapanıktı. Ama şimdi gerçek Nick'i gördüğümü hissediyordum. Beni gerçekten istediğine güvenebilir miydim? Michael ne demişti? Cesur ol. Haksız değildi. Büyükannem ve büyükbabam öldüğünden beri hayatımı hareket halinde geçirmiş, uzun süre kimseyle yakınlaşmamış, kimsenin yanımda kalacağına güvenmemiştim. Nick'in hayatı da buna çok benziyordu. Bana bir yuva, ait olabileceğim bir yer sunuyordu. Ona aşık olduğumu ve bir başkasını asla sevmeyeceğimi zaten biliyordum. Gururumun mutluluğumun önüne geçmesine izin verecek miydim?

Garson kız, içinde iyi pişmiş bir hamburger ve soğan halkaları olan bir tabağı önümüzdeki masaya bıraktı. "Başka bir şey var mı?"

İkimiz de bu zevksiz yemeğe bakıp başımızı salladık. Nick'in ellerine uzandım. "Artık eve gitmemiz gerekiyor. Teşekkürler!"

Onu da kendimle birlikte sürükleyerek kabinden çıktım. Beni kollarına çekti. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, tüm dünya yok oldu - rutubetli lokanta, çatlak vinyl, sakızını patlatan garson kız. Sadece Nicholas vardı, serin dudakları sonsuz bir şefkatle dudaklarıma değiyor, öpücüğü derinleştirirken eli saçlarımin arasına kayıyordu. I

Gömleğini kavradı, daha da yaklaştı ve ağzıma karşı gülümsediğini hissettim.

Sonunda alnını benimkine yaslayacak kadar geri çekildiğinde nefesi düzensizdi. "Hadi eve gidelim," diye fısıldadı.

"Ev mi?" Parmaklarım hâlâ gömleğinin içinde kıvrılmış halde yankılandım.

Beni tekrar öptü, yumuşak ve hızlı. "Eve. Gülünç, büyülü, değişen kasabamıza. Beni onlara geri getirdiğin için seni zaten seven aileme. Nerede olursan ol, çünkü artık evin orası."

Onu bir kez daha öpmek için parmak uçlarımda yükseldiğimde eski muşamba ayaklarımızın altında gıcırdadı. "Beni eve götür o zaman."

EPİLOG

NICHOLAS

I Holly'nin ailemizin salonundaki büyük Noel ağacına bakarken yüzünü izledim, gözleri antika arasında parıldayan yüzlerce küçük beyaz ışığı yansıtıyordu.

Bu narin cam süslerden bazıları benden daha eskiydi ve nesiller boyunca özenle korunmuştu. Şimdi dallarını yeni eklenenlerle paylaşıyorlardı; Holly'nin yolculuğumuz sırasında Noel pazarlarından birinden aldığı el yapımı süs de buna dahildi; ışığı mükemmel bir şekilde yakalayan narin bir gümüş kar tanesi.

"Kız kardeşinin çocukları çok sevimli," diye fısıldadı Holly bana, yeğenlerimin İran halısının üzerine yayılmış, bolca kıkırdama içeren karmaşık bir kart oyunu oynadıkları yere doğru başını sallayarak. Ebeveynleri -kız kardeşim Lillian ve kocası Marcus- yakınlardaki kadife kanepede oturmuş, sırayla oyuna kart dağıtıyorlardı.

"Hile yapıyorlar, biliyorsun," diye mırıldandım, kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim. "Vampir kulağı. Çocukların blöf yaptığını anlayabiliyorlar."

Holly omzuma yaslanarak kahkahasını bastırdı. "Ve sen onlara bunun hesabını sormayacak mısın?"

"Ve Noel'de Lillian'ın gazabını riske mi atayım? Ölümsüz olabilirim ama aptal değilim."

Annem şöminenin yanındaki yerinden gözüme takıldı ve bilerek gülümsedi. Holly'nin yardım ettiği kaşmir kazağı giymişti, koyu bordo rengi solgun tenine çok yakışıyordu.

deri. Sürekli büyüyen torun koleksiyonu için memnuniyetle yeni bir atkı gibi görünen bir şey örerken onu görmek göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Burada istenmediğimi düşünerek kaç Noel kaçırmıştım?

"Düşünceleriniz için Penny?" Holly elimi sıktı ve hafızamı kaybettiğimi fark ettim.

"Sadece ne kadar haklı olduğumu düşünüyordum," diye sessizce itiraf ettim. "Her konuda."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor," diye alay etti.

Bir kahkaha patlaması dikkatimizi giriş holüne çekti, babam mutfaktan bir tepsi sıcak çikolatayla - insanlar için normal, vampirler içinse kanla ısıtılmış. Onu, bu yaşlı ve güçlü vampiri, şekerlemeleri ve şeker kamışlarını dikkatle dengelerken görmek hâlâ alışmaya bir şeydi.

"Holly," diye , "sanırım sana aile fotoğraf albümlerini göstereceğime söz vermiştim. Nicholas'ın 1920'lerde ne kadar demode olduğunu görmek ister misin?"

Babamın Holly'ye, Holly'nin de babama bu kadar iyi alıştığına inanamıyordum. Birlikte saatler geçiriyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Annem de örgü örmeyi öğrenmeye çalışıyor ve bir nebze de olsa başarılı oluyordu. Holly'nin bilmediği şey, ağacın altında onun tamir edilmiş atkısının olduğuydu. Annem birkaç değişiklikte onu kurtarmıştı. Lillian ve çocuklar Holly'nin fırıncılık becerilerine hayran kalmışlardı. Holly çoktan fırını için kasabada bir dükkan aramaya başlamıştı. Her zaman eksikliğini hissettiğimiz ama asla kaybolduğunu bilmediğimiz bir yapboz parçası gibi uyum sağlamıştı.

"Baba," diye inledim ama Holly beni çoktan albümleri yerleştirdiği deri koltuğa doğru çekiyordu.

"Kesinlikle," dedi ben otururken yanımdaki kolçağın üzerine tüneyerek. "Eminim Oxford çantaları gibi görünmeye çalışmıştır."

"Ne?" diye sordu yeğenlerimden biri, kart oyununu bırakıp bize katılmak için.

"Geniş paçalı pantolonlar," diye açıkladı babam ilk albümü açarken. "Nicholas amcan bunların onu sofistike gösterdiğini düşünüyordu."

"Yaptılar," diye itiraz ettim ama babam fotoğrafların ilk sayfasını açtığında Holly'nin sevinçli nefesi sözlerimi bastırdı.

"Aman Tanrım, saçına bak! Bir bahçe duvarına karşı özellikle düşünceli görünen sepya tonlu bir resmimi işaret etti. "Ne kadar pomad kullandın?"

"Bir centilmen asla sırlarını ifşa etmez," dedim elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde ama ailemden daha fazla kişi fotoğraflara bakmak için etrafımda toplanırken gülümsemeden edemedim.

Akşam, hikâyeler ve kahkahalarla dolu sıcak bir bulanıklık içinde geçti. Lillian'ın en küçüğü burnunun üzerinde bir baston şekeri dengeleyebildiğini keşfetti ve annemin bile katıldığı doğaçlama bir yarışmaya yol açtı. Margaret'in ikizleri Holly'yi onlara bazı modern dans figürleri öğretmesi için ikna etti ve bu da kısa sürede hepimizin Holly'nin "diş ipi" dediği şeyi öğrenmeye çalışmamıza dönüştü. Artık bu özel çabanın çeşitli telefonlarda kayıtlı birkaç suçlayıcı videosu olduğundan emindim.

Gece yarısı yaklaşırken kendimi pencerenin kenarında, bahçeye yağmaya başlayan karı izlerken buldum. Holly kanepeye kıvrılmış, kız kardeşlerimle birlikte izledikleri bir televizyon programı hakkında derin bir sohbete dalmıştı. Onu orada, ailemin arasında bu kadar rahat görmek, bunun yürümeyeceğini nasıl düşünebildiğimi merak etmeme neden oldu.

"Uyuyor, değil mi?" Pencerede bana katılan annemin sesi yumuşaktı. "Sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi."

"Onu neredeyse kaybediyordum," diye itiraf ettim. "Çünkü bir şeylerin değişebileceğine inanmaktan çok korkuyordum. Çünkü şansımı denemekten çok korkuyordum."

"Ama onu kaybetmedin," diye hatırlattı annem, ben küçükken yaptığı gibi yanağımı okşayarak. "Geri dönüş yolunu buldun. Hem ona hem de bize."

Bir kahkaha tufanı dikkatimizi tekrar odaya çekti -Holly şimdi babama karmaşık bir el çırpma oyunu öğretiyordu, deseni doğru yapmaya odaklandığı için her zamanki ciddiyeti unutulmuştu. Çocuklar onları alkışlarken, kız kardeşim ve kocası yararsız tavsiyelerde bulunuyorlardı.

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadım.

"Aşk hak etmekle ilgili değildir, hayatım," dedi annem. "Kabul etmekle ilgilidir. Ve sen sonunda bunu yapmayı öğrendin."

O sırada Holly başını kaldırdı ve odanın öbür ucunda gözüme çarptı. Elini bana uzatırken gülümsemesi ıslık ıslıldı. "Nick! Gel de onlara 'Bayan Mary Mack'i öğretmeme yardım et!"

Onlara katılmak için odayı geçerken annemin haklı olduğunu fark ettim. Tüm bunlar hak etmekle ilgili değildi. Bu, ister bir ailenin barışması, ister bir vampiri sevecek kadar cesur bir insan kadın, isterse de Noel gecesi eski vampirlere oyun oynamayı öğretmenin basit keyfi şeklinde gelsin, kalbinizi açmak ve sevginin içeri girmesine izin ilgiliydi.

Yanına otururken Holly'nin kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bana doğru eğildi, sıcaklığı kazağımdan sızıyordu. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Sonra muzip bir sırıtışla babama döndü. "Şimdi, şu 1930'ların fotoğraflarına gelelim..."

İnledim ama gülümsüyordum. Ne de olsa utanç verici fotoğraflar ve aile hikâyeleri için dünya kadar vaktimiz vardı. Evimizdeydik.

D bu paranormal romantik komediyi beğendiniz mi? Benden daha fazla paranormal romantik komedi , küçük bir kasabada geçen paranormal bir romantik komedi olan [Her Gargoyle Protector](#)'a göz atın.okumak isterseniz Beastly Falls. Bir ön gösterim için sayfayı çevirin!

GARGOYLE KORUYUCUSUNUN ÖN GÖSTERİMİ

A *mber*

I orman yolunda ilerlerken dikiz aynama baktım ve bugün milyonuncu kez oluyormuş gibi hissettiğim gözyaşlarımı sildim. Ellerim direksiyonda titriyordu ve midem cızırtılarla dolu radyoyu bastıracak kadar yüksek gurulduyordu. Arkamdaki yol bomboştu ve rahat bir nefes aldım. Belki de sonunda Kevin'i ekmiştim. Beni o son kasabada bulduğunda, o beni yakalamadan önce zar zor kaçmışım. Beni takip etmesini önlemek için daha güneş doğmadan dışarı çıktım. Ama şimdi kafeine, yiyeceğe ve yeni bir içkiye ihtiyacım vardı. Sığınak.

Aldığım haritayı kontrol ettim. Evet, kağıt haritaydı. Hala bunları yaptıklarını bilmiyordum. Ama bu iyi bir şeydi çünkü GPS'im birkaç mil geride sapıtmaya başlamıştı. Aslında, yeşil ve büyük bir su kütlesinden başka bir şey göstermiyordu. Yine de yanlış olduğu çok açıktı çünkü dönen altın harflerle "Beastly Falls'a Hoş Geldiniz, Nüfus???" yazan ilginç bir tabelaya bakıyordum. Şirin bir isim.

Tek sorun, burada olmaması gerekiyordu.

GPS ve kağıt harita aynı fikirdeydi. Adı Canavar Şelalesi olsun ya da olmasın, burada olması gereken bir kasaba yoktu. Burası en az bir saat daha boş bir yoldu. Yine de bir kasaba vardı. Haritamda olmayabilir ama bu noktada fırtınada her limanı kabul ederim. I

Umarım ölüleri uyandıracak kadar güçlü bir kahveleri vardır, çünkü ben tam olarak böyle hissettim.

Hayatımda gördüğüm en sevimli dükkânların sıralandığı ana caddeye benzeyen bir yere girdim. Kartpostallardan ya da filmlerden fırlamış eski bir New England kasabasına benziyordu. Onların var olduğunu düşünmemiştim. Burası Baltimore'daki hayatımdan çok uzaktı ama şimdiden sevmiştim. Bir süre kalıp kalamayacağımı merak ediyordum. Gözlerim The Growling Bean adında küçük, şirin bir kafeye takıldı. Büyüleyici. Ve umarım kahve kalitesi konusunda fazla burnu havada değildir.

Külüstür Corolla'mı park ettim, çantamı aldım ve kaldırıma çıktım. İşte o zaman işler tuhaflaştı. Daha da garipleşti.

Sokaktaki her bir insan dondu kaldı. Dondu derken, sanki biri filmin duraklatma düğmesine basmış gibiydi. Ama en garip kısmı bu bile değildi. Bunlar insan değildi. En azından tamamen değillerdi. Solumda, şimdiye kadar gördüğüm tüm vücut geliştiricilerden daha fazla kası olan ve alt çenesinden dişler çıkan devasa yeşil bir yaratık duruyordu. İnce çizgili, gri bir takım elbise, bordo kravat ve beyaz elbise gömleği giymişti ve yapışkan tarçınlı çöreğe benzeyen bir şeyi ısıırıyordu. Yanında yeşil ve kahverengi bir ev elbisesi giymiş bir kadın vardı, yapraklar ve dallar çıkıyordu, neredeyse yarı ağaçmış gibi görünüyordu. Çok kafa karıştırıcıydı. Ve bana bakıyorlardı. Çünkü

Onlar insan değildi. İnsan değillerdi. Onlar canavardı.

Gözlerimi ovuşturdum. Belki de düşündüğümde daha yorgundum. "Um, merhaba?" Zayıfça başardım.

Sessizlik. Daha çok bakıyor.

Doğru. Tamam. Tamam. Genellikle büyük şehirlerin dışında, canavarlarla ya da kendi türleri arasında daha rahat yaşadıkları için doğaüstü olarak adlandırılmayı tercih edenlerle dolu kasabalar hakkında hayal meyal bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Canavarlar yıllardır aramızda yaşıyordu, ancak birkaç on yıl öncesine kadar onlardan hiç haberimiz olmamıştı. Bunun iyi gitmediğini söylemek hafif kalır, ancak çoğu insan bunu oldukça iyi idare etti, yine şehirde sadece ara sıra doğaüstü gördük, genellikle insana benzeyen daha yaygın olanları.

Gözlerini dikip baktıkları kişi olmak tuhaftı, ama sanırım mantıklıydı, çünkü sokakta hiç insan görmediğim için muhtemelen burada azınlıktaydım. Bu iyiydi. Tamamen normaldi. Bununla başa çıkabilirim. Ayrıca, gerçek canavarlar her zaman bu şekilde görünmezler.

dışarıdan. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Kahvemi alır ve gideceğim yere doğru yola koyulurdum. Nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kafenin kapısını iterek açtım, küçük bir zil geldiğimi haber veriyordu. İçerideki alçak sohbet uğultusu kesildi ve tüm gözler bana çevrildi. Yarı keçi olduğu anlaşılan barista elindeki kupayı düşürdü, seramik karo zeminde paramparça oldu. Yutkundum ve tezgâha doğru ilerledim.

"Büyük bir kahve alabilir miyim lütfen? Krema ve şeker." Her gün efsanevi yaratıklardan sipariş veriyormuşum gibi normal görünmeye çalıştım.

Keçi adam cevap veremedi kapı arkamdan patlayarak açıldı. Kısa boylu, tombul, pembe yanaklı ve başı yerçekimine meydan okuyan buklelerle dolu bir kadın, kapıyı kapatmış olan ve hepsi bana bakan kalabalığı iterek içeri daldı. Manevra yaparak yanıma geldi ve herkese öfkeyle baktı.

"Tanrı aşkına, sizi gidi sizi! Hiçbiriniz daha önce hiç insan görmediniz mi?" Büyükanne gibi görünmeye çalışarak sıcak bir gülümsemeyle bana döndü. "Özür dilerim canım. Burada, Canavar Şelaleleri'nde pek ziyaretçimiz olmaz. Ben Sylvia Haasenfrau, belediye başkanıyım."

Bana uzattığı elini sıkarken kendimi tuhaf bir rüyaya dalmış gibi hissettim. "Amber Lawson. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sylvia aval aval bakan kalabalığı uzaklaştırdı. "Seni gördüğümüze çok sevindik. Çok yorgun görünüyorsun canım. Bir kahve ve yiyecek bir şeyler seni hemen kendine getirir. Wyn, siparişini verdi mi?"

Kendimi fırtınanın savurduğu bir çam ağacı gibi hissediyordum. Sylvia doğanın bir gücüydü ama tezgâhın arkasındaki adam, Wyn, kahvemi yapmakla meşguldü, bu yüzden müdahale için minnettardım. "Yiyecek bir şey ister misin canım?"

menüye göz attım, neredeyse okuyamayacak kadar yorgundum. Öğle yemeği vakti olduğu için çorba ve yarım sandviçte karar ve siparişimi ilettim. Wyn başını sallayarak siparişimi onayladı ve dumanı tüten kahve fincanını uzattı. Cennet gibi kokuyordu. Paramı almak için elimi uzattım ama başını salladı. "Müesseseden, bayan."

"Teşekkür ."

Biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. "Beastly Falls'a hoş geldiniz."

Sylvia başıyla onayladı ve beni pencere kenarındaki iki kişilik masaya doğru yönlendirdi, omzumun üzerinden mırıltılarla dağılan kalabalığa baktım. Küçük ferforje masaya yerleştik ve kahvemi yudumladım. Cenneti tatmak gibiydi. Ya da belki ben

bitkin düşmüştüm. Her iki durumda da damarlarıma dolan kafein için son derece minnettardım.

Sylvia birkaç dakika bekleyip beni inceledikten sonra konuştu. "Küçük kasabamızı nasıl buldun Amber?"

"Buraya arabayla geldim," diye cevap verdim, arabamın önünü işaret ederek, soru karşısında kafam karışmıştı. Belki benim daha fazla kafeine ihtiyacım vardı ya da onun bir şeye. Ne tuhaf bir soruydu.

"Hmm," dedi Sylvia çenesine vurarak. "Söylediğim için beni bağışlayın ama yorgun görünüyorsunuz, iyi bir dinlenmeye ihtiyacınız var gibi. Bir süre kalmayı düşündünüz mü?"

Gözlerimi kırptım. "Bunu gerçekten düşünmemiştim. Ama burası şirin bir kasaba."

Aslında taşınmaktan bıkmıştım ve aklımda gerçek bir hedef yoktu. Burası Kevin' geleceği son şehir olacaktı, bu yüzden yerleşmek için mükemmel bir yer olacaktı, en azından bir süreliğine. Ayrıca son birkaç aydır kaçtığım için hızla eriyen banka hesabıma da biraz kaynak gerekiyordu. Acaba hiç açık işleri var mıydı? Seçici değildim. Kütüphaneci pozisyonları olmasını istemek çok fazla olurdu. Üniversitede garsonluk yapmıştım ve perakende satışta da çalışmıştım. Zor işlere yabancı değildim.

Sylvia bilgece başını salladı ve ellerini önünde kavuşturdu. "İnsanlar hakkında böyle şeyler hissedebiliyorum. Yakın zamanda mı taşındınız?"

"Öyle de denebilir," mırıldandım, tacizci-eşimden-kaçış hikâyesine girmek istemiyordum. Tecrübelerime göre çoğu insan hemen kişisel konulara girilmesinden hoşlanmazdı. Buna bir de tacizci bir eski sevgiliyi eklediğinizde, çoğu insan kendini acil bir randevuda ya da çok hızlı bir şekilde yapması gereken başka bir şeyde bulurdu. Kimse böyle bir sorun istemezdi. Onları suçladığımdan değil. Keşke ben de bu beladan kaçınabilseydim.

Sylvia ise koluma rahatlatıcı bir el koydu ve içime bir rahatlama doldu, stresimi hafifletti. Omuzlarımdaki kasların gevşediğini ve gerginliğin üzerimden akıp gittiğini hissedebiliyordum. Sanırım omuzlarım haftalardır yapmadıkları bir şeyi yaparak kulaklarımın yakınından bile aşağı indi. Uzun zamandır ilk kez göğsümdeki bant olmadan nefes alabiliyordum. Onda kim ya da ne olduğunu merak etmeme neden olan bir şey vardı. İnsan gibi görünse de, insan olduğunu düşünmüyordum.

Bana bakarken gözleri nazikti ve olduğunu bildiği hissine kapıldım. "Kaçmaya devam etmene gerek yok canım."

Bizimle kaldığın sürece burada güvendesin. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor. Caddenin hemen aşağısında Esme Red' sahibi olduğu güzel bir pansiyonumuz var, kiralık bir odası var ve size çok uygun olabilir."

Kendimi biraz şaşkın hissediyordum ama belki de stres, uykusuzluk ve açlık yüzünden böyle konuşuyordum. Belki de alternatif bir gerçekliğe sürüklenmişim ama kendimi daha iyi hissediyordum, sanki gerçekten güvendeydim, sanki Kevin burada bana ulaşamazdı ve bir süre kalma şansım olabilirdi. Birikimlerimi yenilemem gerekiyordu zaten. "Bu harika olur."

Wyn benim çorbamı ve sandviçimi, Sylvia için de bir salata getirdi ve sessizce yemeğimizi yedik. Tüm bu süre boyunca, kafeye gelen ya da yanımdan geçip bana bakan çok sayıda izleyiciyle, Belediye Başkanı Sylvia'nın sivri bakışlarını ya da ilerlemeleri için daha açık yorumlarını kasıtlı olarak görmezden gelen bir gösteri atraksiyonu gibi hissettim. Tüm bunlar ne kadar tuhaf olsa da beni rahatlatıyordu. Eğer bana, bir yabancıya böyle tepki verirlerse, Kevin asla Canavar Şelalesi'ne gizlice giremezdi. Bunu yaparsa beni uyarabilir ve kaçabilirdim.

Yemeğimi bitirdikten sonra boyunca uzanan dükkanların ilginç cephelerine bakarak sokağı taradım. Hepsi biraz çarpıktı, sanki doğa kanunlarına meydan okuyarak bir aynadan görülmüş gibiydiler. Ama tuğla ve taş yapılar ve gölgelikler o kadar güzeldi ki, keşfetmek ve umarım bir iş bulmak için sabırsızlanıyordum.

Uzaktaki taş bir binaya doğru bir çekim hissettim, birkaç sokak ötede güzel bir gotik yapı. Diğer binalardan birkaç kat daha yüksekti, diğer tüm yapılardan ayrı duruyordu ve çatısında yalnız bir figür duruyordu.

"Bu bina da ne?"

Sylvia bakışlarımı takip etti. "Bu bizim kütüphanemiz. Yirmi dört saat açık çünkü çok sayıda gece sakinimiz var, ancak bir süredir gece kütüphanecimiz yok, bu yüzden geceleri kapalı olduğu zamanlar oluyor. Okumayı sever misiniz?"

Kütüphane mi? Kütüphaneciye ihtiyacı olan bir kasaba mı? Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Onun gibi bir şey," diye cevap verdim. "Beni pansiyona yönlendirebilir misiniz? Bir oda bulup bulamayacağımı görmek isterim."

Sylvia gülümsedi. "Elbette. Çok yorulmuş olmalısınız. Seni şimdi oraya götüreceğim."

Masamızı boşalttık ve beni kafeden dışarı çıkardı, kasabanın tarihi hakkında gevezelik etti. Yürüdükçe ve o önemli yerleri işaret ettikçe, kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim. Ama aylardır ilk kez içimde bir umut ışığı belirmişti. Belki de, sadece belki de, Beastly Falls tam olarak olmam gereken yerdirdi.

I Daha fazlasını okumak isterseniz, [Her Gargoyle Protector'a](#) tıklayın.

ALSO BY SABRINA SILVERS

DIRIGO PACK SERİSİ

Dirigo Sürüsü. Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen kurt değiştirici sürülerinden biri. Duncan MacKinnon ve üç oğlu ve bir kızından oluşan ailesinin liderliğinde, kendilerini ailelerini, sürülerini korumaya ve onurlu bir hayat yaşamaya adanmışlardır. Ancak Kayleigh MacKinnon bilinmeyen bir düşman tarafından kaçırıldığında ve diğer sürüler arasında ihanetle karşılaştıklarında en büyük düşmanlarıyla yüzleşirler. Sadece sevgi ve güçlü bir irade sayesinde hayatta kalabilirler.

Yasak Ay (Prequel) Bir çiftleşme bağı kan davalı sürüler arasındaki uçurumu kapatabilir mi... yoksa hepsini yok mu edecek?

Maya Wessex ve Garrett Colvin, sürü rekabeti onları ayırana kadar çocukluk arkadaşlarıydılar. Yetişkin olarak tekrar karşılaştıklarında, çiftleşme bağı canlanır ve onlara hayatta, aşta ve çiftleşmede ikinci bir şans verir.

Alfa'nın Ayı (1. Kitap) Alfa-Heir ve melez bir şekil değiştiren-cadı, eski bir düşman tarafından kaçırılan Sürü Prensesi'ni bulmak için birleşir. Aşklarını bulmak ve kız kardeşini kurtarmak için çiftleşme dürtüleriyle, sürü içinden ve dışarıdaki düşmanlardan gelen zorluklarla savaşmak zorundadırlar.

Ay Çılgınlığı (2. Kitap) Canavarının kontrolünü neredeyse kaybetmiş bir kurt, sürüsünü korumak ve kız kardeşini kurtarmak için koruma olarak sert bir kadın infazcıyla birlikte şekil değiştiren siyasetinin göbeğine dalmak zorundadır. Politikada yol alırken bir yandan kendi önyargılarının ve çekiciliklerinin üstesinden gelmek, bir yandan da sürülerini kurtarmak için sırtlarına saplanan bıçaklarla savaşmak zorundadırlar.

Feral Moon (3. Kitap) Ay çılgınlığı ve eş eksikliği yüzünden aklını yavaş yavaş yitiren bir Alfa'ya ihanet ve hileyle bir eş verilir, ancak rakibinin kaçırılan prensesinin onu kurtarabilecek eş olduğunu öğrenir. Onu elinde tutup savaşı göze mi alacak yoksa gitmesine izin verip kendisini, sürüsünü ve muhtemelen tüm şekil değiştiren dünyasını yok edecek deliliğe kendini mi kaptıracak?

Reddedilen Ay (4. Kitap) Nik ve Isa kendilerini birbirlerine bağlayan çiftleşme bağıyla yüzleşirken, şimdiki zamanlarının tehlikelerini atlatıp geçmişlerinin acısının üstesinden gelerek birlikte iyileşmiş ve bütünleşmiş yeni bir gelecek bulabilecekler mi? Yoksa umutsuzluğa geri mi düşecekler, yalnız ve kırılmış olarak? Reddedilenler.

Ork Dünya Serisi

Canavar Paralı Askerleri Tarafından Kurtarıldı (Kötüler Daha İyi Yapar Serisi)

Fantastik romanlardan fırlamış bir diyarda kapana mı kısıldınız? Tamam. Tuhaf bir açık artırmada eş olarak mı satıldı? İki kere kontrol. Ve tahmin edin ne oldu? Teklif verenler büyüleyici prensler değil, orklar, minotorlar ve en kötü kabuslarımdan fırlamış diğer yaratıklar.

Sanki aşk hayatım yeterince karmaşık değilmiş gibi, etrafımızda yeni keşfettiğimiz aşkımızı mahvetmekle tehdit eden kötü niyetli güçler var. Ama hey, en azından yanımda iki savaşçı var. Bir ork ve bir minotor varken kim parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyaç duyar ki?

Şimdi, büyük soru beliriyor: Eve dönüş yolunu bulmaya mı çalışacağım yoksa bu fantastik dünyada beklenmedik dostlarımla mı kalacağım? Aşk, tehlike ve cidden tuhaf yaratıklar beni bekliyor.

Ork Tarafından Toplandı (Orcs Unbound)

Bir açık hava liderlik inzivası sırasında patronum bana asıldıktan sonra, bir şekilde Colorado ormanlarında kayboluyorum ve kendimi Yüzüklerin Efendisi'nden fırlamış, orklarla dolu garip bir fantezi dünyasında buluyorum! Sadece bu ork seksi ve korumacı, eve gitmeme yardım edeceğini söylüyor.

Onun dünyasında yolculuk ederken ve daha yumuşak bir yanını gösterirken, ateşli seksi yanından bahsetmiyorum bile, burada kalmanın o kadar da kötü olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum.

Ama sır sakladığını hissediyorum ve tahttan indirilmiş bir ork prensi ve neşeli isyancılar çetesi halka karşı işledikleri suçlardan dolayı refakatçimi öldürmek için ortaya çıktıklarında, koruyucumu savunmalı mıyım yoksa gecenin içine doğru çılgılık atarak kaçmalı mıyım?

ABOUT SABRINA SILVERS

Sabrina Silvers yazarlık kariyerine yerel kütüphanesinin fantezi bölümünde elfleri, orkları ve hobbitleri hayal ederek, gardıroplarda Narnia ve Aslan'ı arayarak ve ormanda cüce avına çıkarak başladı. Dehşet içindeydi ama kitaplarının sayfaları dışında hiçbirini bulamamıştı. Bu yüzden, dışarı çıkıp onları kendisi için yaratması gerekti, bu da hayat boyu okuma ve yazma sevgisine ve fantastik diyarlardaki maceralar, fantastik yaratıklar ve aşk hakkında hayal kurmasına yol açtı! Zamanını farklı bir takma adla seksi çağdaş romanlar yazmak, okumak, örgü örmek ve fantastik yaratıklara olan sevgisini paylaşmayan çok şımarık bir cocker spaniel'e sahip olmak arasında bölüştürüyor.

Gelecek bültenler ve diğer bilgiler için Sabrina ile iletişime geçin:

[Sabrina'nın Web Sitesine gitmek için buraya tıklayın](#)

[Haber bültenine kaydolmak ve yeni çıkan kitapları öğrenmek için buraya tıklayın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.